

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

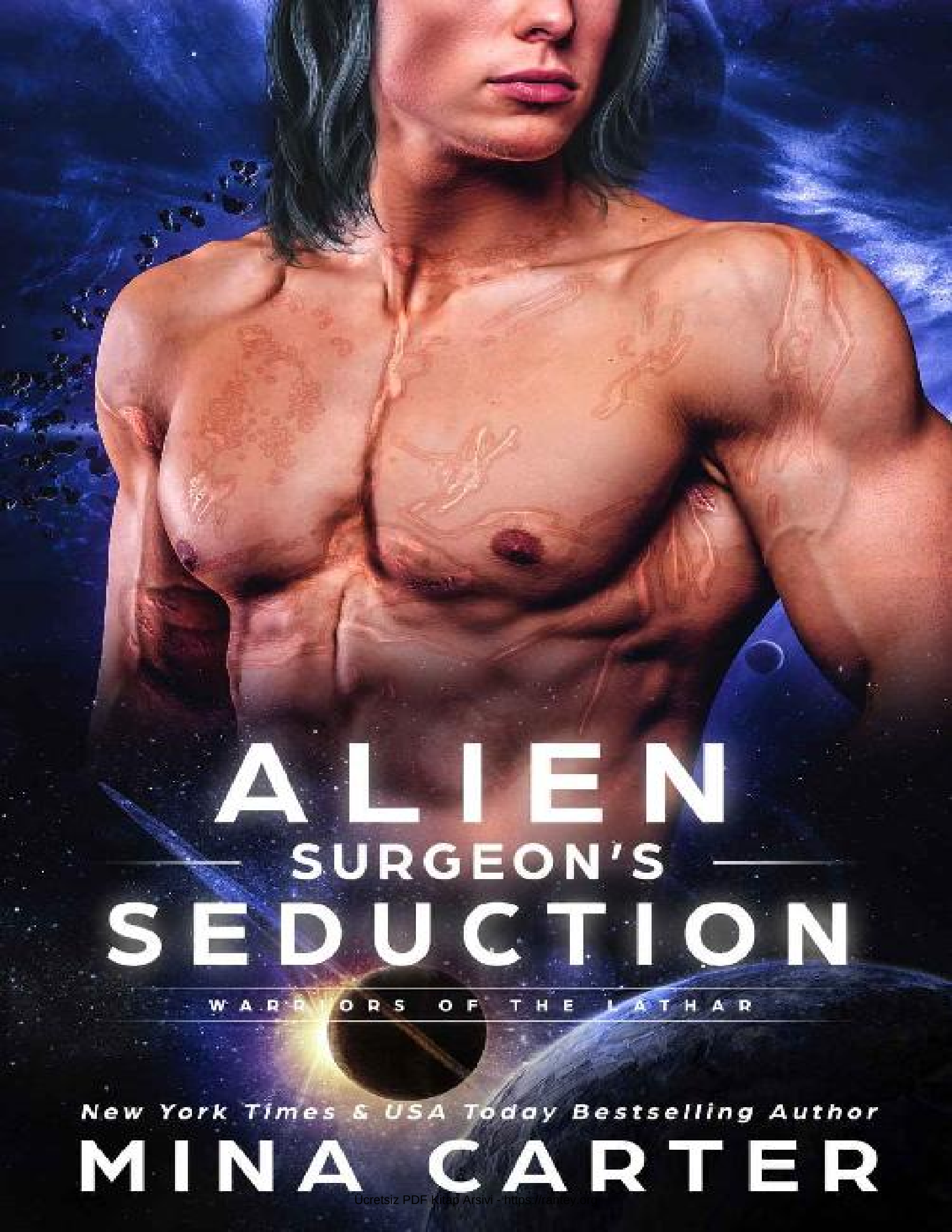
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIEN — SURGEON'S — SEDUCTION

WARRIORS OF THE LATHAR

New York Times & USA Today Bestselling Author

MINA CARTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAYLI CERRAHİN BAŞTAN ÇIKARMASI

LATHAR SAVAŞÇILARI

MINA CARTER

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

Copyright © 2019 by Mina Carter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17 Sonsöz

Also by Mina Carter Yazar

Hakkında

"**I** Özür dilerim... Bir an için insanların imparatoru kaçırmayı planladığını söylediğinizi sandım?"

Cümle ani bir sessizliğe gömüldü. Isan baktı yorum karşısında şaşkınlıkla ayağa kalktı. Duymayı beklediği onca şey arasında bu değildi.

"Ben yaptım." *Veral'vias*'ın komutanı Danaar'la konuşurken Sardaan'ın yüzünde hiçbir eğlence belirtisi yoktu.

Isan irkildi. Tutsak Sardaan'ın kendi eşini sorgulaması bir yana, böyle bir eylem onları insanlarla savaşa sürükleyebilirdi.

Danaar kıkırdadı. "Sanırım onun artık gemide olmadığını fark etmediler?"

"Hayır. Öyle görünmüyor. En az üç saldırı timiyle gemiye çıkmayı planlıyorlar." Sardaan Isan'ınkinin yanındaki konsola geçti ve köprünün ortasında gösterilmek üzere *Veral'vias*'ın iç kısmının bir görüntüsünü çekti. Tüm savaşçılar izlemek için yerlerinden döndüler.

"Yapay zeka bu noktalarda gedik açacaklarını öngörüyor..." Dış gövdede üç nokta belirdi. "Ve insanların gemide bildiği birkaç yere doğru ilerleyecekler."

Isan noktaların geminin içine doğru ilerleyişini ve sonra farklı yerlere - köprü, ana salon ve komutanın kamarası- vurmak üzere ayrılışını izledi. Kazanamayacakları bir savaşa neden olacak olsa da bunu gerçekten yapacaklardı.

Danaar, "Dişiniz imparatorun süitindeydi," diye homurdandı. "Onu ele mi verdi?"

Sardaan başını salladı ama sonra hareketi . "Öyle olduğunu varsaymak zorundayız, evet."

Isan, ekrandaki tahminler komutanın kamarasından imparatorun kendisi gemideyken kullandığı VIP süitine geçerken Sardaan'ı göz ucuyla endişeyle izledi. *Veral'vias*'taki ilk şifacı olarak savaşçıların fiziksel ve *zihinsel* sağlığından sorumluydu.

Peki ya kendi eşini sorgulamak zorunda kalan bir erkek? Bu, yaşanmayı bekleyen yepyeni bir duygusal sorun seviyesiydi. Bağlanmamış olsalar bile, Sardaan dışisiyle birçoğunun sadece hayal edebileceği bir yakınlık yaşamıştı. Kendisi de buna dahildi. Yine de bundan daha fazlası vardı. Çoğu K'Vass'ta olduğu gibi, uzaktan akrabaydılar ama uzak akrabadan ziyade kardeş gibiydiler -kan ve savaşla yoğrulmuş kardeş savaşçılar-.

Danaar başını salladı. "Tamam. O zaman onlara kendilerini asmaları için yeterli ipi vereceğiz. Üç hedefe fazladan bilgi gönderin ve koridorlarla holleri temizleyin. Onları getirelim ve hedeflerine ulaştıklarında alalım."

Bir süre sonra köprünün diğer tarafından bir savaşçı, "Terran gemileri yer değiştiriyor," diye duyurdu. "Mekikler

geliyor. Pelerinleri kaba ama tutuyor." "Bırakın gelsinler," diye homurdandı Danaar.

Uzun boylu şifacı başını iki yana salladı ve önündeki konsola odaklanarak köprünün etrafında dönen konuşmaları duymazdan geldi.

İnsanlar aptaldı. Bireysel olarak değil elbette. Isan bireysel olarak şimdiye kadar tanıştığı insanları oldukça zeki bulmuştu. Kendi zekâ seviyesine yakın olmasalar da, en azından düzgün bir konuşma yapabiliyorlardı ve Lathar'ın gündelik işler için kullandığı *oonat* ya da diğer alt düzey hizmetkâr türlerinden çok daha mantıklıydı. Bununla birlikte, toplu olarak, bir kutu kaya kadar aptal görünüyorlardı ve sonra bazıları. Lathar'ın savaşçı imparatoru Daaynal K'Saan'ı kendi *çizim* gemilerinden biriyle kaçırabileceklerini düşünen herhangi bir ırkın zekâsını sorgulamak zorundaydı.

Bir tür olarak devam etmeyi hak etmiyorlardı. Ayrıca, bu gerçek bir savaş eylemiydi. Bu da... diye düşündü... aslında imparatorluğun işine yarayabilirdi. Terralılar Daaynal'ın koruması altındaydı ve klanların toplu halde sistemlerine inmesini engelleyen tek şey de buydu. Eğer

Bunu yaparlarsa, özetle mal varlıkları ellerinden alınacak ve sonrasında leş yiyiciler tarafından temizlenmeye terk edileceklerdir.

Klanlardan herhangi birinin ilgileneyeceği tek varlık dişilerdi. İnsanlık bulunduğu yaşanan öfke ateşin doruğuna ulaşmıştı. Veba hepsini yok ettikten sonra kendi dişileri olmayan her Latharian savaşçısı, dişilerin bol olduğu ve her savaşçının gerçek eşini bulma umudunu taşıyabileceği daha iyi bir zamanın hayalini kuruyordu. Bu zamanlarda bir savaşçının en fazla umut edebileceği şey, sikini sokabileceği oldukça çekici bir fahişe ve soyunu devam ettirecek *oonat doğumlu* bir varis olabilirdi.

Terralıları keşfetmek her şeyi değiştirmişti. Bir gecede tüm klanlar sahip oldukları tüm gemilerin motorlarını çalıştırarak Terranların elindeki uzaya gitmeye ve alabildikleri kadar dişiyi almaya hazırды.

Bu, bir tür olarak insanlığın sonu olurdu. Isan kaşlarını çattı ve kaşlarının arasındaki deriyi ovuşturdu. Ayrıca Latharian DNA'sında hâlâ gömülü olan veba sorununu da çözmeyecekti. İnsanlıktan alınan taze DNA'nın enjekte edilmesi sorunu bir ya da iki nesil için düzeltebilirdi ama bu sorunu çözmezdi. Veba torunlarını ve torunlarının torunlarını öldürmek için geri dönecekti.

Bu kez daha derin bir iç çekti ve dramayı beklerken önündeki konsola konsantre oldu. Köprü mürettebatının geri kalanının aksine, Isan'ın istasyonu taktik veriler içermiyordu, bunun yerine mevcut vaka yükünü ve kişisel araştırma projelerini gösteriyordu.

Geminin bilgisayarı "*Dış gövdede gedik açıldı,*" diye bildirdi. "*Dahili alarmlar sessizde.*"

Isan başını kaldırdı, tüm dosyalarını kapatırken gözleri kısıldı. Terran doktorlarda gözlemlediklerinin aksine, o bir Latharian'dı, bu da her şeyden önce bir savaşçı olduğu anlamına geliyordu ve şimdi bu içgüdüleri ön plana çıkıyordu.

Danaar, "İlerleme durumlarını ana ekranda göster," diye emretti.

"Ekranda," dedi Sardaen görüntü ekranı değişirken. Üç gemi tam olarak tahmin ettiği yerden gövdeye girmişti ve bir saniye sonra Terran savaş grupları biniş kapaklarından çıkarken ekran iç görünümü göstermek üzere bölündü.

Isan kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, nasıl hareket ettiklerini izliyordu. Onları inceledi. Onları analiz ediyordu. Latharian savaşçı ekipleriyle aynı şekilde hareket etmeseler de, kimse onları yakın akraba bir türden başka bir şey sanamazdı. Elbette, insanlık bir

Kayıp bir keşif gezisinden geliyorlardı, ama yine de ayırt edilemeyecek kadar yakındılar.

Ve bu grup *iyiydi*. Çoğu Lathar'dan daha küçük olmalarına rağmen, erkeklerin çoğunluğu aynı oranda kas kütlesi taşıyordu ve hareket etme ve karşılaştıkları alanları kontrol etme şekillerinden hepsinin savaşçı olduğu belliydi.

Erkekler... çoğunun erkek olduğunu fark etti. Ama biri değildi.

Bakışları üçüncü takımın liderini buldu. Erkeklerin çoğu kadar uzun olan bu figür çok daha ince ve zayıftı; kıvrımlarından ve zarif hareketlerinden bir kadın olduğu belliydi. Isan dikkatini ona verince . Bir dişi. Her şeyi gizleyen siyah kıyafetinden sıyrılmış bir tutam kızıl saçı olan bir kadın. Maskesi yüzünden yüzünü göremiyordu ama bu renk cümbüşü ona bir turnuva hediyesi gibi gelmişti.

Kızıl. Ailesinin rengi.

Ve hareketleri... *Draanth*. O doğma büyüme bir savaşçıydı. Birini gördüğünde diğerini tanırdı ama kardeşlerinden hiçbirine ona verdiği tepkiyi vermemişti. Kalçalarının sallanışı ve silahını doğrultmuş dönerken boynunun kıvrılışı... kasıklarında sıcaklık birikti ve bir iniltiyi ısırmak zorunda kaldı.

Acımasızca, kanında sinsice dolaşan karanlık uyanmadan önce tepkisini bastırdı. Hiç düşünmeden sol eliyle savaş ceketini düzeltti, iç cebindeki ilaç paketlerinin kırıksıklığı güven vericiydi. Bunu kontrol edebilirdi. Her zaman etmişti. Her zaman da edecekti. Başka bir seçenek yoktu. Onun için yoktu.

Üçüncü ekip, kadının liderliğindeki ekip, beklenen rotadan saptı ve Isan nefesini tuttu. *Nereye gidiyorsun, küçük kızıl saçlı?* Kaşlarını çattı ve kadının amacını anlamaya çalıştı. Kadının gittiği yön neredeyse revirleri bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kalbi yerinden fırladı. Belki de onun gemide olduğunu biliyordu? Belki de tanrıça her zaman karşılaşmalarını istemişti...

Danaar, "O ekibin nereye gittiğini öğrenin," diye ısırdı ve sapmayı da kaydetti.

"Hallediyorum," diye yanıtladı Sardaan. "Ne... *draanth!*"

Isan mırıldandığı küfürle dikkatini ekrandan ayırdı, tam o sırada Sardaan'ın ceketinin manşetlerini indirdiğini gördü. Bakışları konsoluna odaklanmıştı.

"Üçüncü ekip geminin alt katlarına doğru ilerliyor gibi görünüyor. *Quesen*'ler o bölgede devriye geziyor." Ses köprüünün diğer tarafından geliyordu ve Sardaen başını kaldırıp Isan'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Hücreler. Dani'nin peşindeler."

"SIKI TUTUN," diye emretti Shannon Taylor mekiğin biniş kapağının etrafında kümelenmiş adamlara.

Onun gibi onlar da savaş için siyah üzerine siyah giyinmişlerdi. İçeri girdiklerinde yüzlerini kapatacak maskeler boyunlarında asılı, ağır saldırı silahları ellerinde kolayca kavranıyordu. Yüzlerindeki acımasız ifade ve gözlerindeki kararlılıkla, ziyarete gelmek üzere olan Ölüm'ün ta kendisi gibi görünüyorlardı.

"Bunu geçtikten sonra," diye başıyla üzere oldukları Latharian gemisinin gövdesini kesen biniş kapağını işaret etti, "ne tür bir direnişle karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden sıkı durun ve hedefe odaklanın.

Bunun ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok." Başlarıyla onayladılar. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Hepsi de en az onun kadar tehlikenin . Bu inkâr edilebilir bir operasyondur. Gemiden ayrıldıkları anda kendi başlarına kalmışlardı. Eğer Lathar tarafından yakalanırlarsa, kurtarma operasyonu olmayacaktı. Uzaylıların merhametine terk edileceklerdi... savaşçı bir kültüre sahip olanların. Omurgasından aşağı yuvarlanmak isteyen ürpertiye bastırdı. Ekiplerden etkileneceklerini hayal bile edemiyordu.

şimdi bile gemilerine gizlice giriyorlar.

Üç takım.

Bir hedef.

Latharian İmparatoru'nu yakalayın.

Eğer bunu başarırlarsa, her yerde madalyalar olacaktı.

Eğer başarısız olurlarsa... şüphesiz ölüm gelmeden çok önce ölmek için yalvarırlardı.

Kapak kesme işlemini tamamladı ve uzaylı gemisinin içini gösterecek şekilde uzaklaşırken Shannon maskesini yerine çekti.

Gitme zamanı.

Ekip mekikten sessizce çıktı, karanlık koridorda ilerlerken birlikte hareket ediyorlardı. Shannon'ın nefesi

Maskesi gece görüşüne geçip etrafını gündüz gibi aydınlatırken kendi kulakları.

Kendi kendine, *sadece parkta bir yürüyüş*, dedi ve sahip oldukları Latharian gemisinin kaba haritası onu uzaylı imparatorun bilinen son konumuna doğru yönlendirirken ilk kavşaktan sola döndü.

Bunu nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilgisayar hilesi ve hackleme ya da onun gibi bir şey. Yüksek bir şey ya da başka bir radyo dalgası ya da benzeri bir şey, Lathar'ın tüm üstün teknolojileriyle engellemeyi unuttuğu ve içeriye bakmalarını sağlayan bir şey. İstihbaratı nasıl elde ettiklerinin bir önemi yoktu, sadece Shannon ve adamlarının kullanabilmesi için elde etmişlerdi.

Bir sonraki kavşakta tekrar sola döndü. Dönüşe ulaştığında hareketleri dikkatli ama etkiliydi, koridorun ötesinin temiz olduğundan emin olduktan sonra kontrol etti ve etrafından dolaştı. Diğer duvarda bir nokta alarak, ekibinin geri kalanı hareket ederken koruma ateşi pozisyonu aldı.

Ama daha şimdiden ensesindeki tüyler diken diken olmuş, profesyonel bir askerin içgüdüleri tetiklenmişti.

"Bir şeyler yolunda gitmiyor," diye mırıldandı ekibinin kullandığı şifreli iletişim bağlantısından. Ne Lathar, ne diğer ekipler, ne de Terran gemileri onları duyabilsin diye Pazar gününe kadar altı yönden kilitlenmişti.

"Sen de hissediyor musun patron?" Miller, şu anda bir sonraki dönüşü temizleyen bölümün önünde, cevap verdi.

"Evet. Çok sessiz."

Son adam da onu geçmişti, bu yüzden tekrar hareket etmeye başladı ve her iki adımda bir arkalarını kolladığından emin oldu. Hepsi Lathar'ın savaşçı bir toplum olduğunu biliyordu. Savaşta son derece becerikliydiler... hayır, ölümcül.... Diğerleriyle birlikte o da Sentinel saldırısının görüntülerini incelemek için o kadar çok saat harcamıştı ki, birimlerinin nasıl hareket ettiğini uykusunda bile görebiliyordu.

Bir sonraki köşeyi dönüp Miller ve diğerlerini geçerek tekrar öne geçerken dudakları sıkıştı. Sonra yumruğunu sıkarak dik tuttu. Bu işaretle hepsi durdu, siper aldılar ya da diz çökerek onun emirlerini beklediler. Çok sessizdi. Bu bir savaş gemisiydi ve ana koridorlardaydılar. Etrafta hareket eden askerler ve personel olmalıydı. Ama yoktu. Bu da tek bir anlama geliyordu.

"Geleceğimizi biliyorlardı."

Tek açıklama buydu. Zihni seçenekleri gözden geçirdi. Çoktan gemiye binmişlerdi ve . Eğer Lathar geldiklerini biliyorsa,

imparatora gitmenin bir anlamı yoktu. Önceden uyarılmıştı ve çok iyi korunacaktı.

"Yedek hedefe gidiyoruz," diye emretti ve birliğin içinden bir memnuniyet dalgasının geçtiğini hissetti. Harekete geçtiklerinde, yenilenmiş bir kararlılık duygusuna sahiptiler. Maskesinin arkasından gülümsedi. Eğer ana görev hedefleri inkâr edilebilirse, bu görev o kadar gölgede kalmıştı ki, eğer öğrenirlerse, güç sahipleri tetiği ekibin üzerine kendileri çekebilirdi.

Shannon'ın yedek hedefi bir kurtarma operasyonuydu.

Bu gemide bir yerlerde General Black vardı, onun komutanı... Başkan yardımcısının serbest bırakılmasını sağlamak için kendini feda eden Dani. Shannon bir sonraki kavşakta sola dönmek yerine sağa dönerken ve aynı kurbağa sıçraması hareketiyle birliği yukarı çıkarmak yerine aşağı indirmeye başlarken, içinde tanıdık bir öfke kabardı. Dani kendini bir hiç uğruna feda etmişti. Radcliffe ve Hopkins gibi güçlüler, Başkan Yardımcısı Cole'u otobüsün altına atmış, bir süredir gemilerinde tutulduğu için onu Lathar'la işbirliği yapan biri olarak nitelendirmişlerdi.

Bir taşla iki kuş. Aynı hamlede hem Black'ten hem de Cole'dan kurtulmayı başarmışlar ve karşılarında hiçbir rakip bırakmamışlardı. Ve Lathar'la savaşmak için can atıyorlardı, bu kesindi.

Shannon ana koridorların kenarına ulaşır geminin derinliklerine, hücrelerin olduğunu tahmin ettiği yere doğru inerken etraflarına göz gezdirdi. Uzaylılar Dani'yi esir almışlardı. Onun gibi bir kadını misafir odalarında tutmalarının imkânı yoktu... göz açıp kapayıncaya kadar dışarı çıkar ve geminin kontrolünü ele geçirirdi.

Ama... buradaki teknoloji? İnsanlıktan sadece yıllar ileride değillerdi... daha çok yüzyıllar gibiydi. Muhtemelen bin yıl. Bu, mağara adamlarının modern bir savaş birimine taş ve sivri sopalar fırlatması gibi bir şey olurdu. Elbette, Sentinel denizcileri onları bir süreliğine uzak tutmayı başarmıştı ama uzun sürmemişti. Süvarilerin gelmesine yetecek kadar bile değil. Hatta yardım sinyali gönderecek kadar bile uzun sürmemişti. Dünya'da hiç kimse Sentinel Beş'e ne olduğunu bile bilmiyordu, ta ki gemiler gelip istasyonu terk edilmiş bulana kadar.

"Hücreler. Doğru yerdeyiz," diye yorum yaptı Miller, grubun ön , derin sesi kulağına kadar geliyordu.

"Güzel. Geliyorum," diye mırıldandı Shannon arkadan yaklaşıp Miller'ın yanından geçerken. Dağıldılar, ekibin dört üyesi

Hücreye girişin güvenliğini sağlamak mı? Zindan mı? Lathar buraya ne diyordu?

Baktığı ilk üç hücre boştu ama dördüncüsü onu gülümsetti. Bingo. Orada, bileklerinden asılmış General Black asılıydı. Zincirlerinin içinde yığılmıştı, başı eğik ve gözleri kapalıydı. Shannon'ın kalbi bir an için göğsünde tekledi. Çok mu geç kalmışlardı? Dani çoktan...

Sonra generalin nefes alışının yumuşak tınısı ona ulaştı ve keskin bakışları onun nefes alırken göğüs kafesinin genişlediğini fark etti.

Martinez yanına ulaştığında Shannon, "Beni oraya götür," diye emretti, eldivenli ellerinde bir elektronik cihaz vardı. Onun çalışmasına izin vermek için kenara çekildi. Mart'ın açamayacağı bir şey yoktu ama bunu *hızlıca* yapmasına ihtiyacı vardı. Birkaç saniye içinde kilidin üzerindeki ışıklar yeşile döndü ve hücre kapısı açıldı.

"Hepsi senin."

"Teşekkürler." Tüfeğini sırtına astı ve bir çırpıda kapıdan geçip tutsak kadına yaklaştı. Arkadaşı için endişelenmesine rağmen onu analitik olarak değerlendirdi. Görebildiği herhangi bir yara ya da kan yoktu. Yerde de bir şey yoktu. Dani üzerinde çalışılmış ya da işkence edilmiş gibi görünmüyordu.

"Hey, patron..." dedi Dani'nin dikkatini çekmek için usulca.

Diğer kadın sarsılarak uyandı ve başını kaldırdı. Rahatlama Shannon'a sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Hâlâ farkında ve uyanıktı. Öne doğru bir adım atarak gülümsedi. "Bütün gün orada mı takılacaksın?"

Dani yumuşak bir zincir şakırtısıyla döndü, bakışları önce Shannon'a sonra da arkasındaki ekibe kaydı. Küçük bir gülümseme verdi ama Shannon gözlerinin kenarındaki fazladan ıslaklığı kaçırmadı, hızla kırıştırtarak uzaklaştırdı.

"Odada eğlence adına pek bir şey yok, o yüzden biraz kestirdim. Sen ne yapıyorsun burada?"

"Ben ve çocuklar biraz daha fazla kardiyo yapabileceğimizi düşündük," diye espri yapan Shannon hücrenin içine doğru ilerlerken kemerindeki keseden bir kesici çıkardı.

"Başka tarafa bak," diye emretti ve kısa bir menekşe mavisini ışık parlamasıyla Dani'nin zincirlerini kesti.

Dani kollarındaki baskı hafifleyince tısladı ve bileklerini ovuşturdu. "Öyle mi? Bir uzaylı gemisinde mi?"

Shannon bu iğneleyici yorum karşısında sırtıttı. Dani yaşadığı deneyimden çok etkilenmiş görünmüyordu. "Ne derler bilirsin. Değişiklik dinlenmek kadar iyidir."

Küçük kadının çenesini kavradı ve gözbebeklerini kontrol ederek yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi. Tüm kanıtlar aksini gösterse de, Dani'nin üzerinde çalışılmadığından ya da herhangi bir şey verilmediğinden emin olmalıydı. Ama gözbebekleri iyi görünüyordu, ne şişmiş gibiydi ne de başka bir şekilde algısı değişmiş gibiydi.

"Kurtarılmaya hazır mısınız?" diye sordu, Dani'nin gözlerinin içine bakarak - gözbebeklerini görmek için değil, gerçekten ona bakarak. Orada gördüğü şey kalbini sızlattı. Kalp kırıklığı ve sefalet. Ona ne yapmışlardı böyle?

Dani titrek bir nefes vererek başını salladı. "Tabii ki evet. Hadi buradan gidelim."

"Güzel." Shannon itiraz etmedi. Dani büyük bir kızdı. Kendi sınırlarını biliyordu. Shannon yan kolunu Dani'nin eline bastırdı ve generalin rahatlatarak parmaklarını eline doladığını hissetti.

"Kurtarma ekibiniz," dedi. "Yolu göster."

Shannon başıyla onayladı ve hücreden çıktı. Arkasına baktı. Dani, hücreden çıkarken ekibin geri kalanıyla birlikte düştü. İçini bir endişe kapladı ama bunu aklının bir köşesine koydu. Dani ellerindeydi. Yaralanmamıştı ve hareket ediyordu. Başka herhangi bir şey, zihinsel travma veya TSSB ve benzerleri, geri döndüklerinde uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Lathar silahlarından çıkan enerji patlamaları, dönüşe havayı yarıyor.

"*Temas! Saat iki yönünde!*" Shannon siper almak için atlarken bağırdı.

"*Siper alın!*" Miller onun arkasından bağırarak kendini diğer tarafa attı.

Ekip, koridorun pozisyon alarak dağılırken ateşle karşılık verdi. Bir hedef seçmeye çalışırken gözleri kısıldı. Havada asılı duran duman ve pus görmeyi zorlaştırıyordu. Yine de düşmana doğru ateş ederek başlarını eğmelerini sağladı. Birkaç yüz metre geride bir kavşak vardı. O taraftan geri dönebilirlerdi-

"Hayır! Dur!" Dani kendini siperden dışarı fırlattı ve Shannon'ın kalbi, havayı yararak kolunu sıyıran bir enerji cıvatasıyla tekledi. Dani sendeledi, neredeyse düşüyordu ama kendini ekiple düşman arasına soktu.

"*DUR! Onlar sadece çocuk!*"

Shannon ve diğerleri ateş etmeyi bıraktı, artık hedefleriyle aralarında o olduğu için ne yapacaklarından emin değillerdi.

Lathar da durmuştu ve İngilizce konuşan bir erkek sesi havayı ısırarak geçti. "Leydi Dani. Lütfen. Yoldan çekilin."

"Yapamam!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Seni durduğun yerde katledecekler."

Shannon kaşlarını çattı. Dani uzaylıları *onlardan* koruyordu. Kahretsin. Onu gerçekten etkilemişlerdi.

"Bu bir bölüm, patron..." Martinez seslendi. "Onları haklayabiliriz!"

Duman bir anlığına dağıldı ve dürbünüyle en yakınındaki Lathar'ı net bir şekilde görebildi. On beş yaşından fazla olamazdı. Kahretsin. Dani haklıydı. Onlar çocuktu.

"Onlar , Tanrı aşkına!" Dani böğürdü.

"Biz çocuk değiliz!"

"Riis, kapı çeneni. Burada senin aptal kışını kurtarmaya çalışıyorum!"

Shannon, Dani ile tartışan uzaylıyı yakaladı. Riis. Görünüşe göre. Diğerlerinden daha yaşlıydı ve belli ki çocuk değildi. Ayrıca çok sinirli görünüyordu ve Dani'ye bir şeyler fırlatmaya başladı ama Dani elinin keskin bir hareketiyle onun sözünü kesti. Diğer eli yanında gevşekçe duruyordu ve bu da Shannon'ı endişelendiriyordu. Hem de çok. Vurulmuştu ve kolunda kötü bir yara vardı.

"Çocuklar! Bunlar da savaşta sertleşmiş denizciler," diye tısladı Dani ona, gözlerini Shannon ve ekibinden ayırmadan. "Hiç şansın yok, evlat."

Sözleri uzaylı için değil, Shannon içindi ve o da bunu biliyordu. Dani, kan gölüne dönüşebilecek bir şeyi durdurması için ona yalvarıyordu. Ama bir sonraki anda uzaylı gençlerin arkasındaki hareket dikkatini çekti.

Deri giysili iki savaşçı aralarından geçerek, tereyağını delen sıcak bir bıçak gibi çocuk grubunu ayırdı. Bunların çocuk *olmadığını anlaması* için tek bir bakış yeterliydi. Bu ikisi tam gelişmiş Lathar'dı ve *çok* tehlikeliydiler. Biri öne çıkarken silahını çekti, diğeri hâlâ gölgedeydi.

"Peki ya *biz*?"

I San, hücrelere doğru giderlerken Sardaan'ın bileklerindeki izlerden bahsetmedi. İstiyordu ama kardeşinin eşi tehlikedeysen... zamanı değildi. Hareket ettikleri hızda

Hücrelere inmeleri uzun sürmedi ve ilerideki koridorlarda yankılanan bağırıışlara göz ucuyla baktılar.

"Dani," dedi Sardaan ve tekrar koşmaya başladılar. Alt katlar tünellerden, bakım kanallarından ve işçi drone şaftlarından oluşan bir tavşan yuvasıydı, bu yüzden kargaşanın kaynağına ulaşmak için dönüp dolaşmak zorunda kaldılar. *Quesen*' arkasına ulaştılar, iki deneyimli savaşçı grubun önüne doğru ilerlerken gençler su gibi dağıldı.

Dani Black, *Quesen* ve Terran askerlerinden oluşan ekibin arasında durmuş, elini onların daha fazla ilerlemesini engellemek istercesine uzatmıştı. Genç savaşçı grubuyla başa çıkma konusunda Sardaan'ın yardımcısı olan Riis'le tartışmanın ortasında olduğu anlaşılıyordu.

"Biz-"

Dani Riis'in sözünü kesti ama Isan'ın dikkati tartışmada değildi. İnsan kadın ve onun silahını tutuş şekliydi. Kolu gevşekti, garip bir şekilde yanında sallanıyordu. Pazusu ile omzunun kıvrımı arasındaki kötü yara bunun nedenini açıklıyordu. Tedaviye ihtiyacı vardı, hem de hemen.

"Çocuklar! Bunlar da savaşta sertleşmiş denizciler," diye tısladı Riis'e. Gözlerini önündeki Terralılardan ayırmıyordu. Hepsi silahlarını kaldırmış, *Quesen*'e doğrultmuşlardı ama kararsız görünüyorlardı; Dani ile ekibin önündeki, kızıl saçları sırtında bir pankart gibi duran kadın arasında gidip geliyorlardı.

Isan onu ilk kez kanlı canlı gördüğünde keskin bir nefes aldı. Sanki koridordaki azıcık ışık onu öne çıkarmak için bir araya gelmiş gibiydi. Daha önceki güvenlik görüntülerinden farklı olarak maskesini takmamıştı. Ve göz kamaştırıcıydı. Son derece çarpıcı.

"Hiç şansın yok evlat, bunu sen de biliyorsun," diye tersledi Dani ama Isan bile bu sözlerin muhteşem kızıl saçlı kadın için söylendiğini anlayabiliyordu. Ancak kadın artık Dani'ye bakmıyordu. Onun yerine, onun ve Sardaana'nın gelişini fark etmiş ve silahını onlara doğrultmuştu.

"Peki ya biz?" Sardaana öne doğru bir adım atarak ipek gibi sordu.

Dani nefesini tuttu ve etrafında döndü. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede silahı yaralı tarafından diğerine geçirmiş ve Isan'ın yaralanmasıyla ilgili şüphelerini doğrulamıştı. Kolunu kullanamıyorsa durum görüldüğünden de kötüydü.

"Devam edin," diye yumuşak bir sesle teşvik etti Sardaana, yeni gelen savaşçı birliğini görmezden gelerek. Isan'ın hızlıca verdiği el işaretlerine anında uyuldu ve insan ekibinin etrafını sarmak için yayıldılar. Sardaana'nın eşi silahını göğsünün ortasına bastırırken Isan dikkatini koridorun ortasında yaşanan drama verdi. Kalbinin üzerine.

Draanth. Bugün yapmak isteyeceği son şey arkadaşının kalbini tekrar bir araya getirmektir. Tam anlamıyla.

Ama her şey görüldüğü gibi değildi. Tam da Isan'ın insanın tetiği çekmek üzere olduğuna yemin edebileceği bir anda Sardaana uzanıp silahı elinden aldı ve aynı anda onu çevirip göğsüne doğru çekti.

"Gerisini sen hallet," diye emretmek için başını kaldırdı Isan, titreyen küçük arkadaşını yakınında tutuyordu.

Isan başını salladı, Sardaana'nın yanından geçip kızıl saçlı kadına doğru ilerlerken yüz ifadesi odaklanmış ve kararlıydı.

Ona baktı ve çenesi düştü. Gözleri adamın görünür yara izlerini takip ederken gözlerinde bir korku parıltısı vardı ama silahının namlusu nişan almakta tereddüt etmedi.

"Aman Tanrım, sana ne oldu böyle?"

"Silahını yere bırakmanı öneririm. Şimdi," diye emretti ve son anda İngilizceye geçmeyi unutmadı. Dani'nin aksine, bu dışının bir çevirmen bandı yoktu, bu yüzden eğer Latharca konuşursa söylediklerinin tek kelimesini bile anlamayacaktı.

Kadının çenesi inatla dikleşti ve adam onun sorun çıkaracağını bildiğinden içini çekti.

Hem insanların hem de *quesen* ekibinin arkasındaki silahlı savaşçıları işaret ederek, "Etrafınız sarıldı ve silahınız yok," dedi. "Ve eğer şansınızı onlarla denemek isterseniz bot birimlerini hemen buraya getirebilirim."

"Katil makineler mi?" diye sordu kadın ve adam onun gözlerinin ardında zihninin çalıştığını gördü - ona kendi gezegenindeki fırtınaları hatırlatan güzel gri gözler. "Gemide onlardan mı var?"

"Evet." Başını salladı, daha fazla ayrıntıya girmeye gerek görmedi. Muhtemelen Sentinel Beşli'nin saldırısından dolayı cildinin hafifçe solmasından, onların görüntülerini gördüğü belliydi. "Tek seçeneğiniz teslim olmak. Sabrım tükenmeden ve robot birimlere emir vermeden önce bunu hemen yapın."

Yapmazdı. Aralarında bir kadın varken olmazdı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Kız bakışlarını tuttu ve bir an için blöfünü göreceğini düşündü. *Yapma, küçük kızıl saçlı, diye* zihinsel olarak onu teşvik etti. *Sonucu beğenmeyeceksin.*

Sonra yavaşça başını salladı ve kollarını indirdi. "Biz-"

O daha konuşmasını bitiremeden, adam içeri girdi. Kız itiraz edemedi onu silahsızlandırdı ve silahını diğer savaşçılardan birine verdi, ekibinin geri kalanı toplanırken dikkatini vermeye zahmet etmedi. Onlar onu ilgilendirmiyordu. *Onu* ilgilendiriyordu. Onu güvenlik ekranlarında gördüğü andan beri öyleydi.

Onu kendine yaklaştırarak burnunu boynunun kenarından geçirdi ve kokusunu içine çekti. Kız *çok güzel* kokuyordu. O kadar güzeldi ki homurdandı, vücudunun onun yakınlığına verdiği tepkiyi kontrol etmek zorunda kaldı. Bir insan dişisine göre uzun boyluydu ama onun kadar uzun değildi. Yine de onun kendisinden daha ufak tefek oluşu ve sıkı, kıvrımlı vücudunun kendisinininkine göre daha sert olan düzlüklere oturuşu hoşuna gitmişti.

"Ne... lanet... yapıyorsun...?"

Onunla mücadele ederek tükürdü. Ya da en azından denedi. Ama hiç şansı yoktu. Adam sadece ondan daha uzun ve güçlü değildi, aynı zamanda o Lathar'dı ve o da insandı. Onu alt edebileceği hiçbir gerçeklik yoktu. Yine de denediğinde kıkırdadı, sadece döndü ve kendini yorana kadar onu koridorun metal duvarına sıkıştırdı.

"Bitti mi şimdi?" diye sordu eğlenerek, kız durup nefes nefese kaldığında. Ona dik dik bakarken gözleri ateşle parlıyordu. "Pislik herif!"

Sonra taşaklarına diz çökmeye çalıştı. Adam içini çekti ve kalçalarını bükte, hareketin bir mil öteden geldiğini görmüştü.

"İşaretler olmadan dövüşmeyi gerçekten öğrenmelisin, biliyor musun?" diye yorum yaptı, sözleri sadece onu tekrar kızdırmış gibi görünüyordu. Kadın ona Terran dilinde küfürler savurdu, dili anlamasına rağmen adamın takip etmesi zordu. Ailesine yönelik birkaç hakaret ve anatomik olarak imkânsız en az üç öneri vardı ama yine de sırtıttı. Onunla hayat kesinlikle sıkıcı olmayacaktı. Böyle bir hayal gücüyle değil.

"Şimdi bitti mi?" diye tekrar sordu, üçüncü bir patlama bekliyordu, ama kadın ona asi bir şekilde baktı ve başını salladı.

"Güzel." Duvardan uzaklaştı ve köprüye doğru yürümeye başlarken onu yakaladı.

GÖREV, kelimeyi düşünemediği kadar hızlı bir şekilde boka batmıştı. Tüfeğinden kurtulan Shannon, göt herif uzaylının eli bileğinin etrafındayken iki seçeneği olduğunu fark etti: yürümek ya da sürüklenmek. İlk başta, ağırlığını uzun boylu, zayıf uzaylı savaşıya karşı koyarak topuklarını sıkmaya çalıştı. Ama işe yaramamıştı. Adamın tek yaptığı omzunun üzerinden ona bakmak, yaralı yanaklarının üzerinden parlak mavi gözlerle bakmak ve onu öne doğru çekmek olmuştu. Yüz ifadesi sertti. Tavizsiz. Ayaklarını altında tutmak için koşmak zorunda kalmıştı ve bir plan yapmaya çalışırken zihni dönüp duruyordu.

Ama ne planı? Bu görev için destek yoktu, ayrıca o ve Dani ekibin geri kalanından çabucak ayrılmışlardı. Ne kendisinin ne de Dani'nin nereye götürüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, uzaylının onu sürüklediği koridorların hepsinin aynı görüldüğü ve uzaylıya amansızca sarıldığıydı. En azından sürüklenmek, bir duvara sıkıştırılıp üzerine bastırılmaktan daha iyiydi. Adam çok çirkin bir uzaylı olabilirdi, ama vücudu bunu bilmiyordu... tek kaydettiği zayıf, sert, *çok* erkek bir vücudun onunkine yakın ve kişisel olmasıydı ve yumurtalıkları erimeye başlamıştı.

Sinsi uzaylı feromonları olmalı. Böyle bir suratla normalde ona gününü göstermesi mümkün değildi.

"Neden zahmet ediyorsun?" diye sordu adam, kadın adamın elini üzerinden çekmeye çalışırken, asansöre ulaştıklarında sesinde bıkkınlık vardı.

En azından asansör olduğunu varsayıyordu. Duvardaki kapı, *tamam*. Üstündeki ışıklı semboller, *tamam*. Onları okuyamaması önemli değildi. Seviye numaraları olduklarını görmek kolaydı. Kapının yanındaki metal duvara boyanmış olan kat numarasını ezberledi.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdi, hâlâ bileğini onunkinden kurtarmaya çalışıyordu. Belki de kurtulabilir ve kapılar kapanmadan hemen önce onu asansöre itip kaçabilirdi? Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından özgür olacaktı. Geriye kalan her şeyi ilerledikçe çözecekti.

Eli sıkılaştı ve onu sertçe kendine doğru çekti. Acı içinde nefesi kesildi. Adam sanki onun kemiklerini birbirine çarpıyormuş gibi hissetti. Ama nerede olduğunu fark ettiği için bu konuda endişelenmeye fırsat bulamadı. Adamın zayıf, sert vücuduna yakın ve kişisel olarak bastırılmış, eli göğsünün üzerinde yayılmıştı.

Çıplak göğsünün üzerinde, teni parmaklarının altında sıcacıktı.

"Yüce İsa!" diye tısladı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Elini çekti ve geri çekilmeye çalıştı. "Gömlek giymek diye bir şey duymadınız mı siz?"

Adam onun kaçmasına izin vermedi, boştaki kolu beline dolanarak onu yerinde tutarken bileğini mutlak bir şekilde kavradı. Kız çırpındı ve adamın taşaklarına tekrar diz çökmeye çalıştı ama adamın tek yaptığı iç çekmek ve aralarında hiç boşluk kalmayana kadar onu daha yakına çekmek oldu.

"Bunu tekrar yapmak zorunda mıyız?" diye sıkılmış bir ses tonuyla konuştu. "Bunu bütün gün yapabilirim ama sen yorulmaya başladın."

Bunu belirtmenin onu daha uysal yapacağını düşündüyse, yanılıyordu. Hem de çok yanılmıştı. Öfkeyle tısladı ve bileğindeki acıyı görmezden gelerek ona karşı mücadele etti. Çürüyecekti ama ne olacaktı ki? Daha kötülerini de yaşamıştı ve bu pislik uzaylının haksız olduğunu kanıtladığında buna değecekti.

Kapı yanlarında tıkırdadı ve açıldı. Ancak büyük, yaralı uzaylı onu sürüklemek yerine kucağına aldı.

"Hey! Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu, adam asansöre doğru ilerlerken kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı.

"Türünün yetişkin bir örneği gibi davranmaktan aciz görüldüğün için seni bir çocuk gibi taşıyorum," dedi dişlerini sıkarak

ona tutunmak için mücadele ediyordu. Belli ki mücadele ediyor olması kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. O kadar da çaresiz değil. Sonra söyledikleri aklına geldi.

"Ben çocuk değilim!" diye tısladı ona, aniden adamın kollarında onunla yüz yüze olduğunu fark etti, bakışları onunkilere kilitlenmişti.

Kahretsin... Tüm o yaraların altında, çok yakışıklıydı.

Kendini onun yanak ve boynundaki buruşuk izleri hayranlıkla takip ederken yakaladı. Ona ne olmuştu böyle?

"Sizlerin süper ötesi tıbbi teknolojiye sahip olduğunuzu sanıyordum?" diye ağzından kaçırdı kendini durduramadan.

Kaşlarını çattı. "Var."

Bunun üzerine biraz aval aval baktı.

"Tamam, bu hiç mantıklı değil. Madem doktorlarınız bu kadar iyi, neden sizi böyle bıraktılar?" Yara izlerine doğru başını salladı.

Yüz ifadesi değişti. "Sen anlamazsın."

O...tamam, yine pislik uzaylıya dönmüşlerdi. Başını çevirdi ve onu göğsüne yaslamış olmasına rağmen görmezden geldi. Asansördeyken onunla kavga etmenin bir anlamı yoktu. Eğer gerçekten kurtulmayı başarırsa nereye gidecekti? Hayır, bir şansı olana kadar enerjisini korumak en iyisiydi.

Tam kaç kat çıktıklarını hesaplamaya çalışırken, kapı tekrar çaldı ve önünde açıldı. Adam asansörden iner inmez, dizlerini göğsüne doğru çekti ve sonra düz bir şekilde dışarı itti, bunu yaparken ondan uzaklaştı. Bu, memleketteki bebeklerin kurtulmak için kullandığını gördüğü bir teknikti. Onlar için sadece ebeveyn dikkatsizse işe yarıyordu. Peki ya onun için, bu hareketi hiç görmemiş bir uzaylı için? Çok işe yaramıştı.

Kolları ve bacakları birbirine dolanarak yere düştü, ağırlığının çoğunu aldığı ön kollarında acı alevlendi. Bir sonraki anda ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

"Seni küçük... *draanthic*!" diye tısladı uzaylı, kendi diline dönerek. Ağır ayak sesleri peşinde olduğu konusunda onu uyardı. bakmaya cesaret edemeden koridorda gürleyerek ilerledi, kolları ve bacakları hızını arttırmak için pompalanıyordu. Her zaman hızlıydı. Bunu yapabilirdi-

Sırtının küçük kısmına ağır bir şey çarptı ve yere düştü. Sertçe. Kız ne tarafa gittiğini anlayamadan, adam onu sırt üstü çevirmiş, iri ve güçlü bedeniyle yere mıhlamıştı. Yüzü sıkı bir maskeye dönüşmüştü ve gözlerinde öfke parlıyordu.

"Yap. Yapma. Dene. Bunu. Tekrar."

Sözleri kabaca ısırılmıştı, elleri kadının bileklerini ısıırıyordu. Adamın sert bakışları kadının yüzünü tararken, birkaç dakika boyunca öylece kilitli kaldılar. Nefesini tuttu ve Lathar'ın kadınları öldürdüğüne dair herhangi bir rapor olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Öyle olduğunu sanmıyordu ama insanları kızdırma konusunda yetenekliydi. Ve buradaki yaralı seksi kız da bir istisna gibi görünmüyordu.

Sonunda homurdandı ve onu ayağa kaldırdı. Elleri hâlâ bileklerindeydi ve onu koridorda ilerletmek için sıkıca tutuyordu. Lanet olsun. Onlardan *daha fazlasına* doğru koşuyordu, uzağa değil.

Yine de yol boyunca pasif direnişini sürdürdü, ağırlığını onun tutuşuna bıraktı ve büküldü. Sonunda içini çekti ve geminin komuta merkezi olduğunu tahmin ettiği yere ulaştıklarında onu tekrar kucağına aldı.

"Sadece... bırak... yürüyeyim!" diye tısladı Dani'yi ileride görüp tekrar kurtulmak için çabalarırken. Belki de adam yorulmuştu çünkü Dani onun kurtulmayı başarmıştı. Ama adam onu ensesinden yakalayıp tekrar kendine doğru çekmeden önce sadece birkaç adım atabilmişti.

"Pislik herif," diye tısladı yüzüne doğru, ama adam bu zamanı bileğini daha iyi kavramak için kullandı ve kolunu sırtına doğru bükte. Kadın ciyakladı ve mücadele etti.

"*Lanet olası pislik!*"

Adam elini kadının boğazının ön tarafına koyana kadar hareket ettirdi ve kadın bu hareketteki üstü kapalı tehdit karşısında sustu. "Uslu dur," dedi ona sertçe. "Diğerleri gibi zincirlenmemiş olmanın tek sebebi benim. Bu yüzden. Uslu dur. Uslu dur."

Shannon onu neyin daha çok kızdırdığını bilmiyordu, adamın tavrı mı yoksa boğazına dokunan eli yüzünden içine dolan sıcaklık dalgası mı? Karar vermek yerine öfkesine yenik düştü ve çizmeli ayağını onunkine vurmak için kaldırdı, ayağını onunkinden geçirip yere vurmak için elinden geleni yaptı.

"Isan... mahkumla oynamayı bırak."

Çakıl ve tehdit dolu yeni bir ses araya girdi ve Shannon dondu, tüm içgüdüleri alarma geçti. Görünüşe göre boğazına yapışmış olan pislik uzaylının eli onu yerinde tuttuğu için dönemedi. Eğer o olmasaydı, hayatında gördüğü en büyük, en kötü görünümlü uzaylı tam önünde durup, yok etmek istediği bir böcekmiş gibi ona dik dik bakarken hızla geri çekilecekti.

"Konuş insan," diye . "Ve çabuk ol. Yalan da söyleme, yoksa senin ve adamların için çok kötü olur."

"*Cehenneme git!*" diye tısladı, tekrar debelenmeye başladı. Isan'ın elleri sıkılaştı. Nefes nefese kaldı, havası kesilirken elleri onunkilere yapıştı.

"Hayır, durun! Ben onun amiriyim. Sen benimle konuş." Dani kendini ileri atarak Shannon'la büyük korkunç adamın arasına girdi. Shannon onu uyarmaya çalıştı ama nefes alamıyordu, sesi küçük bir ciyaklama olarak çıkıyordu. Yine de görüşünün kenarları grileşmeden önce, Isan tutuşunu gevşetti. Boğazındaki eli yumuşadı ve Shannon çok ihtiyaç duyduğu havayı emerken onu okşadı.

"Sana her şeyi anlattım," diye yalvardı Dani büyük uzaylıya. "İmparatoru kaçırmama planını, ne tür taktikler kullanacaklarını."

Shannon'ın nefesi kesildi. "Bizi sattın patron. *Neden?*"

İhanet ve şok onu sarmıştı. hafta önce biri ona General Black'in, tüm davaların şampiyonu ve adaletin, hizmetin ve vatanseverliğin poster kızı olarak düşmana bu kadar kolay teslim olacağını söyleseydi, onlara gülerek kapıyı gösterirdi... kışlarına tekme basarak.

Ama görünüşe göre Dani pes etmiş, saldırıda onlara her şeyi vermişti ve şimdi hepsi tutsaktı.

Dani omzunun üzerinden bakmadı. "Çünkü bu kazanamayacağımız bir savaş. Radcliffe tam bir aptal. İmparatoru ele geçirmeyi bile... *tam anlamıyla* yakıp yıkma politikasına geçmeden önce ne kadar dayanabileceğimizi sanıyorsun? İnsanlık tarihinde bir dipnot olur, sadece kadınlarımız bir sonraki Lathar nesline annelik yaptığı için hatırlanır. Türümüz göz açıp kapayıncaya kadar yok olur."

Dani çenesini kaldırdı ve yetkili gibi görünen iri adama seslendi. "Bazılarımız aptal değil. Bu saldırı emrini veren adam öyle. Bu konuda Başkan Yardımcısı Cole ile konuşmanız gerekiyor."

Kahretsin. Shannon arkasındaki Isan'a doğru sarktı. Isan artık onu neredeyse beşik gibi tutuyordu. Kendinden nefret ediyordu ama ona karşı biraz gevşedi.

"Yapamazlar," diye itiraf etti alçak bir sesle. "O gitti. Ofis dışında. Radcliffe ve Hopkins ona karşı harekete geçti. Ellerinde hileli oy kullanıldığına ve sahtekârlık yapıldığına dair kanıtlar var."

"Ne?"

"Ne?"

Dani ve büyük uzaylı şaşkınlıkla ona baktı. Isan tutuşunu gevşetmiş, boğazını bırakmış ama bir kolunu beline dolamıştı. Dani'den başındaki bakarken boynunu ovuşturdu ve Isan'ın elinin yumuşak hareketini görmezden geldi. "Evet. Onu paketledim

Neredeyse gemiye biner binmez. Bir siyasi davanın bu kadar hızlı ilerlediğini hiç görmemiştim. Onu Mirax Ruas'a gönderdiler."

"Kahretsin," diye fısıldadı Dani, ancak büyük uzaylı onun kolunu tuttu.

"Ne?" diye sordu, Dani'yi tutan uzaylı tehlikeli bir şekilde hırılayarak ona doğru yaklaştı. İri adam anında ellerini kaldırdı, avuç içleri havadaydı.

"Merak etmeyin. Kadınının peşinde değilim. Sadece konuşmasını istiyorum. Bu Mirax denen yer de ne?"

"Mirax Ruas." Dani'nin sesi böylesine tatsız bir konu için açık ve netti. "Maksimum güvenlik. Gardiyan yok. Mahkûmları çukura atıyorlar ve onlara *ferrianit* madeni çıkarttırıyorlar. Acımasız bir yer ve pek çoğu hayatta kalamıyor. Yaşam beklentisi dokuz aydan az, el emeği, koşullar... ve diğer mahkûmlarla birlikte. İnfaz emri vermek zorunda kalmadan ölüm cezası."

Büyük uzaylının yüzünü tam bir öfke kapladı. "Ve Madison'ı oraya mı gönderdiler?"

Shannon'a baktı ve Isan'a onu bırakmasını işaret etti. Shannon onun tartışacakmış gibi sertleştiğini hissetti ama sonra elini gevşetti. Shannon bir adım geri çekildi, hâlâ boynunu ovuşturuyordu ama adamın sırtına yaslanan bedeninin sıcaklığını anında özledi.

"Birkaç gün önce oraya gönderildi," diye açıkladı. "Bu yüzden Da-Major General Black'i kurtarmak için emirlere karşı geldim. O gemideyken Başkan Yardımcısı'nın sırlarını vermediğini doğrulayabilecek tek kişi o. Zaten inanacakları tek kişi de o."

Dani homurdandı. "Evet... artık o kadar da değil. Radcliffe'in planlarını mahvettikten sonra değil."

Shannon yüzünü buruşturdu. "O zaman işi bitti. Ruas'ta asla dayanamaz. O yürüyen ölü bir kadın."

Koca adam boğazının arkasından gürledi. "Bu artık sizi ilgilendirmiyor," dedi kısaca, arkalarındaki adamlara başıyla işaret ederek. "Sardaan, arkadaşınla ilgilen. Isan, bu mahkûmun hücrelere gittiğinden emin ol."

Dani, Shannon'a bir adım daha yaklaştı.

"Hayır." Isan'ın hırıltısı alçak ve tehlikeliydi.

"Ne?" Büyük uzaylı döndü, kaşları çatılmıştı ve yüzünde öfke vardı. "Bana meydan okumaya cüret mi ediyorsun?"

"İstiyorum." Isan saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru savurdu, yüz ifadesi aynı şekilde yasaklayıcıydı. "Hücrelere gitmiyor. O da benimle geliyor. Benimle geliyor."

benim."

"Kesinlikle !" Shannon, kalbi boğazında, ateşli bir şekilde karşı çıktı. Onu sahiplenmesine izin vermezlerdi... Verirler miydi?

Koca adam sertçe başını salladı. "Başının belaya girmediğinden emin ol. İkiniz de dağılın."

"Hayır! Onu rahat bırakın!" Dani, köprüden sürüklenirken uzaylının tutuşuna karşı mücadele etti.

"Bırak beni, pislik!" Shannon tısladı, Isan'la her adımda mücadele ediyordu.

Ama daha önce de kanıtladığı gibi, o Lathar'dı -kendisinden daha iri ve daha güçlüydü- ve şimdi oyun oynamıyordu. Bir hırıltıyla onu yaralı omzunun üzerinden fırlattı ve gemide tanıdığı tek dost canlısı yüzden uzaklaştırarak uzaklaştı.

W

Isan, omzuna asılmış ve güçlü bir kol tarafından yerinde tutulan, kıvranan, *çığlık* atan bir kadınla hızla revire doğru ilerledi.

"İndir beni, seni lanet olası pislik uzaylı!" diye bağırdı, o kadar çok kıpırdandı ki, kendine zarar vereceğinden endişelenen adam yavaşladı. Cidden, insan kadınların *nesi* vardı? Neden her zaman bu kadar hırçındı? Isan kendi kendine iç geçirdi ve iri bir elini kızın kıkına indirerek sert bir tokat attı.

"Seni herhangi bir savaşçının bulması için buraya atmamı istemiyorsan uslu dur," diye hırladı, sabrının sınırındaydı.

Nefes nefese kaldı ama sustu. Kendi kendine homurdandı ve yürümeye devam etti. Lathar'ın insan kadınları ele geçirdiğinde neler yaptığına dair kendi türü arasında süregelen saçma söylentileri düşününce, onu bununla tehdit etmek zalimce bir şeydi ve bunu biliyordu. Ama işini yaptı ve onu susturdu. Belki de çok fazla sorun çıkarırsa onu sahiplenmesi için başka bir savaşçıya teslim edeceğini düşünürse onu engellemeye çalışmaktan vazgeçerdi.

Bu fikirle ruhundan bir hırıltı yükseldi, derin ve vahşi bir hırıltı onu tamamen şaşırttı ve yanından geçtiği iki genç savaşçının, bir şekilde efsanevi babasına çekip onlara kan kusturması ihtimaline karşı, sıçrayıp kaçmasına neden oldu.

Revire girerken botları güverte kaplamasında çınılıyordu. Geleneksel bir şifacı salonu gibi, mahremiyet için perdeleri çekilmiş oyuklarla düzenlenmişti. Birkaçı doluydu, altındaki şifacılar

İşlerine devam ediyorlardı, bu yüzden ödülünü ofisine taşıırken kimse onları

Onun için en iyi yerin orası olduğunu düşündü. Diğer şifacılar onun güvenliğini sağlayabilirdi. Onu kamerasına geri götürme riskini göze alamazdı, hele ki... Düşüncesini bastırdı. Kendi kendine, onu buraya sadece test etmek için getirdiğini söyledi. Hepsi bu kadardı. Bir insan gemisinden gelmişti, bu yüzden onun ve gemideki diğer herkesin güvenliği için, yanında hiçbir şey getirmedikten ve gemideki hiçbir şeyin ona zarar vermeyeceğinden emin olması gerekiyordu.

Kapı arkalarından kayarak kapandı, omzunun üstündeki kadının sıçramasına neden oldu ve ana mekânda, özel laboratuvarının önünden geçerek bir gözlem odasına doğru ilerledi. Eğilerek kadını hafifçe köşedeki yatağın üzerine bıraktı. Kıcı çarşafıya çarpar çarpmaz bağırmaya ve onunla tekrar dövüşmeye başladı, çaresizlik adamın başına ve omuzlarına indirdiği her darbeye yazılıydı.

Öfke alevlendi ve onun ellerini ve kollarını tutarak yanlarına sabitledi.

"Senin derdin ne be kadın?" diye sordu ve onu ayağa kaldırarak ters ters baktı.

İrkildi, arkasını dönmeye çalışırken saçları yüzüne savruldu. Gözlerindeki paniği görünce öfkesi bir anda yok oldu. *Trall*, kız dehşete düşmüştü. Onu yakmış gibi bıraktı ve yatağa geri düşürdü. Olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtı, ayakları çarşafı karmakarışık bir hale getirirken kendini köşeye sıkıştırdı, ondan olabildiğince uzağa.

Bakışları onunkileri terk etmedi, kaçmak üzere olan küçük bir hayvan gibi temkinli bir şekilde onu izliyordu. Kaçmıyordu. Kaçmıyordu. O ve onun neslinin geri kalanına öğretildiği gibi uysal ve yumuşak huylu bir kadın değildi. Vahşiydi. Yabaniydi. En ufak bir provokasyonda tekrar saldırmaya hazırды. Bu da onu incitmek istemediği için onu kesinlikle dezavantajlı bir duruma sokuyordu.

Kızın bakışları ondan uzaklaşıp odanın içinde gezinirken kaşlarını çatı. Sadece *ondan* korkmuyordu.

"Hey." Yatağın yanına çömeldi ve topuklarının üzerine oturdu. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Sadece seni kontrol edeceğim. Emin olmak için..." Bir an durakladı ve Terran dilinde doğru ifadeleri bulmaya çalıştı. Ona bir nöro-çevirmen enjekte ettikten sonra bu çok daha kolay olacaktı. Gerçi bunun için ona yaklaşması gerekiyordu ve

Tam da o anda, kendisine dokunacak olsa adamın elini dişleriyle koparmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Gemimizdeki hiçbir şeyin sana zarar vermediğinden... seni hasta etmediğinden emin ol," diye hızla ekledi.

"Böcekler mi?" diye sordu, sesi normal seviyeye düşmüştü.

Terran diline dair hafızasında bu terimi aradı ve başını salladı. "Hayır. Gemide böcek yok. Virüsleri ya da size zarar verebilecek diğer kirleticileri kastetmiştim."

"Evet," diye başını salladı. "Böcekler."

İç çekti. "Siz insanlar ne demek istediğinizi *hiç* söyler misiniz?"

Sinirlenirken çenesi sertçe yukarı kalktı. "Her zaman, eğer dinleme zahmetine katlanırsan. Eğer beni böcekler için kontrol etmek istiyorsanız, buraya bir doktor getirmeniz gerekecek."

Dudakları kıvrıldı. "İhtiyacım yok. Ben Birinci Heale'im. Geminin baş doktoruyum," diye düzeltti kendini, onun anlayacağı şekilde ifade ederek.

"*Asla olmaz.*"

Kadının yüzünde beliren şaşkınlık ifadesinin tadını çıkardı. Bu aynı zamanda ona kemerinden bir el tarayıcısı çıkarıp üzerinde gezdirmesi için zaman kazandırdı. Tam bir yatak taraması kadar hassas değildi ama acil bir risk olup olmadığını anlamasını sağlayacaktı. Kadın şüpheyle baktı ama kıpırdamadı, adamın kendisini kontrol etmesine izin verdi. Bakışları tekrar ona kaydı.

"Eğer bir doktorsanız, bir , o zaman neden..." Yara izlerini işaret etti.

Isan ona birçok savaşçıyı korkutup kaçırtaçak bir bakış attı. "Gerçekten de bir konudan vazgeçmiyorsun. Değil mi?"

Gözlerindeki korkuyu yeniden alevlendirmek şöyle dursun, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve Isan kendini bir anda büyülenmiş buldu. Onu koridorda maskesiz gördüğü anda çarpıcı olduğunu düşünmüştü ama gülümsediğinde... son derece güzeldi. Daha fazlası. Bedene bürünmüş ve onu gören her erkeği baştan çıkarmak için gönderilmiş bir tanrıçaydı.

"Evet, bu benim süper güçlerimden biri. Peki... yara izleri?"

Onun sözleri büyüü bozdu ve taramayı tamamlayarak ilerlemeye devam etti. Başını salladı ve tarayıcı okumasına bakarak, "Tüm şifacılar vardır. Özel bir şey değiller. Bu değerleri kontrol etmem gerek. Burada güvende olacaksın."

İMKÂNI YOK. Onu burada bırakıp gitmemiştir.

Shannon, yaralı uzaylı yakışıklının kaybolduğu kapıya tam bir şaşkınlıkla baktı. Kaybolmuştu. Onu hücreden buraya kadar getirdikten ve komuta güvertesinde koca adamla yumruk yumruğa kavga ettikten sonra, gerçekten de gidip onu yalnız bırakmıştı.

Bir hücreye benzeyen bir yerde.

Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Defiant*'taki odasından daha büyüktü ama bunun bir önemi yoktu. Orası onun odasıydı, burası ise bir hücre. Ama hücreler onu rahatsız etmiyordu. Hayır, bu daha kötüydü. Burası *tıbbi* bir odaydı. Adam onu buraya taşıırken ne kokuyu ne de perdeli odaları özlemişti. Evrenin her yerinde aynı gibi görünüyorlardı. O iğrenç sanayileşmiş "temiz çam" kokusu. Lathar çamın ne olduğunu nereden biliyordu ki? Pislikler kendi lanet ağaçlarını kendileri bulmalı.

Onunla savaşmak zorundaydı.

Tıptan kaçınmasının bir nedeni vardı. Sadece kaçınamayacak kadar hasta olduğunda ya da zorunlu sağlık kontrolleri için doktora gidiyordu. Ama ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, koku burnuna ve ağzına doluyor, sıcak ve soğuk ürpertiler tenini sarıyordu. Her şeyi geri getirdi.

Tıbbi korkusu, odanın dışında hiçbir şey görememek, başına gelecekleri beklemek... onu bayıltmak için gaz pompalarken küçük bir odada tutulmak. Ona istediklerini yaptıktan sonra uyanmak. Hiçbir şey hakkında söz hakkının olmamasını.

Görüşü grileşti ve modası geçiyormuş gibi hava emmeye başladı.

Kahretsin. Baş beladaydı. Büyük bir bela.

Yıllardır tam anlamıyla bir panik atak geçirmemiştir. Anksiyete ve ordu birbirine pek uymuyordu ve sorgulamadan başarıyla geçmişti. Ama bu tıbbi bir ortam değildi. Çocukluğuna dair en kötü anıların, onları özenle kilitlediği kutudan çıkmasına neden olmamıştı. Bunun onun zayıf noktası olduğunu bilmiyorlardı ve o da bunu asla itiraf etmemişti.

Dikkatlice nefes alarak bacaklarını indirdi ve ayaklarını yere koydu.

Burundan gir, ağızdan çık.

Mantrayı tekrarlardı ve kendini askeri kariyeri boyunca küçük... sorununu başarıyla gizlemek için kullandığı topraklama tekniklerine konsantre olmaya zorladı.

Gözlerini açıp etrafına bakındı. Görebildiği beş şey vardı. Duvarlar, tamam. Yatak ve ince battaniye. Bu üçtü. Kapı dört etti. Yatağın karşısındaki duvar parıldadı ve ortadaki bir bölüm şeffaflaştı, diğer taraftaki Isan endişeyle ona bakıyordu. Pislik seksi uzaylı beş etti.

"Sıkıntı içindesin," dedi, sesi sanki aralarında görünmez bir duvar yokmuş gibi netti. "Neden?"

"Uzaylılar tarafından yakalandım ve hapsedildim," dedi kısaca. "Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Değil mi?"

Onun kaşlarını çatmasına aldırmadan tekniğin bir sonraki bölümüne geçti - hissedebildiği dört şey. Gözlerini kapadı ve vücuduna değen giysilere, yatağın yumuşak şiltesine uzanan kışına odaklandı. Yumuşak bir esinti saçlarını yüzünden geriye doğru savururken ellerini battaniyenin üzerinde gezdirdi ve parmak uçlarının altındaki dokusunu hissetti.

"Kilitli değilsin," diye karşı çıktı, derin sesi endişeliydi. Hâlâ onu izliyordu; öyle olduğunu biliyordu. Panik atağını fark ettiğine göre odanın izleme özelliği olmalıydı. "Sadece güvenliğini sağlamak için seni orada tutmam gerekiyor."

Ona bakmak için gözlerini açtı. Bahaneleri onu yıkamıyordu. Belli ki bunu fark etmişti, biraz rahatsız görünüyordu.

"Bu oda nanomoleküler seviyeye kadar korumalıdır," diye açıkladı. "Sizi güvende tutacaktır."

Adamın gözlerine bakmaması onu şüphelendirdi ama ne olduğunu anlayamadan yüzündeki ifade kayboldu.

"Güvenliğim için endişeleniyorsun, ha?" Homurdandı, paniği artık azalmıştı. Birini görebilmek ve onunla konuşabilmek bile daha iyi hissettiriyordu - onu buraya kilitleyen pislik bile olsa - ve göğsündeki gerginlik azaldı, nefes alması çok daha kolay hale geldi.

"Sanırım tüm tutsaklarınızın enfeksiyondan olduğundan emin olmak istemeniz mantıklı..." diye düşündü ve onu izlerken başını duvara yasladı.

Camın diğer tarafındaki masada oturmuş, uzaylıların kullandığı yüksek teknoloji holografik ekranlardan birine konsantre olmuştu. En azından holografik olduğunu düşünüyordu. Öyle görünüyordu. Ama bildiği kadarıyla bu, insanların adını koyamadığı tamamen farklı bir teknoloji de olabilirdi. O yüzden sihir demek yerine holografik diyecekti.

"Ne de olsa, bizi yetiştirme çiftliklerinize yerleştirdiğinizde hastalık yaymamıza izin veremezsiniz. Değil mi?"

Bu onu şaşırtarak başını kaldırmasına neden oldu ve odanın içinde yuvarlanan zengin, derin bir sesle güldü. Bu ifade yüzünü değiştirmiş, yaralarının verdiği ciddiyeti biraz olsun hafifletmişti. "Yetiştirme çiftlikleri mi? Sizin türünüzün sizi korkutmak için hakkımızda anlattığı saçmalıklar bunlar mı?"

Çenesini asi bir şekilde kaldırdı. "Yani kadın tutsaklarınızı sekse zorladığınızı inkâr mı ediyorsunuz? Sizden korkmamamız gerektiğini mi?"

"Oh, hayır. Benden korkmalısınız," diye kıkırdadı, hâlâ ekrana bakıyordu. "Ama aynı zamanda şunu da belirtmeliyim ki, bizim böyle... *üreme çiftliklerimiz yok,*" diye tiksintiyle kelimeleri tükürdü. "Ve savaşçılarımızdan biriyle yatan her insan dışısı o savaşçıya bağlanmıştır. Hem de isteyerek."

Onlardan değil, kendisinden korkması gerektiğini söylemişti. Kişisel olarak ondan mı yoksa tüm insanlardan mı korkmalıydı? Sormadı. Bazı soruların cevabını bilmemesi daha iyiydi.

Duvarın şeffaf kısmına doğru ilerleyerek onu izledi. Onun ilk başta düşündüğü gibi aptal bir homurtu değil de yüksek eğitilmiş biri olduğu aşikârdı. Ekranından akan raporlar ve diyagramlar yüksek seviyeli şeylere benziyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kanınızı bilinen tüm patojenlere karşı test ediyorum, böylece sizi Lathar'ın geçmişte veya günümüzde karşılaştığı her şeye karşı koruyacak uygun bir geniş spektrumlu aşı hazırlayabilirim."

Gözlerini kırıştırdı. "Bunu yapabiliyor musun?"

Başını salladı ve ona bir bakış fırlattı. Parlak mavi gözleri onu mızrak gibi yakaladı, insana çok yakındı ama tam olarak değil.

"Tüm Terran dişilerimizin sağlığını ve refahını çok ciddiye alıyoruz. Başınıza bir şey gelmesine izin vermeyecek kadar değerlisiniz. Huh," kaşlarını çattı. "Prion seviyeleriniz tuhaf görünüyor. Aşılama sırasında bunu çözeceğim."

"Tuhaf mı? Ne demek tuhaf? Bu tehlikeli mi?"

Başını salladı ve gülümsedi. "Senin gezegeninde mi? Evet. Bizim için mi? Hayır. Bu sadece standart tıbbi tedaviye küçük bir ek."

Bir süre sessizce onun çalışmasını izledi. Genç görünüyordu ve yara izleri olmasa yakışıklı olabilirdi ama görüldüğünden daha yaşlı olduğuna dair bir his vardı - muhtemelen *çok daha* yaşlı.

Sonunda cesaretini toplayıp, onu buraya bıraktığından beri aklını kurcalayan soruyu sordu.

"Başka bir savaşçının beni almasına izin vermeyecektin. Değil mi?"

Dönüp ona baktı ve gözlerindeki ifade kadının ürpermesine neden oldu.

"Hayır. Değildim."

o çok meraklı küçük bir yaratıktı. Isan o öğleden sonra çalışırken göz ucuyla onu izlemekten kendini alamadı. Gözlem odasını keşfetti, sanki duvarlardan ve zeminden başka bir şey bulmayı bekliyormuş gibi yatağın altına baktı. İşi bittiğinde onu izlemeye geri döndü.

Sanki *liralık* bir yılanın ona bakması gibiydi. Saatlerce.

Ellerindeki dosyayı okurken bir yandan da testler yapmaya devam etti. Adı Shannon Taylor'dı ve bir insan savaşçısıydı. Bir askerdi. Hem de oldukça yüksek rütbeli bir asker.

Başını iki yana salladı, insanlığın dişilerinin savaşçı olmasına izin vermesini hâlâ kabullenemiyordu. Savaşa girmelerine ve kendilerini tehlikeye atmalarına izin veriyordu. Ama bu kadar çok sayıda insanınız varsa -Lathar'ın Dünya ve sistemleri hakkında derlediği verileri hızlıca kontrol ettiğinde kolonilerinin aşırı kalabalık olduğunu gördü- bazılarını kaybetmeyi göze alabileceğinizi düşündü. Yine de canını sıktı. Doğurgan dişileri bu şekilde riske atmak...

Shannon.

Bu isim hoşuna gitmişti. Belli ki Lathar değildi ama dilden yuvarlanan yumuşak seslerle uygun bir kadın isminin sahip olması gereken inceliğe sahipti. Dosyasının geri kalanını okumak daha az keyifliydi. Savaş sorguları, katıldığı savaşlar. Bazı tıbbi raporlar. Vardiya değişim zili çaldığında bunları açmak üzereydi.

İç çekerek konsolundaki dosyaları kapattı ve isteksizce ayağa kalktı. Küçük dişiye burada bırakmak istemiyordu ama buna olduğunu biliyordu. Aşıları ve çevirmeni hazırda ama burada, revirde daha güvende olacaktı-

"Lütfen..." Sesi yumuşak ve yalvarır gibiydi. Başını kaldırdığında onu pencerede, eli camın üzerinde buldu. Yüzündeki ifade onu mızrakladı.

çekirdeğine kadar. Daha önce onunla dişe diş mücadele ettiği zamanki sert tavrı kaybolmuştu ve gergin görünüyordu... Neredeyse gergin olduğunu söyleyecekti. "Beni burada yalnız bırakma."

Isan dondu kaldı.

Onu burada bırakmalıydı. Etrafında insanlar varken, onunla tek başına olduğundan çok daha güvendeydi.

"Lütfen, Isan..."

İlk kez onun adını kullanıyordu ve adam ürperdi, içinden zevk akıyordu. Kadının ne yaptığını biliyordu elbette, kendisini bir tutsaktan ziyade bir insan olarak görmesini sağlamak için adını kullanıyordu. Onu manipüle etmeye ve kendi amaçları için kullanmaya çalışıyordu. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen, ona karşı yumuşadığına dair en ufak bir umut kırıntısı barındırmaktan kendini alamıyordu.

"Burada daha güvendesin," dedi ona hoyratça.

Buradan çıkıp gitmeli ve günaha girmeyi geride bırakmalıydı. Ama... diğer erkekler revirdeydi ve hiçbiri bağlı değildi. Onlardan herhangi biri buraya sızabilirdi.

Hırıltıyı yakalayamadan neredeyse dudaklarından dökülüyordu.

"Benimle geliyorsun," diye karar verdi ve aşılardan ve nöro-çeviricinin çoktan yüklenmiş ve hazır olduğu hazırlık alanına doğru yürüdü. Enjektörleri serbest bırakarak gözlem odasının kapısını açtı ve içeri yöneldi.

Kadın penceredeki pozisyonundan dönerken, "Otur," diye emretti. "Bundan sonra biraz sersemlemiş hissedebilirsin."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dışarı çıkmak istediği için kendisine söyleneni yaptı ve yatağa oturdu.

"Nedir bu?" diye sordu, adamın elindeki enjektörlere temkinli bir şekilde bakarak. "Nöro-çevirici," diye açıkladı adam ilkinin kızın üzerine bastırırken

Boynunda, deri bariyerini geçip kan dolaşımına karışırken hafif bir gerilme hissediyordu. "Doğru pozisyona gelecek ve kendini sinirsel bütünleştirecek. Birkaç saat içinde Latharian dilini konuşabilecek ve anlayabileceksin."

"Güzel. Yani bir tür dil solucanı gibi mi?" Yüzünü buruşturdu ve boynunu yuvarlayarak enjektörün verdiği küçük rahatsızlığı hafifletti. "Aslında, boş ver. Beynimdeki bir solucan kulağa iğrenç geliyor."

Kıkırdadı ve ikinci enjektörü kaldırdı. "Aşı. Bu biraz acıtacak."

Cihazı kızın boynuna bastırdı ve çalıştırdı. Kadın tısladı ve adam dudaklarını birbirine bastırdı, uzun vadede onu koruyacağını bilse de ona acı çektirmekten hoşlanmıyordu.

"Haklıydın. Acıttı. Bu artık buradan çıkabileceğim anlamına mı geliyor?"

Başını salladı ve kız ona gülümsediğinde kendini savaş tanrısı gibi hissetti. "Evet. Hadi. Ve uslu dur..." Ona bir bakış atmaktan kendini alamadı. "Yoksa seni yine omzumun üzerinden atmak zorunda kalacağım."

"Sakın buna cüret etme!" diye tısladı ona ve odadan çıkarken gülümsemesini gizledi. Güzel ve alıngan...

H Koridorlardaki yolculukları sırasında onu omzunun üzerinden atmadı ve bunun için Shannon minnettardı. İri yarı ve kaslı biriydi ama bu onun

Bu şekilde taşınmak rahattı. Daha önce adamın omzu karnına batmış ve kadın yol boyunca kusmanın eşiğine gelmişti.

Artık nereye gittiğini görebildiğinden, koridor duvarlarındaki işaretlerden yanlarından geçtikleri savaşçılara kadar her ayrıntıyı ezberlediğinden emin olarak bu durumdan yararlandı. Üç savaş robotu yanından geçerken ürperdi ve Isan'a yaklaştı, o kıkırdayınca da ters ters baktı.

"Sana zarar vermezler. Benimle olduğunu biliyorlar," diyerek onu rahatlattı.

"Öyle mi? Hiç şaşırmadım. Seni orada *görebilirler*," diye karşılık verdi, içindeki iğnelemeyi durduramıyordu. Normalden daha fazla onun etrafında patlak vermek istiyor gibiydi. "Ya benimle değilsen?"

Yüz ifadesi öylesine karanlık ve yasaklayıcıydı ki kız nefesini içine çekti. "Bensiz dolaşmanı tavsiye etmem. Senin için güvenli değil."

Başıyla onayladı ama cevap vermedi, bir grup savaşçı yanlarından geçerken ona yakın durduğundan emin oldu. *Defiant*'ta ikinci kaptan olarak görev yaptığı için insanların ona bakmasına alışkındı ama bu farklıydı. Bakışları bir şekilde daha... kişiseldi. Çok renkli bakışlarında ilgi ve şehvet parılıyordu, sanki gözleriyle onu çırılçıplak soyuyorlardı.

Ürperdi ama iyi anlamda değil. Elbette, eğer ikisi de akşamın (ya da vardiya düzenine bağlı olarak sabahın) bu şekilde geçeceğini biliyorsa, bir erkeğin yüzündeki arzuyu görmekte bir sorunu yoktu ama bu farklıydı.

Bir şekilde kişiliksizdi, sanki onunla ilgilenmelerinin tek nedeni kadın olmasıydı. Diğer tüm hususlar ikinci plandaydı. Alaycı bir homurtuyu bastırdı, Isan'ın diğer tarafında onlardan uzak durmaya özen gösterdi. Tıpkı tanıştığı her erkek gibi. Sadece tek bir şeyle ilgileniyordu. Yine de... onu izleyen Lathar adamlarına bakılırsa, bunun peşinde oldukları tek seferlik bir anlaşma olmadığını biliyordu. Hayır, bu bir kerelik bir anlaşmadan çok, ömürlük bir damızlık istiyorlardı.

Birincisi ona hiç çekici gelmemişti, ikincisi ise daha da az çekici geliyordu, adamın türü ne olursa olsun.

Ancak bir şey söyleyemeden, alçak ve tehlikeli bir hırıltı koridoru doldurdu. Nefesini tuttu ve başıboş bir hayvan olma ihtimaline karşı etrafına bakındı. Raporlarda Lathar'ın herhangi bir tür saldırı köpeği kullandığına dair bir şey duymamıştı, sadece botlar vardı, ama onlara sahip olmalıydı, değil mi?

Yanından geçen tüm savaşçıların gözleri öne kaydı ve şaşkınlıkla hırıltının Isan'dan geldiğini fark etti. Gözleri genişledi. Yüzlerindeki ifade... ondan gösteriyordu. Hızla yollarına devam ederken, *onunla asla uğraşmam* der gibi korkmuşlardı.

"Bu... ilginçti," diye yorumladı adam daha küçük bir koridora dönüşü işaret ederken.

İri uzaylı omuz silkti, deri ceketi ayrıldı ve gövdesini kaplayan ağır yara izlerini daha fazla ortaya çıkardı. "Bizim şifacılarımız sizin doktorlarınız gibi değil. Kimseye zarar vermeyeceğimize dair yemin etmeyiz. Hepsi de savaşta benimle karşı karşıya gelirlerse onları öldüreceğimi bilir."

Adam ona yan yan bakarken ürperdi, küçük gülümsemesi cehennem kadar tehlikeliydi.

"İmparatorluktaki en iyi şifacılardan biri olsam da, daha iyi olduğum bir şey var..."

Tanrım Louise, hiç alçakgönüllülük yok o zaman. Yorumunu kendine sakladı ve onun konuşmasını engellemek için bir elini kaldırarak sırtıttı.

"Hayır. Sakın bana hula deme. Bu hula. Değil mi? Seni çim etek ve lei içinde görebiliyorum."

Ve böylece, onu görebildiği *tek* şey bu oldu. Yüzünü buruşturan yara izleriyle bile olsa, sergilenen tüm o ağır kaslı erkek eti fikri karşısında bir iniltiyi bastırdı. Tanrım, onun nesi vardı?

Bir kaşını kaldırdı. "Hula. Doğru ya. Bilmek bile istemiyorum."

Bir kapının önünde durdular. Kapı bir saniye sonra kayarak açıldı ve ardında bir oda ortaya çıktı. Yaşam odaları, Lathar için bile, gemisindeki subay odalarına çok benziyordu. Ama daha büyüktü. *Çok daha* büyük.

Yanından geçip odaya girerken ona bir bakış attı. Lathar insanlardan daha iri yapılydı. Aynı çizgide evet, ama her yönden daha büyük gibi. Bunun gerçekten de *her* yeri olup olmadığını merak ederken dudağını ısırđı. Hayır, o yüzden oraya gitmiyordu, Bay Pek de pislik olmayan seksi Uzaylı ile değil. Bu düşünceyi geldiğı yere geri tıktı ve odanın etrafına bakındı.

Odanın diğler tarafında, tavana doğru kıvrılan büyük pencerelerin altına sıkışmış, açıkçası kocaman bir yatak vardı. Yıldızları mükemmel bir şekilde görüyorlardı ve geceleri orada uzanıp onları izlediğini hayal edebiliyordu. Dikkatini başka yöne çekerek odanın geri kalanına baktı.

Defiant'taki kendi kamarasına benzer bir yerleşim planı vardı; kapının bir tarafında oturma alanı, diğler tarafında ise ofis bölümü bulunuyordu. Yüzeye serpiştirilmiş yassı plastik parçaları çalışmalarını sık sık eve getirdiğini gösteriyordu. "Ofis" ile aynı taraftaki bir kapı kısmen açıktı ve içinden bir banyo çıkıyordu. Görünüşe göre Lathar da herkes gibi tuvalet kullanıyordu. Bildiğim iyi oldu. İhtiyacı olan son şey, aynı sistemlere sahip olmayan bir uzaylıya bedensel işlevleri açıklamaya çalışmaktı.

"Sadece bir yatak var," diye ağzından kaçırdı, ona bakarak. "Evet."

Başka bir şey söylemedi, geniş omuzlarından biri kapının yanındaki bölme payandasına yaslanmıştı. Latharian gemisiyle ilgili fark ettiğı bir şey de buydu. Tasarımcılar geminin alt yapısını dekoratif panellerin arkasına gizlemek için hiç çaba sarf etmemişlerdi. Her şey faydacıydı, savaşçı bir kültüre yakışır sadeleştirilmişti.

Verdiğı tek kelimelik cevap onu sertçe ayağı kaldırdı. Paylaşmalarını mı bekliyordu? Kızın kendisine ait olduğunu söylemişti ve kız aptal değildi. Adamın bir noktada onunla seks yapmayı deneyeceğini biliyordu. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Bunu benimle paylaşmak istediğine emin misin? Yanımda uyumak mı?" diye sordu, kollarını kavuştururken kaşlarını kaldırdı. "Bu şekilde kendini riske atmış olursun, yakışıklı. Ya sen uyurken seni bağlarsam? Kaçarsam?"

Sırıttı ama ifadesinde mizah yoktu. Karanlık bir heyecan- ne? Korku mu? Heyecan mı? Omurgasından aşağı bir şey yuvarlandı. Adam bölmeden ayrıldı ve ona doğru yürüdü.

"Dene bakalım." Daveti derin, alçak bir gürültüydü.

Kendisine ve adamın onu hiç korkutmadığını iddia etmesine rağmen geri çekildi, içgüdüleri sistemini adrenalinle doldururken kalp atışları tavan yaptı. Ama gidecek hiçbir yer yoktu ve adam gelmeye devam etti, kız kaçmaya çalıştığında rotasını değiştirdi. Ama o daha hızlıydı.

"Hayır!" diye inledi adam ona doğru uzandığında, bacakları yatağa çarptı ve yumuşak yüzeyine yuvarlandı. Yuvarlanmasına fırsat vermeden onu takip etti, ellerini başının iki yanına dayadı.

Başını kaldırıp adamın ışıltılı bakışlarını kendi bakışlarına diktiğini gördü ve hızla gözlerini kaçırdı. Nefesi kısa, sert pantolonlarla geldi ve kalbi göğsünde gümbürdedi. İşte buydu; o yapacaktı...

"Korkuyorsun." Sesinde şaşkınlık vardı, sanki bu fikir aklına yeni gelmiş gibiydi.

"Hadi oradan, Sherlock," diye tıslayarak onu üzerinden atmaya çalıştı. Bir tuğla duvarı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. Adamın tek yaptığı onu sıkıştırmak için ağırlığını vermek oldu ve birden nefes alamaz hale geldi. Adam çok iri ve güçlüydü ve kalçaları onunkilere bastırıyordu... Kadın iniltisini bastırdı. Ereksiyon bile olmamıştı ve kendini *dev* gibi hissediyordu. Eğer deneseydi...

"Rahatla," diye mırıldandı, sözcükler kızın boynunda dalgalanıyordu.

"Nasıl?" diye tısladı, ona bakmayı reddederek. "İstediğin her şeyi yapmana engel olamayacağımı kanıtladın. Bundan sonra rahatlamak biraz zor."

Adamın onu incelemek için başını kaldırdığını hissetti ve yanaklarına bir savaş gemisinin art yakıcılarından daha sıcak bir sıcaklık yayıldı. Sonra yavaşça kendini ondan uzaklaştırdı.

"Sana zarar vermeyeceğim ya da vermek istemediğin hiçbir şeyi almayacağım. Sana bir şifacı ve savaşçı olarak söz veriyorum. Ama sözlerimi unutma... bir gün kollarımda olmak isteyeceksin."

Kuru kuru homurdandı. "Kendini övme yakışıklı. Yaratılıştaki son erkek olsan bile sana dokunmazdım."

Kıkırdadı ve yataktan kalktı, masaya doğru yürüyüp otururken onu orada öylece bıraktı. Bir süre onu izledi, kalp atışları normale dönerken ona katılmayı planladığını gösterecek herhangi bir harekete karşı tetikteydi. Ama adam bir daha ona doğru bakmadı, hatta

yataktan kayıp tuvaleti kullandığında. Sanki artık onun orada olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Evet, bu onun egosu için *gerçekten* iyi oldu.

Sonunda içini çekti ve uzaylı şifacıyı görmezden gelmek için yan döndü. Zaten sözünden dönmeye karar verirse bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Bu yüzden endişelenmek yerine kıvrıldı ve uykunun onu ele geçirmesine izin vermek için gözlerini kapattı.

KÜÇÜK İNSAN, bütün sabahı yokmuş gibi davranarak geçirdikten sonra yine onu izliyordu. Isan gülümsemesini gizledi ve çalışmaya devam etti, gözlem odasından gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmek hoşuna gidiyordu.

Artık kilitli değildi; istediği zaman çıkabilirdi. Yine de kişisel laboratuvarında ve ofisinde rahat sandalyeler olmadığı için içeri girmiş ve yatağa uzanmıştı. Ona gemi veritabanının güvenli olmayan alanlarına bağlantı sağlayan bir flex- pad önermişti. Okuyabilmesi için Terran diline ayarlanmıştı ama nöro-çeviricisi yerinde olduğu için yakında Latharian dilini deşifre edebilecekti. Bir süre köşeye kıvrılıp okudu. Ne okuduğundan emin değildi ama gerekirse daha sonra eriştiği her şeyin bir listesini çıkarabilirdi. Yine de şu an için önemli değildi.

Önemli olan onu dünkü temkinliliğinden daha büyük bir ilgiyle izliyor olmasıydı. Dün gece uykuya dalması çok uzun sürmüştü. Zamanı raporları gözden geçirmek için kullanmıştı ama sorulsa ne okuduğunu söyleyemezdi. Tüm dikkati yatağındaki ince küçük insandaydı ve onun uykuya dalmasını bekliyordu.

Onu büyüleyici buluyordu.

Bütün gece onun yanında küçücük bir topun içinde uyumuş, sıkıca kıvrılmış ve en ufak bir hareket ya da seste yarı uyanık bir halde irkilmişti. Yatağa onun yanına kayarken onu uyandırmamaya dikkat etmiş, sadece yumuşak nefes alışını dinleyerek saatlerce orada yatmıştı. Ayrıca ona yaklaşımadan önce kendini yamamaya da dikkat etmişti.

Gözlerini kırıştırdı. Bu sabah yama yapmamıştı. Kızıl saçlı küçük insanıyla ilgilenmekle meşgulken, ilaçlarını tamamen unutmuştu. Sanki kanında sinsice dolaşan karanlık... sakinleşmişti.

onun yakınlığıyla. Kendi kendine kaşlarını çattı. Lathar'ın Terralılar hakkında derlemeyi başardığı tüm verileri toplarken, belki de insanların feromonları ya da daha önce göz ardı ettiği bir şeyleri vardır, diye düşündü. Ama feromonlarla ilgili hiçbir şey yoktu, en azından onu etkileyecek bir şey.

Arkasına yaslandı ve saçlarını yüzünden çekti. Durumu hakkında daha kapsamlı testler yapmalıydı. Her şifacı kadar iyi biliyordu ki, sorunla ilgili gerçek bilgiler olmadan yapılacak her tedavi karanlıkta bir bıçak gibi saplanıp kalacaktı. Bir test kitine uzandı, makinenin iğneleri avucunu beş yerden delerken irkilmedi. Daha sonra işlemek üzere tepsiye bırakırken kendi kendine bunun anlamsız olduğunu söyledi. Bunun ne olduğuna dair şüpheleri vardı... normalden çok daha geç ortaya çıkmış olsa da soyunda bilinen bir sorun. Eğer öyleyse, hiçbir şey ona yardımcı olamazdı. Ve testi işlemeyi önce yok etmeliydi. Eğer yaparsa ve düşündüğü şey çıkarsa, her şeyini kaybedebilirdi...

"Evet efendim, Birinci Şifacı ofisinde."

Isan ana revirden gelen sesler üzerine başını kaldırdı, imparatorluğun efendisi şifacı Laarn'ın derin tonları süzülüyordu.

"Teşekkür . Merak etmeyin. Yolu biliyorum."

Lord Şifacı ofisinin hemen dışındaydı. Isan düşünmek için duraklamadan uzandı ve gözlem odasının kumandalarına dokundu. Şimdi pencere şeffaftı ve Shannon'ı içeride göstermek yerine opaktı, duvarın bir parçasıydı -en azından bu taraftan. Shannon'ın orada yalnız bırakılınca yaşadığı paniği ve kendisini gece boyunca orada bırakacağını düşündüğünde yaptığı yalvarmayı unutmamıştı. Ona daha fazla acı çektirmek istemediğinden, ekranın kendi ofisini göstermesini sağladı.

Endişesi biraz rahatsız ediciydi ve bir savaşçı olan bir kadın için tuhaf görünüyordu. Burada bir şeyden korkuyordu... ama neyden? Birinin geçmişte onu incitmiş olabileceği fikri onu sardı ve öfke damarlarında kükreyerek şarkı söylemeye başladı, az önce kontrol altına aldığı için kendini tebrik ettiği karanlık kabarıyordu.

Masasındaki çekmeceyi çekip açarak bir ilaç bandı çıkardı ve Lord şifacı odaya girdiği sırada ceketinin altından böğrüne yapıştırdı. Diğer şifacının kaşları kalktı, belli ki hareketin sonunu yakalamıştı.

"Bir şey için tedaviye mi ihtiyacınız var, Birinci Şifacı?" diye sordu, kapı aralığında heybetli bir figür. Isan'la aynı boydaydı ama daha iri ve ağır bir yapısı vardı, tıpkı amcası imparatora benziyordu.

"Olumsuz," diye yanıtladı Isan başını hızlıca sallayarak. "Gemiye bir Terralı akını oldu ve içlerinden birinde özellikle öldürücü bir virüs vardı. Şu anda etkisiz hale getirildi ama onlarla en çok temas eden ben olduğum için ekstra önlemler alıyorum."

Diğer şifacı başını salladı. "Çok akıllıca. Gemideki yeni kadınlara karşı çok dikkatli olamayız."

Isan küçük bir onay sesi çıkardı, yeni dişilerin hepsinin insan olduğunu ve dolayısıyla kendi türlerinden tehlikeli bir şey kapma ihtimallerinin düşük olduğunu belirtme zahmetine girmedi. Laarn bağlıydı, bileğinin etrafındaki koyu renkli izler onları gören her bağlı olmayan erkeği kışkandırıyor, bu yüzden doğal olarak hataya karşı koruyucu olacaktı. Seçtiği mesleğin mantığının ötesinde bile.

Isan'ın bakışları boş olduğu anlaşılan gözlem odasına kaymadı. Kendi sağlığı pahasına da olsa Shannon'ın sağlığı ve rahatıyla giderek daha fazla meşgul olmasını biraz anlayabiliyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Lord Lealer?" Isan, Laarn'ın imparatorun amiral gemisinden *Veral'vias*'a neden yolculuk yaptığından emin olamayarak sordu.

"Veba ile ilgili araştırmanızda ne durumda olduğunuzu görmek istedim."

Laarn karşıdaki tezgâha yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Isan gibi o da standart savaşçı derisi giyiyordu, yara izli teni açık ceketinden görünüyordu. O anda Isan, Shannon'ın pencereden diğer erkeği görebildiğini fark etti; kendisinden daha iri yapılı bir erkeği... Yer değiştirerek yoluna çıktı.

"AL-Seven iplikçisiyle ilgili olası bir ipucunun izini sürüyordum ama bir sonuca varamadım." Isan hayal kırıklığı içinde içini çekti. Her şifacı fırsat buldukça veba sorunu üzerinde çalışıyordu ama şu ana kadar hiçbirisi bir ilerleme kaydedememişti. "Yeniden başlamak, veri tabanı ile çapraz referans yapmam ve kimsenin üzerinde çalışmadığı bir alanda yeni bir şey tespit edip edemeyeceğime bakmam gerekecek."

Laarn başını salladı, yüz ifadesi kararlılık ve Isan'ın bilmediği kadarıyla heyecanın tuhaf bir karışımıydı. Umut.

"Bir ipucum var. Yıllardır sahip olduğumuz en iyi ipucu." dedi alçak bir sesle ve Isan'ın özel laboratuvarının kapısında kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Kimsenin bilmesine izin vermedim ama diğer projelerin üzerinde çalışabilmen için sana söylemek istedim."

"Öyle mi?" Isan'ın sesini şaşkınlık ve umut doldurdu. "Bu gerçekten de iyi bir haber."

Ve öyleydi, gerçekten öyleydi. On yıllar önce tüm dişilerini yok eden genetik vebanın nedenini bulabilirlerse, bunun tekrarlanmasını engelleyebileceklerini umuyorlardı. Vebanın Shannon'a dokunduğu düşüncesi kalbini yerinden oynattı... onu kaybetme ihtimali nefes yeteneğini ciğerlerinden söküp aldı. Ve Laarn'ın kaybedecek daha çok şeyi vardı, bir bağ arkadaşı ve bir kızı.

"Evet. Bu yüzden, seni serbest bırakarak bu işe ben bakacağım. *Izaean* mutasyonu üzerine araştırman nasıl gidiyor? Aramızda kalsın, belki de savaşçılarımız için en acil iki sorunu çözebiliriz, ha? Çılgına dönmelerini ve bulduğumuz dişileri kaybetmemizi engelleriz."

Isan gözlerini kırptırdı, lord şifacının onu arayıp bulmasının yanı sıra, ona bir astı gibi davranmak yerine akranı olarak görmesine şaşırmış ve memnun olmuştu. "Bu gerçekten de iyi olurdu lordum."

Laarn sırtarak kıkırdadı. "O kadar şaşırmış görünme. Sen iyi bir şifacısın, Isan. Kolaylıkla benim kadar iyi. Vakalara baktığımda çoğu zaman senin şifacılığınla benimkini ayırt edemiyorum. Daha iyi bilmesem, sende K'Saan kanı olduğunu söyledim... çünkü *Liaanas* biliyor, iyileştirici dokunuşumu babamdan almadım!"

Isan başını sallayarak güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama annem K'Vass'ın küçük bir kolundandı, kesinlikle kraliyet soyunun bir parçası değildi. Çünkü *ikimiz* de biliyoruz ki ben de senin gibi babamdan huysuzluk dışında bir şey almadım."

"Laarn çenesini ovuşturdu, Isan'ın babasından bahsedilmesi konuşmayı biraz sakınletirdi. "Raalt nasıl? Kan Öfkesi hâlâ kontrol altında mı?"

"Çoğunlukla. Daha düzenli yama yapıyor ama sanırım ciddi bir stres altında olmadığı sürece işe yarayan bir dozajımız var." Isan masasına geri dönerek incelemekte olduğu araştırma dosyalarını açtı ve kıdemli şifacı için ekranda görüntüledi. Çıldıırma projesine bu kadar ilgi duymasının nedeni kendi babasının da bu hastalığa yakalananlardan biri olmasıydı.

Raalt, acı çekmekten öte, imparatorluğun *Izaea*'sının lideriydi. Lathar'ın geri kalanının aksine, *Izaea* klan temelli değildi. Aksine tüm klanlardan ve dünyalardan geliyorlardı, kanlarındaki mutasyon onları ayrı kılıyordu. Çılgın olarak. Bu nedenle, kendi klanlarında eğitilemezlerdi. Bu bir kan banyosu olurdu. Bunun yerine *Parac'Norr*'a gönderildiler. Acımasız koşullar ve eğitim onları , *Izaea* savaşçıları olarak ayrıldılar. Bu bir

Onu tanıyan savaşçıların Isan'a bu kadar uzak durmasının sebebi buydu. Kan Öfkesi olmasa bile en az efendisi kadar ölümcüldü.

"Burada ve burada farklı stres seviyeleri altındaki başlangıç testlerinden görebilirsiniz. İlaç tedavisi şu noktada başarısız oluyor," diye işaret etti ve omzunun üzerinden Laarn'a baktı. Lord şifacı çizelgeleri ilgiyle inceledi ve sonra başını salladı.

"Mükemmel iş. Peki ya gözlem odanızda saklanan insan dişi?"

Isan boş pencereye doğru bakmaktan kendini alamadı. Hâlâ boştu. Dönüp baktığında Laarn'ın ona gülümsediğini gördü.

"Sen nasıl...?"

Laarn kıkırdayarak masadan kalktı. "Bir dişi insan tarafından alaşağı edilen birden fazla savaşçı gördüm. Araştırmanızın nasıl sonuçlandığını bana bildirin." Kapının yanında bir an durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Oh, ve iyi şanslar."

Isan, o gittikten sonra birkaç saniye boş kapıyı izledi.

Her nasılsa, lord şifacının veda atışının araştırmasıyla ilgili olduğunu düşünmüyordu.

Shannon iki Lathar'ı gözlem odasının güvenliğinden izledi. Pencere titremeye başlamış, renkler biraz soluklaşmıştı ve Isan'ın, Lathar'ın pencereyi açmasından hemen önce ekrana bir şey yaptığını fark etti. diğ er adam gelmişti. Belli ki diğ er adamın onun burada olduğunu bilmesini istemiyordu, bu yüzden sessiz kaldı.

Bu ona başka bir uzaylıyı onun haberi olmadan yakından inceleme şansı veriyordu ve o da bedava bilgiyi asla kaçırmayacağını biliyordu. Yine de bununla ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikri yoktu. Gemiye gelmeden önce bildiğı her şeyi komutanı General Black'e aktaracaktı. Ama *ikisi de* burada, Lathar'ın tutsağı olduklarından, tek yapabileceğı ihtiyacı olana kadar bilgi biriktirmektir.

Isan'ın laboratuvarındaki küçük sahneye odaklandı. Diğ er uzaylının da bir şifacı olduğu belliydi, derisi Isan'ınki kadar yaralıydı ama farklı bir desendeydi. Isan yoluna çıkınca kaşlarını çatı, geniş deri kaplı sırtı bir pencereden çok kapı görevi görüyordu ve etrafını görebilmek için daha da yaklaştı.

Diğ er Lathar, Isan kadar uzun boyluydu ve ağır kaslıydı, sanki uyanık olduğu her saati spor salonunda geçiriyor ve muhtemelen sadece lahana ve pirinç yiyordu. Burnunu kırıştırdı. Zamanında pek çok kendini beğenmiş spor salonu tavşanıyla tanışmıştı, bu yüzden çoğı Lathar'ın görünüşüne bakılırsa onların da aynı olması onu şaşırtmazdı - sadece kendileriyle ve ne istedikleriyle ilgileniyorlardı.

Ama... onu buraya kapatıp başka bir panik atak riskini göze almaktansa, Isan görebildiğinden emin olmuştu. Alt dudağını dişledi. Bunu yapmasına yoktu. Sonra başını salladı. *O kadar* zeki olmasına imkan yok. O

Muhtemelen iyice çıldırırsa onu sakinleştirmek için zahmete girmek istememiştir.

Öne doğru eğildi, Isan'ın etrafını görebilmek için neredeyse yüzünü cama dayamak zorunda kaldı. Umarım ekran gerçekten *de* tek yöne ayarlanmıştır. Aksi takdirde şu cama yapışan sevimli oyuncaklardan birine benzeyecekti. Hani şu yüzü ezilmiş olanlardan.

Konuşuyorlardı ama o tek kelime bile duyamıyordu, bu yüzden diğer adamı inceledi. Yakışıklıydı, uzun, siyah saçları Isan'ınki gibi örülmüştü. İkisi de tüm Lathar'larda fark ettiği o ölümcül zarafetle hareket ediyordu ama Isan'ın zayıf, kırbaç gibi gücünde onu etkileyen ekstra bir şey vardı.

Düşüncelerinin yönünü yakaladığında dudakları kıvrıldı. Uzaylılar tarafından esir alınmıştı ve burada sanki uzaylıların çekiciliğine dair kendi kişisel puanlama ölçeği varmış gibi onların çekiciliğini tartışıyordu. Evet... Onda bir sorun vardı. Ya da daha mekikten ayrılmadan bayılmıştı ve tüm bunlar canlı bir rüyaydı.

Emin olmak için kendini çimdikledi.

Hayır. Uyanıktı. Kesinlikle uyanık.

İki adam arasındaki konuşma sona eriyor gibiydi. Diğer Lathar gidene kadar bekledikten sonra kapıya doğru ilerledi ve kapı açılırken içeriye doğru eğildi.

"Kimdi o adam?" diye sordu Isan'ın arkasını dönmesini izleyerek. Bir an için bakışları karararak onu aşağı yukarı süzdü ve kadın sert bir nefes çekti. Lanet olsun, eğer böyle bir cinsel çekiciliği şişeleyselerdi, lanet bir servet kazanırlardı.

"Lord Şifacı Laarn," diye cevap verdi, hâlâ onu izliyordu.

"Patronun mu?" diye sordu öne doğru süzülürken. Nedense odadaki atmosfer değişmişti, aralarında bir önceki geceden beri devam eden hassas bir dans vardı. "Bu küvetteki en iyi doktorun sen olduğunu sanıyordum."

"*Veral'vias* bir küvet *değildir*."

Onun sinirli cevabı karşısında sırtışını gizledi. Sonra Isan başını eğdi.

"Ve ben gemideki ilk şifacıyım, evet. Ancak Lord Şifacı imparatorluktaki tüm şifacıların komutanıdır."

"Anladım. Siyah saçlı seksi kız bir numaradır."

Tehlikeli bir hırıltı duyuldu ve bir saniye sonra Isan onu vücudu ile arkasındaki duvar arasına sıkıştırdı. Ona bakarken gözleri parlıyordu, bakışları onunkilere kilitlenmiş ve onu esir almıştı.

"Bir daha Laarn'a bakmayacaksın. *Asla,*" diye ısırıldı, ona doğru bastırarak. Kadın sert bir nefes çekti. Daha önce onu sıkıştırdığında sarkıktı, ama şimdi... bir sızlanmayı bastırdı.

Kesinlikle küçük değildi.

"Gerçekten mi?" Çenesini asi bir şekilde kaldırdı. "İstediğim yere bakabilirim ve Laarn senin daha karanlık bir versiyonun gibi. Akraba olmadığımıza emin misin?"

"Bakmayacağız," diye hırladı. "Ve ona bir daha bakmayacağından emin olacağım."

Kız savunmasını toparlamaya fırsat bulamadan, adam başını eğdi ve dudakları kızın dudaklarına çarptı. Sert ve talepkâr öpücüğü acımasızca derinleştirirken her türlü direniş düşüncesi bir kenara itildi. Kadın inledi, elleri adamın deri ceketinin yakalarında kıvrıldı.

Daha önce hiç bir uzaylıyı öpmemişti... ve bu çok *ateşliydi*.

Kız ona karşı koymayınca göğsünün ortasında hırladı, öpücükleri acımasız bir yağma yerine kızın ağzını keşfetmek için hafifledi. İyice. Eli saçlarının arasına kaydı, parmaklarının sert baskısı kızın başını yukarı kaldırarak daha da yaklaşmasına neden oldu. Adamın dili yavaş ve şehvetli bir dansla kızinkini okşarken kanında ısı yükseldi ve kızın elleri ceketini sıkıca kavrayarak onu kendine yakın tuttu.

"Bu..." Dudaklarına karşı mırıldanmak için ara verdi, derin sesinde küçük bir aksaklık vardı. "İnsan dişilerinin feromonları var mı? Erkekleri büyülemek için kullandıkları?" Dudakları tekrar onunkilere değdi. "Bu... mantıksız saplantıyı açıklamak için aklıma gelen tek şey bu."

"Hayır. Feromon yok," diye başardı, sağlıklı düşünmeye çalışıyordu. Sonra adamın sözleri süzüldü. "Mantıksız takıntı mı?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama tam o anda arkalarından bir cıvıltı geldi. Isan inledi ve bir an için gözlerini kapattı.

"*Draanth,*" diye tısladı ve ona baktı. "Bununla işimiz bitmedi," dedi ona, sesi alçaktı. "Ama benim komutaya gitmem gerekiyor."

İstemeden de olsa elleri adamın ceketini sıkıca kavradı. "Beni burada mı bırakıyorsun?" Onu istemeli. Kendi başına bırakılırsa deneyebilirdi, bir şekilde *Defiant*'a geri dönecekti. Ama o bunu istemiyordu. Daha fazla bilgi, dedi kendi kendine. Onun etrafında ne kadar çok olursa, o kadar çok şey öğrenebilirdi... Lathar'a karşı savaşta o kadar çok yardımı olurdu.

"Hayır." Adam geri adım attı ve kadın onun gitmesine izin vermek zorunda kaldı. Bakışları onu taradı. "Seni burada yalnız bırakamam. Bu haldeyken olmaz. Benimle gelmek zorundasın."

Bu yorum canını yaktı ve kendi bilinciyle kıyafetlerine baktı. Bu sabah uzaylı mekanizmasını çözerek duş almıştı ve adam onun için bir diş fırçası bırakmıştı. Yani kokmadığını biliyordu ama son yirmi dört saattir aynı kıyafetleri giydiği gerçeğini hiçbir şey gizleyemezdi.

"Kusura bakma yakışıklı, yanıma yedek kıyafet almayı akıl edemedim. Benden ne zaman sıkılırsan, beni bir mekiğe bindirip evine gönderebilirsin, ben de yakandan düşerim."

INSANLAR EN TUHAF YARATIKLARDI. Özellikle de insan dişileri.

Isan komuta güvertesinde durmuş brifingi dinleyen Shannon'ı izliyordu. Onu önündeki konsolla arasına sıkıştırmıştı ama revirdeki küçük olaydan beri, bir imparatoriçenin bir astını görmezden gelmesinin tüm ihtişamıyla onu yine görmezden geliyordu.

Bu onu gülümsetti ve sonra onu tekrar öpmek istedi. Yüzündeki kibirli ifadeyi silmek ve daha önce dudaklarına sahip olduğunda gözlerinde dönen sıcaklığı ve karanlığı görmek istedi. Kız ona karşılık vermiş, o kadar tatlı bir şekilde teslim olmuştu ki neredeyse çatlayacak ve onu duvara yaslayacaktı.

Son anda kendini kontrol etmeyi başarmıştı. Karanlığın onu zorladığı gibi kendini ona doğru zorlarsa, gerçekten de insanların Lathar'ın olduğunu düşündüğü kadar kötü olacaktı. Başını sallayarak, onu döndürüp tekrar nefessiz bırakacak şekilde öpme isteğini bir kenara bıraktı ve bunun yerine önlerinde gerçekleşen brifinge odaklandı. Gerçi bu sadece *Veral'vialar* için bir brifing değildi. Hololinkler gruptaki diğer gemilere aktıftı ve oda imparatorun kendisi de dahil olmak üzere hem gerçek hem de holografik temsillerle doluydu.

Sardaan'ın konsolundaki iletişim subayı, "Terran mekikleri dün ele geçirildiğinden beri, gemileri ile gezegen komutanlıkları arasındaki iletişim hızlı ve gergin" dedi.

Danaar güvertenin ortasındaki komutan koltuğundan, "Açıkla," diye homurdandı. Öfkeli olmasıyla ünlü olan bu adam, dışı insan Madison Cole'un insanlara geri verilmesinden bu yana çok daha kötü bir hale gelmişti. Bu konuda hak iddia etmek üzere olduğu herkesçe biliniyordu ama

kendi halkı tarafından alınıp tanrıça lanet olası bir cehennem çukuruna gönderildi.

"Görünüşe göre gezegende bir güç mücadelesi var. Liderleri istifa etti ve farklı gruplar liderlik pozisyonu için yarışıyor. Hiçbiri bir şey üzerinde anlaşıyor gibi görünüyor. Gemiler emir istiyor ama alamıyor. Orduları Radcliffe olarak bilinen erkek tarafından komuta ediliyor ve gemiler arasındaki iç iletişim sıkıyönetim ilan edip bize saldırmayı planladıklarını gösteriyor."

Shannon Isan'ın kollarında kaskatı kesildi, küçük bedeninde gerginlik vardı.

"Şşşt," diye mırıldandı sadece onun duyabileceği şekilde, onu kendine doğru çekerek. "Onların silahları bizimkilerle boy ölçüşemez. Tamamen güvende olacaksın. Söz veriyorum."

Başını salladı, başını belaya sokan her ne ihlalse henüz affedilmediğini gösteren isteksiz bir hareketti bu. Onu neyin sinirlendirdiğinden hâlâ emin değildi. Sadece onu revirde bırakamayacağını söylemişti, saç baş dağılmış ve iyice öpülmüş bir kadın gibi görünüyordu, o zaman da ona terslenmişti. Kıyafet değiştirmekle ilgili şeyler söylemişti.

Bakışları onun insan kıyafetlerine kaydı ve neredeyse kendi kendine inledi. *Draanth*. Dişiler güzel giysileri severdi ve Draanth ona hiç giysi vermemişti.

"Bize saldırmak mı?" Daaynal kıkırdadı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve

uzun parmaklarıyla sakalını sıvazlıyordu. "İnsanlığın soyundan geldiği Lathar seferinin deliliğe eğilimli olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Diğer gemilerden gelen hololinklerden süzülen kısık kahkahalar köprüde çınlıyordu.

Daaynal iç çekerek, "Pekâlâ, başlarını belaya sokmadan önce bu işin önünü alalım," dedi ve komuta koltuğundan kalktı. Kameranın dışına bakarak başını salladı. "Terralıların alabildiği her kanalda yayın yapın."

Göz açıp kapayıncaya kadar, kameraya bakan büyük imparatorun yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Dünya halkı, ben Daaynal K'Saan, Lathar İmparatoru."

Savaşçı derileri ve omuzlarına dökülen onur örgüleri içinde Daaynal tam bir savaşçı gibi görünüyordu. Arkasında, dört *drakeen* savaş robotu, büyük imparatoru çerçevelemek için yere çömelmiş, gözdağı vermek için güç gösterisi yapıyordu.

"Şimdiye kadar sisteminizdeki ağır silahlı savaş grubunun farkına varmış olmalısınız. Size sadece ve sadece tek bir uyarıda bulunacağım. Bize saldırmak bir düşmanlık eylemi olarak kabul edilecek ve insanlığı Lathar ile savaşa sokacaktır. Bu konuda sabrımı zorlamayın."

Kamera açısı komuta güvertesindeki *drakeen* ve diğer savaşçıları gösterecek şekilde genişlerken kollarını kavuşturdu, tüm tavrı yasaklayıcıydı. Mesaj açıktı. Bu insanlığın kazanamayacağı bir savaştı.

İletişim kesildi ve Daaynal rahatlayarak iletişim subaylarına bir bakış attı.

"Dünya'dan gelen tüm sinyaller sustu," diye anons etti

birisi. Shannon homurdandı, en yumuşak sestti.

"Bunda şaşılacak bir şey yok," diye mırıldandı, sadece Isan'ın duyabileceği şekilde hafifçe dönerek. "Şu anda kendi göt deliklerinde kaybolmaya çalışıyor olacaklar. Halland'dan kurtuldularsa... bana sorarsan bu bir kayıp değil, adam tam bir pislik... Cole olmadan bir güç boşluğu oluşacak. Hepsi boşluğu doldurmak için birbirlerine bağırıp çağırarak ve birbirlerini sırtlarından bıçaklayacaklar."

Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru hapsetti. Kadının yorumları doğru gibi görünüyordu ve daha fazlasını sormak, belki de Danaar'a onun görüşlerini dinlemelerini önermek istiyordu ama bunu yapamadan bir telsiz çağrısının cıvıltısı duyuldu.

"Lordum," iletişim subayı başını kaldırdı, sesi odanın ortasındaki komuta subaylarının dikkatini çekecek şekilde tizleşmişti. "İnsan gezegeninden gelen mesaj."

"Ekranı," diye başını salladı Danaar, emri imparatorunkinden yarım saniye önce gelmişti.

Ekranı yeni bir yüz doldurdu; kısa siyah saçlı ve çarpıcı mavi gözlü bir insan. Isan hareketsiz kaldı. İnsan sivil kıyafetler giyiyordu ama soluk gözlerine bir kez baktığında Isan karşısındakinin baştan aşağı bir savaşçı olduğunu anladı. Bakışlarında bir çeliklik vardı, sanki aradan geçen onca yıllık insan evrimi bir şekilde gerçekleşmemiş ve tam kanlı bir Latharian savaşçısı ortaya çıkarmıştı.

"Ben Cameron Murphy," diye açıkladı. "Beş dakika önce itibariyle Dünya'nın ve kolonilerinin Başkanıyım. Lütfen önceki yönetimin eylemleri için özürlerimi kabul edin..." İfadesi sabitti, duygudan yoksun olduğu her halinden. "Biraz yanlış yönlendirilmişlerdi.

eylemler. Gemilerinize herhangi bir saldırı düzenlemek gibi bir niyetim kesinlikle yok Majesteleri ve sizi ve beraberinizdekileri Dünya'yı ziyaret etmeniz için davet etmek istiyorum." Dudakları hafifçe büküldü. "İsterseniz bir tanışma ve selamlaşma ve yönetimimden size ve sizinkilere bir iyi niyet gösterisi."

Shannon, "Cam Murphy," diye mırıldandı ve sesindeki saygı ve ilgi notası Isan'ın içini bir anlığına kıskançlıkla doldurdu. Shannon'ın erkek için onu tanıdığını gösteren bir küçültme işareti kullandığını fark etmemişti. Onu nereden tanıyordu?

"O iyi biri. Cole gibi adil," diye alt tonda devam etti. "Eski bir şey ya da başka bir şey o kadar karanlık ki tüm lanet dosyası redakte edildi. Ama sözüne sadık kalmasıyla tanınır."

"Onu iyi tanıyor musun?" eli kızın belinde sıkılaştı. Diğer erkeğe keskin bir bakışla baktı ama beslemenin sadece baş ve omuzlar olduğu göz önüne alındığında, onu pek okuyamadı.

"Siz sevgili miydiniz?" diye sert bir fısıltıyla sordu, ancak komuta masasının sessizleştiğini fark .

"Hayır. Albay ve ben hiçbir zaman... samimi olmadık," diye cevap verdi Murphy, belli ki konuşulanları duymuştu. Başını Shannon'a doğru eğdi. "Yine de güzel hanımefendi beni romantik bir partner olarak görseydi bu fırsatı kesinlikle değerlendirirdim."

Oh... bu seferki iyiydi. Isan hırıltısını ve Shannon'ı potansiyel bir rakipten uzaklaştırmak için yakınına çekme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Tek bir cümleyle kendini, dişilerine sert davranan ve onlara saygı duymayan insan erkekleri klişesinden ayırmıştı.

Murphy dikkatini Daaynal'a çevirdi. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevkti Majesteleri. Görüşme konusundaki kararınızı bekliyorum. Size iyi akşamlar dilerim."

İletişim kesildi ve hepsi boş ekrana bakakaldı. Daaynal, "Pekâlâ," dedi. "Görünüşe göre Dünya'ya gidiyoruz."

"AMA NEDEN gitmek zorundasın?"

Shannon yüzünü buruşturdu. Sesi dırdırcı bir eş gibi çıkıyordu. Isan onu köprüden öyle hızlı çıkarırken ona ters ters baktı ki başı döndü. Bir şey sormak istiyordu.

Daha fazla soru sormak, belki de yüzeye inecek ekibe girip giremeyeceğini görmek istiyordu ama Isan onu oradan çekip çıkararak bunu engelledi.

Defiant'a dönmek için bir yol arıyor ve bekliyordu ama bu daha da iyiydi. Kendini müzakere grubuna sokmayı başarabilir ya da en azından Dünya'ya giden mekiğe kaçak olarak binebilirse, özgür olacaktı. Peşinde olduğu şey buydu, öyleyse neden Isan'dan ayrılma düşüncesi kalbinin rahatsız bir şekilde sıkışmasına neden oluyordu?

"Çünkü ben birinci şifacıyım," diye mırıldanarak onu önden kamarasına götürdü. "Cidden, tüm insan dişileri bu kadar çok soru sorar mı? Erkekleriniz sizi boğazlamak istemeden nasıl başa çıkabiliyor?"

"Evet ve bununla başa çıkıyorlar çünkü bazı ayrıcalıklarını kaybetmek istemiyorlar." Kadın homurdanarak kollarını kavuşturdu ve adamın odanın içinde dolaşmasını izledi. Çoğunlukla zaten taşıdığı silahlara yenilerini ekliyor gibi görünüyordu ama sonra duvarları kaplayan sandıkları karıştırmaya ve yatağın üzerine kumaş yığınları koymaya başladı.

Sayısız güzel renkteydiler, görkemli kumaş parmaklarını dokunmaya ve üzerlerinde gezinmeye davet ediyordu. Kaşlarını çattı. Bunlar neydi? Lathar'ın hiçbirinin bu kadar parlak bir şey giydiğini görmemişti. Bazıları kuşak takıyordu ama o kadar. Bakışları, yarısı deniz köpüğü yeşili ve koyu gül renginin altına gömülmüş mor olana kaydı. Buna hiç benzemiyordu.

"Ayrıcalıklar mı?" Isan bir an durakladı ve omzunun üzerinden ona baktı, ışık onun alışılmadık gözlerini öyle bir yakaladı ki nefesi kesildi. Sonra farkına vardı. "Yatağın rahatlığını esirgeyecek misin?" Bu fikir karşısında adamın sesindeki dehşetle irkildi. Rahatlık. Seks değil. Bunu söyleme şekli kulağa kötü geliyordu, sanki yiyecek ya da su gibi temel bir şeyi ortadan kaldırmaktan bahsediyordu. İfadesini düz tutarak kollarını kavuşturdu.

"Hiçbir kadın kendisine hıyar gibi davranan bir erkekle yakınlaşmak istemez. Havayı öldürür. Öldürür."

Kaşlarını çattı ve elindeki kumaş yığınlarından biriyle doğruldu. "Eğer bir erkek... hıyarın tekiyse," insan kelimesini duyunca dudakları büküldü, "o zaman başına gelen her şeyi hak ediyor demektir. Biz Latharlar dişilerimize saygı duyar ve hürmet ederiz. Her savaşçı, bir pislik olması durumunda onun yerini seve seve alacak pek çok kişi olduğunun fazlasıyla farkındadır."

Bu açıklama karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Böyle bir şey mi var? Lathar'ın mağara adamlarının 'kükre, dişi benim' gibi saçmalıklarından ibaret olduğunu sanıyordum."

Isan kısa bir kahkaha attı ve ona doğru yürüdü. Bir an için dikkati adamın hareket tarzına, tüm o yırtıcı zarafetine ve erkekliğine takıldı. Onun önünde durdu, saçının gevşek bir tutamını parmağına dolamak için uzanırken bakışları biraz daha yumuşaktı. Onu daha önce de saçına bakarken yakalamıştı. Onu büyülüyor gibiydi.

"Oh, öyleyiz." Sesi daha alçak, kaba bir mırıltıya dönüşmüştü ve bu da onu doğru yerlerinden vuruyordu. Cidden, bu adamlar buradaki lanet suya ne koymuşlardı? Bu her neyse, bir kadını ilkel içgüdülerinden vurmıştı... kadim kadınsı tarafına bağlanmış ve yüksek beyin fonksiyonlarının rızası olmadan hayal gücünü bir gezintiye çıkarmıştı. Kendine yardım edemeyince dizleri zayıfladı ve ona doğru sallandı.

"Birçok erkek burada, senin yanında benim yerimi almak için adam öldürür," diye mırıldandı, ipi parmağına daha sıkı dolayarak onu kendine çekti. "Ama onların sorunu, seni benden almaya çalışan herkesi öldürecek olmam."

Adamın sesindeki karanlıktan ürperdi, bakışları adamın dudaklarına kaydı. Dudakları dolgun ve duygusaldı ve onu tekrar öpmesi için can atıyordu. Onu tekrar öpmesine *ihtiyacı vardı*. Sanki zamanın kendisi durmuş, tüm gerçeklik onun öne eğilmesini bekliyormuş gibiydi...

Adam dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirip neredeyse başlamadan biten bir öpücük kondurduğunda nefesi kesildi, boğazının gerisinde bir ihtiyaç iniltisi duydu. Hırladı ve adamın ceketini kavrayarak uzaklaşmasını engelledi.

Memnuniyetle homurdandı. "Yatağın rahatlığını benden esirgemeyeceksin. Seni benim yaptığımda, her zaman benim olacaksın. *Her zaman...*"

"Evet. Kendine bunu söylemeye devam et, dostum," diye karşılık verdi, beyni müdahale edemeden ağzı çalışmaya başlamıştı. "Belki bir gün kendini ikna edersin."

"Oh," diye gülümsedi ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek dolgun kıvrımı hafifçe çekti. "İkna edilmeye ihtiyacı olan ben değilim."

Geri adım atarak elindeki kumaş demetini ona uzattı. Kadın, kaşlarını çatarak kabul etti. "Nedir bu?"

"Kıyafet." Utanmış görünüyordu. "Sana bir eşin sağlaması gerektiği gibi sağlamadığımı hatırlatmakta haklıydın. Yeni kıyafetler de dahil olmak üzere ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlamalıydım. Eğer bunları beğenmezsen, senin için daha hoş kıyafetler tedarik edeceğim."

"Bu giysi mi?" Kumaşı silkeleyip çıkarırken sesinde sorgulayıcı bir ton vardı. İlk başta bunun bir yatak örtüsü ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmüştü,

Ama Şimdi askıları ve bağları görebiliyordu ama... "Bu ne? Bir elbise mi? Bunu nasıl giyebilirim ki?"

Bir an için ona göz kırptı, yakışıklı yüz hatlarında Şaşkınlık okunuyordu, sanki bir insan olarak onun uzaylı elbisesini nasıl giyeceğini bilmemesi ihtimali hiç aklına gelmemiŐ gibiydi.

Ondan alarak giysiyi kaldırdı ve çevirdi. "Bunlar omuzlarının üzerinden geçecek..." Narin görünümlü askıları ona uzattı. Kadın askıları aldığında, adamın elleri elbisenin bağlarına doğru kaydı. "Ve bunlar vücudunuzu sarar. Erkeğinizde nasıl bir etki yaratmak istediğinize bağlı olarak bunları sarmanın farklı stilleri ve yolları var." Gözleri karardı. "Mümkün olduğunca  rt nmenizi tavsiye ederim."

" yle mi?" Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Neden? Sakın bana siz erkeklerin namus ve kadınlarınızı örtmekle ilgili aptalca kurallarınız olduğunu, çünkü ayak bileğinizdeki bir ipucunun sizi günaha sokabileceğini söylemeyin."

Dudakları kıpırdadı, yüz hatlarında eğlence okunuyordu ama gözlerindeki karanlık sıcaklık kadının bedenini sıkıştırdı. "Hayır, aptalca kurallar yok. Ve diğer erkeklerle baŐın belaya girmeyecek. Sadece ben. Örtün yoksa seni benim yaparım, nerede olursak olalım sana sahip çıkarım ve kimin izliyor olabileceği umurunda olmaz."

A Isan ayrıldıktan bir saat sonra, botlar ona köprüye kadar eşlik etmeye geldiler. Diğer erkeklerin yanına yaklaşmasına izin vermesiyle ilgili yorumlarına bakılırsa, buna şaşırmaması gerekirdi. Ama öyle bile olsa, küçük bir nefes

Kapılar hızla açılıp metalik canavarlardan ikisi içeri girdiğinde irkildi.

"Bizimle geleceksin," diye anons etti içlerinden biri, kırmızı gözleri Onu.

Kalbi neredeyse göğsünde duracaktı ve sonra bütün kalbi hızla çarpmaya başladı. hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi. Onu arka beyninden vuran ve insanlığın mağara adamı atalarını hayatta tutan tüm içgüdüleri harekete geçiren botlarda *yanlış* bir şeyler vardı. Gözlerini kısıtı... Onlarda neredeyse örümcek benzeri bir şey vardı. Ürperdi, bir tür silah edinmeyi diledi. Ama Isan'ın tüm sandıkları kilitliydi, bu yüzden görebildiği tek şey yastıklardı. Metal ölüm makinelerine karşı etkili değillerdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, etraflarından dolanarak kapıya doğru ilerlerken. Onlarla tartışmanın bir anlamı yoktu. İsteseler onu kolayca parçalara ayırabilirlerdi ve Isan onları durdurmak için burada değildi.

Peşinden koşarak onu köprüye doğru sürüklediler. Duvarlardaki işaretleri fark edince biraz rahatladı. En azından onu kilitlemek için hücrelere geri götürmüyorlardı. Köprü iyiydi. Neler olup bittiğini ve Isan'a neler olduğunu öğrenebileceği anlamına geliyordu.

Bu sadece Dünya'ya bir görevdi, dedi kendi kendine kararlılıkla. Ve Lathar gezegendeki en korkunç orospu çocukları olacaktı, bu yüzden kimse

onlara saldırmak. Ve Cameron Murphy sözünün eri bir adamdı, bu yüzden bunun uzaylıları oraya götürmek ve geri dönmekten önce hepsini öldürmek için bir blöf olması pek olası değildi.

Yine de umuyordu.

Gerçekten umuyordu. Çünkü Isan olmadan ona olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer o ölürse, onu dışı isteyen bir sonraki pislik uzaylıya mı vereceklerdi? Çünkü artık asla eve dönemeyeceğini hissediyordu. Ama yine de eve dönmek için neye ihtiyacı vardı ki?

Anselm-Four'da doğmuş ve büyümüşü, Dünya'da üretime adanmış pek çok "fabrika" şehrinden biriydi. Yeraltında, Noel ağaçları gibi inşa edilmişlerdi ve sadece birkaç üst katları yer üstündeydi. Tek önemli olanın bir sonraki vardiya ve üretim hedefleri olduğu aşırı kalabalık, kokuşmuş sefalet çukurlarıydı. Teknik olarak köle da, yiyecek ve sudan sırtlarındaki giysilere kadar her şey için şirkete bağımlıydılar. Konaklama ya da soludukları hava gibi 'lüksler' için alınan ücretler, hiç kimsenin daha iyi bir hayata kaçmak için para biriktiremeyeceği anlamına geliyordu. Gökyüzünü gördüğünde altı yaşındaydı, annesinin neredeyse bir yıl boyunca biriktirdiği bir doğum günü hediyesiydi bu.

Elini bilinçsizce kolunun üst kısmındaki açıkta duran işarete götürdü. Yapabileceği tek çıkış yolunu seçmiş ve orduya katılmışı. Aslında tek yol değildi... Alt katların derinliklerinde daha karanlık yollar da vardı ama o kadar çaresiz ya da talihsiz değildi.

Sonra aklına geldi.

Ordu olmadan geri dönebileceği hiçbir şey yoktu. Bu düşüncenin hemen ardından başka bir vahiy geldi. Hakkında çok az şey bildikleri bir düşman tarafından tutuluyordu. Aptal değildi. Kurtulmayı başarsa bile, açığa çıktığını varsaymak zorundaydılar. En iyi ihtimalle düşmana bilgi aktaramayacağı sıradan ve sıkıcı bir yere atanacaktı, ya da bilgi aktarsa bile bu bilgi işe yaramayacak kadar düşük seviyede olacaktı, ya da... onu "gözlem için" tutacaklardı.

İçini bir ürperti kapladı. Bu kadar tehlikeli insanları koydukları tek bir yer vardı. Hayatının geri kalanını Mirax Ruas'ta geçirecekti. Çok kısa olan hayatının geri kalanını. Bir keresinde Mirax'a gönderilmiş bir kız tanımıştı. Babası şehrin en kötü şöhretli suç lordlarından biriydi ve geniş üst katlarda yaşıyorlardı.

Charlotte, Shannon'ın yaşadığı seviyenin üzerinde, orduya giriş sınavlarını geçmesine yetecek bir eğitim almasını sağlamıştı. Anne ve babası ıslak akciğere yenik düştüğünde Shannon'ın ihtiyaç duyduğu abla olmuştu.

Mürettebatından biri düşman gemisinden dönüp ona kulak solucanı çevirmeni olayından bahsetseydi, onları güvenlik riski olarak görür ve hemen hapse atardı. Ne de olsa Lathar bunu yapabiliyorsa, başka ne yapabilirdi ki? Onu rapor veren iyi bir küçük drona dönüştürecek bir şey kurabileceklerini varsaymak büyük bir sıçrama değildi.

Ve Lathar bunun tersi için hiç de endişelenecek gibi değildi. İnsanlığın teknolojisi buna uygun değildi. Homurdandı. Düşünsenize, bir yıldan kısa bir süre önce, daha ilkel bir türün yok olma seviyesindeki bir olaydan kaçınmasına yardım etmek için müdahale ettiklerinde, yardımsever "teknolojik olarak gelişmiş" bir ırk oldukları için kendilerini kutluyorlardı. Bakın şimdi kimlerin yüzünde yumurta var...

Metalik refakatçileriyle birlikte köprüye ulaştığında, kapılar açılıp yeni Latharian giysileriyle karşılaştığında kendini bilinçli hissetti. Kendini bir burritoya dönüştürmeden cildinin olabildiğince büyük bir kısmını örtmek için kayışları kullanmıştı.

İlk başta, çok ince olduğu için insan içine çıkmaktan endişe etmişti ama vücudunu sarma ve şekillendirme şekli şaşırtıcı derecede güvenli ve gizleyiciydi, sadece omuzlarını ve kollarını açıkta bırakıyordu. Ayaklarına giymek zorunda olduğu ağır savaş botlarını saymazsak, etekleri ayak bileklerinin etrafında sallanırken kendini bir peri masalı prensesi gibi hissediyordu. Üzerinde hiç iç çamaşırı olmaması da onu rahatsız ediyordu. Ama onları günlerdir giyiyordu, bu yüzden duştan sonra tekrar giymesine imkân yoktu.

Omuzları geride ve başı yukarıda, her yerde yaptığı gibi köprüde yürürken, orada bulunan her Latharian savaşçısının elbisenin altında çıplak olduğunu bildiğinden emindi. Bırakın baksınlar. Botlar onu buraya getirdiğine göre, beklendiğini varsayıyordu.

"Shannon!"

Tanıdık sese doğru döndüğünde Dani'nin konsollardan birinde, komuta koltuğunda oturan iri bir Lathar'ın yanında oturduğunu gördü. Bir an tereddüt etti, eski patronu hakkında ne hissettiğinden emin değildi. Daha önce Terran Savunma Filosu'nda general olan Dani, Lathar'lardan biri tarafından ele geçirilmeden önce Shannon'ın komuta subayıydı ve güçler onu

düşmana bilgi veren bir hain. Shannon için sorun şuydu: Dani'nin her şeyi Lathar'a teslim ettiğini *biliyordu*. Yine de, kabul etmek zorundaydı, nedenini açıklamak mantıklıydı. İnsanlığın Lathar'la bir savaşı kazanması mümkün değildi ama yine de Dani'nin bu kadar çabuk pes etmesinden dolayı kendini biraz ihanete uğramış hissediyordu.

Yine de bilinmeyenler denizindeki tanıdık bir yüz ve konsolun arkasından fırlayıp yanına koşan Dani'nin gözlerindeki endişe her şeyi silip süpürdü. Bir saniye sonra Shannon kendisinden daha küçük olan kadın tarafından kucaklanmıştı.

"Senin için çok endişelendim. İyi misin?"

Dani onu değerlendirmek için geri çekildi. Shannon'ın birkaç gün önce hücrede ona yaptığı kontrolün neredeyse .

"Evet, iyiyim," diye huysuzca cevap verdi, Dani'ye tutunmak ve her şeyi bir iki saniye daha unutmak istiyordu.

"Isan... sana iyi davranıyor mu?" Dani'nin bakışları yüzünü terk etmemişti, herhangi bir tepki arıyordu. Shannon onun ne bilmek istediğini biliyordu. Kendisi de Dani'nin yerinde olsaydı aynı şeyi sorardı.

Başını salladı. "Onu anlamak... zor," diye itiraf etti. "Ama bana kötü davranmadı."

Köprünün ortasında oturan iri uzaylı, garip gözleriyle her iki insan kadını da dikkatle inceleyerek, "Sanmıyorum," dedi.

Shannon dikkatini ona verdi ve gözleri kısıldı. Dani'yi ele geçiren uzaylıydı ve Lathar hepsini yakaladığında koridorda yaşadıkları o küçük sahneyi kaçırmamıştı. Bir anda sudan çıkmış balıktan, kızgın bir anne ayıya dönüşmüştü.

"Hücrede yüzüne o bakışı yerleştiren pislik bu," diye homurdandı, Dani'yi korumak için arkasına itmeye çalıştı ve sonra uzaylıya ters ters baktı.

Yine de Dani, uysal ve yumuşak bir duvar çiçeği değildi. Geri çekildi, eli Shannon'ın kolundaydı.

"Shannon, seni kocam Sardaan'la tanıştırmak istiyorum. Sardaan, bu arkadaşım Shannon." Gülümsemesi Shannon'ı olduğu yerde durdurdu. Dani neredeyse mutluluktan parlıyordu. "Tüm bunlar... bir yanlış anlaşılmaydı. Artık her şey halloldu."

"Öyle diyorsun. Sana neden inanayım ki? Belki de beynini yıkamışlardır?" dedi, hâlâ büyük uzaylıya bakarak.

Lathar'ın geri gibi o da uzun boylu ve geniş omuzluydu, herkesin sopa sallayabileceğinden daha fazla kası vardı. Uzun saçları omuzlarını örtüyordu ve tehlikeli bir havası vardı. Yakışıklıydı ama şifacısı kadar yakışıklı değildi. Isan'ın ne zaman şifacısı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu düşünceyi görmezden gelerek ters ters bakmaya başladı.

Sardaan'ın dudakları kıvrıldı. "Kimsenin Dani'nin beynini yıkayabileceğinden şüpheliyim, eğer onun arkadaşısıysan bunun fazlasıyla farkında olduğuna eminim."

Hah. Büyük adam onu orada yakalamıştı. İkisinin arasına baktı ve başını salladı. "Bundan hoşlanmadım," dedi istemeye istemeye ve Sardaan'a döndü. "Eğer onu bir daha incitirsen diz kapaklarını kırarım. Tamam mı?"

Dani Shannon'ı yanındaki konsola oturmaya yönlendirirken Sardaan bir kahkaha attı. "Senden şimdiden hoşlandım. Sanırım Isan eşiyle karşılaşmış olabilir. Otur... görüşmeler başlamak üzere."

"BU HIÇ HOŞUMA GİTMİYOR," diye homurdandı Isan, onları Dünya'ya götürecek savaş aracında Danaar'ın yanındaki koltuğa çökerek. İnsanlarla görüşmeye giden grubun arasında olmak istemiyordu. Bu Shannon'ı yalnız bırakmak anlamına geliyordu ki bu da hiç hoşuna gitmiyordu. İlişkileri bu kadar hassas bir noktadayken olmazdı.

Danaar kişisel silahlarını kontrol ederken örgülü saçlarının arasından ona baktı. "Bunu daha önce de yaşadık. Lord Şifacı bir imparatorluk varisi. İkisi de heyette yer alamaz... yoksa imparatora Laarn'ın gitmesini tercih ettiğin için onun Terralılarla konuşmaya gidemeyeceğini mi söylemek istiyorsun?"

"*Draanth* hayır," diye anında cevap verdi Isan ve içini çekerek saçlarını yüzünden geriye doğru topladı. "Sadece dışından ayrılmayı sevmiyorum."

Danaar başını salladı, yüz hatlarından anlayış akıyordu. ve bir eliyle Isan'ın koluna vurarak onu rahatlattı. "O tamamen güvende olacak. Sardaan ona zarar gelmemesini sağlayacaktır. Ayrıca, gemideki her savaşçı onun senin olduğunu biliyor, bu da onun kendi nanatları kadar ilginç olduğu anlamına geliyor."

Isan kıkırdadı, çenesini ovuşturdu. Bunda doğruluk payı olabilirdi. Daha önce revire giderken koridorlarda birkaç genç savaşçının yanından geçtiklerinde, hiçbiri onlara doğru bir bakış bile atmamıştı.

Shannon. Sanki çekici insan dişisi onlar için var olmaktan çıkmıştı.

Danaar kıkırdadı, iri kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Hepsi senin Kan Öfkesi'yle kışlarına tekmeyle basacağından ölesiye korkuyor," dedi. "Sardaan ile önümüzdeki birkaç gün içinde cephanelikten taleplerin on kat artacağına dair bahse girdim, özellikle de *Izaea*'nın gelişiyile."

Isan ona sertçe baktı. "Öyle mi?"

Danaar başını salladı. "Görünüşe göre imparator üç savaş gemisinin ve kendi varlığının yeterli bir tehdit olmadığına karar vermiş. Büyük silahları çağdırmaya karar vermiş."

Isan koltuğunda arkasına yaslandı ve Dünya'ya yaklaşırken kokpitten görünen manzarayı inceledi. *Draanth*, *Izaea*'yı getirmek Daaynal'ın artık oynamadığı anlamına geliyordu. Genellikle sadece imparator düşmanlık başlatmaya karar verdiğinde çağırılırlardı. *Izaea*, hedef düşman olduğunda diğer birliklerin önüne geçer, direnişi yumuşatır ve genellikle yok ederdi. Arkasına yaslanıp Murphy ve diğer insanların durumlarının ne kadar tehlikeli olduğunun farkında olup olmadıklarını merak etti.

Dünya'ya ulaşmaları uzun sürmedi ve birkaç dakika içinde yerçekimi frenleri devreye girdiğinde Isan koltuğuna oturdu. Alçalmaları normal bir savaş inişinden çok daha yavaş olmuştu ama yine de Terran teknolojisinin yapabildiği her şeyden daha hızlıydı, eğer bazı insanların yüzlerindeki ifadeler bagaj kapakları indiğinde herhangi bir gösterge olsaydı.

Lathar savaşçıları mekikten dışarı dökülüp imparatorun uzun boyunun arkasında dizildiler. Daaynal, saçları omuzlarına dökülmüş ve kalçalarında ikiz darbe tabancaları kılıflanmış bir halde önde yürüyordu. Murphy onları bekliyordu, vücut dili rahattı ve yüzünde dostça bir ifade vardı.

Isan insan erkeğe değerlendirci bir bakış fırlattı. Neredeyse Lathar olacak kadar uzun boyluydu ve keskin kıyafeti zayıf bedenindeki bariz gücü gizleyemiyordu. Önünde bir güç gösterisi için dizilmiş, savaşta sertleşmiş uzaylı savaşçılardan hiç endişe duyuyor gibi görünmüyordu. Aslında, Lathar'ın bu kadar zahmete girmiş olmasından dolayı hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Isan bir an için kaşlarını çattı ve eski korkutma yöntemlerinin bu erkeğe karşı gerçekten işe yarayıp *yaramayacağını* merak etti. Daha önce karşılaştıklarından farklı bir kumaştan kesilmişti.

Murphy bir adım öne çıkıp elini uzatarak, "Sonunda sizinle şahsen tanışmak bir zevk, Majesteleri," dedi. Savaşçılara bakmadı

Daaynal'ın etrafında dolaştı ya da onların varlığından dolayı gergin olduğuna dair en ufak bir işaret verdi.

"Aynı şekilde," diye cevap verdi büyük imparator ama Murphy'nin elini tutmak yerine dirseğinin hemen altından kavradı, ön kolları bir savaşçının diğerini selamlaması birbirine bastırıldı. O anda Isan, Daaynal'ın da yeni Terran başkanı hakkında kendisiyle aynı değerlendirmeyi yaptığını fark etti... Murphy'nin bir savaşçı olduğunu.

"Ve nazik davetiniz için teşekkür ederim," diye açıkladı imparator, eğilirken yüzünde geniş bir gülümseme vardı, "karşılama partisinde hiç kadın olmamasına özen göstermiş gibi görünseniz bile."

Isan gözlerini kırıştırdı. Bu doğrudu. Etraflarındaki her insan erkekti.

Murphy yavaşça gülümsedi. "Şey... Kadınlarımızın sizi karşı konulmaz bulduğunu duydum ve kıdemli personelimizin yarısını kaybetmeden gerçekten yapabilirim. Yani... bu işte sadece erkekler çalışacak."

Daaynal uzun bir süre ona baktı, havadaki gerilim artıyordu. Isan gözünü kırpmadı, gerekirse silahına davranmaya hazırды. Diğer savaşçıların da aynı şeyi yapmaya hazır olduğunu anlamak için etrafına bakmasına gerek yoktu.

Ardından imparator kahkahalarla kükreyerek insan başkanı sırtından . "Çok iyi. Çok akıllıca. Senden hoşlandığımı biliyordum Murphy. Şimdi gel! Gel, konuşalım!"

Bir saat sonra Isan etkilenmişti. Cidden etkilenmişti. Liderlerinin Latharian savaş grubuna saldırarak ve imparatoru kaçırmaya çalışarak sergiledikleri aptallıktan sonra, insanlığı göz ardı . *Bu kadar* aptal bir tür çoğalmayı hak etmiyordu.

Ama Murphy'nin sadece imparatorun kendisiyle zekâ yarışına girmekle kalmayıp onu birçok konuda alt ettiğini görmek... Isan'ın gözlerini gerçekten açmıştı. Odanın etrafındaki savaşçıların keskin bakışlarına ve hafifçe doğrulmalarına bakılırsa, yenilenmiş bir ilgiyle izleyen tek kişi o değildi. Ama Daaynal rahattı, insan başkanla ileri geri yorumlar yaparken yeşil gözleri parlıyordu.

İki erkek odanın ortasında, rahat deri koltuklara uzanarak oturdular, muhtemelen yeterince büyük sandalye bulamadıkları için

Lathar. Daaynal'ın sırtışı genişti, vücut dili açık ve kendinden emindi, sanki sonunda değerli bir rakibe sahip olduğu için mutluymuş gibi karşısındakine bakıyordu.

Isan kendi adına Murphy'yi yakından izledi. Başka ne olursa olsun, erkekte *xannterium çeliğinden* taşaklar vardı. İnsan geri planda olmasına ve bunu herkesin bilmesine rağmen, Latharian imparatoruna yaltaklanmadı, bunun yerine sanki gezegeninin yörüngesinde küçük bir uzaylı savaş gemisi filosu yokmuş gibi onunla gülüp sohbet etti. Aslına bakılırsa, tüm bu olanlardan pek de etkilenmiş görünmüyordu; öne doğru eğilmiş, kollarını hafifçe dizlerine dayamıştı.

Murphy yüz ifadesi ciddileşerek, "Majesteleri, beni bağışlayın," diye söze başladı. Isan onun aksanının öncekilerden farklı olduğunu ilk kez fark etmiyordu. Daha az süslü ve daha çok... kırsal. Aynı açıktı da.

"Anladığınızdan eminim ama sormak zorundayım..." "Bana Daaynal deyin," diye davet etti Latharian imparatoru, kollarını iki yana açarak arkasına yaslandı. Rahat bir pozdu ama Daaynal bir şekilde çok ama çok tehlikeli görünmeyi başarmıştı. "Peki neye ihtiyacın var?

affetmek için mi?"

Isan'ın bakışları Murphy'ye kaydı. İri insanın dikkati rakibinin üzerindeydi ama Isan Murphy'nin onu izlediğini bildiğini biliyordu. Sadece Isan'ın değerlendirmelerinden hiç çekinmemesinden dolayı değil; o kıdemli savaşçılardan biriydi ve partideki tek şifacıydı. Tüm tehditleri değerlendirmek onun işiydi.

-Ama aynı zamanda Murphy'nin hiçbir şeyi kaçırarak türden bir erkek olmadığını da biliyordu. Bir kez daha, insan başkana savaşçı derisi giydirdilerdi, Lathar olmadığı gerçeğini sadece yuvarlak gözbebeklerinin ele vereceği hissine kapıldı.

"Kaçırdığınız kadınları bilmem gerek."

Anında, Isan'ın tüyleri diken diken oldu ve üzerine ölümcül bir sakinlik çöktü. Eğer bu insan *draanthic* süslü bir unvan ve tüm halkının liderliğinin Shannon'ı geri alabileceği anlamına geldiğini düşünüyorsa, tekrar düşünebilirdi. Shannon *onundu*.

Cümlelerin ardından sessizlik geldi, tüm savaşçılar tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı. Meselenin özü buydu ve hepsi bunu biliyordu. Dışiler insanlığın sahip olduğu ve Lathar'ın ihtiyaç duyduğu tek varlıktı. Gerçekten ihtiyaç duydukları.

"Ne fark eder ki?" Daaynal seviyeli bir şekilde sordu ve odadaki gerilim bin kat arttı. Isan bile gerilmiş, vücudu savaşa hazır hale gelmişti ama ona bakınca gözünü bile kırpmamıştı.

"Beni yanlış anlamayın." Murphy ellerini kaldırdı, avuçlarını evrensel bir teslimiyet jestiyle açtı. "O kadınların hepsi hizmetin tehlikelerle birlikte geldiğini biliyordu ve birkaç yumurta kırmadan pasta yapamazsınız."

"İnsanlar." Daaynal rahat bir gülümseme takındı, odadaki tansiyon yükseldikçe daha da rahatlamış görünüyordu. "Her zaman bilmecelemlerle konuşurlar. Gıda maddesi üretiminin mevcut durumla ne ilgisi var?"

İmparator Terran dilini çoğundan daha iyi konuştuğu ve anladığı için, Isan onun "kafa karışıklığının" kasıtlı bir taktik olduğunu biliyordu. Murphy'nin dudaklarının kenarındaki küçük kıpırtıdan, göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmesinden, insan lider de bunu biliyordu.

"Kesinlikle hiçbir şey. O kadınların adamlarınız tarafından sahiplenildiğinin ve onları serbest bırakmayacağınızın farkındayım." Murphy hafifçe gülümsedi ve Isan bir an için insanın bakışlarının kendisine yöneldiğini düşündü. "Ama en azından özgürlüklerini güvence altına almaya çalışmazsam başkan olarak görevimi ihmal etmiş olurum."

Daaynal başını eğdi. Murphy'nin sözlerine ne katılıyor ne de karşı çıkıyordu, sadece onları duyduğunu kabul ediyordu.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam etti insan. "Biz sizin türünüzün içinde bulunduğu vahim durumda değiliz. Yeterince kadınımlar var." Omuz silkti. "Bazı durumlarda çok fazla."

Son cümle sessizliğe gömüldü ama bu birkaç kelimeyle odadaki tüm Latharların dikkatini üzerine çekmeyi başardı. İnsanlığın dışı fazlalığı olduğundan şüpheleniliyordu ama doğrulanmamıştı. Daaynal'ın bakışları Başkan'ın üzerinde keskinleşti. Isan bunu beklediğini biliyordu.

-Kadınlarla ilgili bir açılış.

"Anlıyorum. Bu gerçekten de sahip olunması gereken eşsiz bir sorun. Belki bir anlaşmaya ..."

"Bu mümkün." Murphy tekrar arkasına yaslandı, duruşu Daaynal'inkini yansıtıyordu. Yüz ifadesi düşünceliydi, sanki bu öneri onun için yeniydi ve üzerinde düşünüyordu. Isan kanmamıştı. Bu erkek konuşmayı bu şekilde yönlendirmeyi amaçlamıştı. "Birkaç şehrimizde aşırı kalabalık sorunu var."

Daaynal çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu ama bakışları Murphy'den ayrılmadı. "Kolonilerimizde bolca yerimiz var. Birçoğu Dünya'ya çok benziyor."

Murphy'nin gülümsemesi biraz genişledi. "Ve barınak ve destek sağlamaya istekli bir sürü erkek?"

İki lider kartlarını masaya koyarken Isan nefesini tuttu ve imparatorun nihai oyununu gördü. Daaynal'ın neden keşfedildikleri anda Dünya'ya ve kolonilerine topyekûn bir saldırı emri vermediğini merak ediyordu. Ama şimdi Shannon'la tanışmıştı ve onun güzel gözlerinin, evi saldırıya uğradığı için acı ve ıstırapla dolu olduğunu ya da bildiği her şeyden koparıldığı için korku ve panik içinde olduğunu düşünmek kalbini göğsünde burktu.

Draanth, Daaynal'ın pazarlık konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedeni buydu. Dişilerin *kendi istekleriyle* Lathar'a gelmelerini istiyordu. Tıbbi açıdan bakıldığında, bu mantıklıydı. Stresli dişiler Lathar'ın ihtiyaç duyduğu sağlıklı yavruları üretemezdi.

"Sadece dişiler için. Yeterince erkeğimiz var." Daaynal kararlı bir şekilde, kapının yanından gelen keskin bir ses hepsinin dikkatini çekince döndü.

Murphy oturduğu yerden yarı kalktı, şaşkınlık yüz ifadesini değiştirdi. "Bu da ne-"

Bir patlama odayı sarstı. Isan kendini imparatorla tehdit arasına atmak için döndü ama karanlık çökerken ısı ve gürültüden oluşan bir duvar, kalkış hızındaki bir mekik gibi ona çarptı.

I

San yaralanmıştı.

Shannon revirin kapısından içeri girdi, uzun boyluyu bulmak için içerideki kalabalığı tararken yüreği ağzına geldi, Şifacının tanıdık halı.

Tam bir kaos vardı. Deri giysili şifacılar yüzen sedyeleri diğer uçtaki ana kapılardan geçiriyor, dar alanda hepsi için yer bulmaya çalışıyorlardı. Tüm perdeler geri çekilmişti, her bölmeye iki ya da üç sedye sıkıştırılmıştı ve sağlık görevlileri etraflarında dolaşıyordu. Hemşire olduğunu tahmin ettiği, daha az yara izi olan diğer sağlık personeli yatakların arasında koşturuyordu.

"Yolu açın... Geliyoruz!" diye seslendi tanıdık, derin bir ses ve başını kaldırdığında ana kapılarda Isan'ı gördü, arkasında bir sedyeye bir grup savaşçı vardı.

Kalbi durdu. Yüzünde kan vardı, sağ tarafının tamamı kırmızı bir tabakaya boyanmıştı. Nefes nefese kaldı, ileri atıldı ve ona ulaşmak için yatakların arasından geçti. ise . Sedyedeki adam baygındı, kan içindeydi ama onu şaşırtan şey, adamın Lathar olmamasıydı.

Gözleri büyüdü.

"Murphy mi o?"

"Evet." Isan başını salladı, sesi derin bir törpü gibiydi. "Görüşmelere bir saldırı oldu. Bir patlama. Başkanı mı yoksa imparatoru mu hedef aldığından emin değilim. İkisi de yaralandı."

Lanet olsun. Shannon bakışlarını revirde gezdirerek Latharian imparatorunu aradı. Eğer Dünya'da direksiyondayken öldürüldüyse, insanlık mahvolmuştu. Hem de çok fena.

"İmparator sadece hafif yaralanmış," diye devam etti Isan, sedyeciler onları takip ederken büyük bir eliyle sırtının alt kısmına dokunarak onu yönlendirdi.

"Onu birinci odaya koyun ve iyileşmeye hazırlamaya başlayın," diye emretti ve ofisine doğru döndü.

Murphy'yi uzaklaştırırlarken endişeyle omzunun üzerinden bakarak, "İyi olacak mı?" diye sordu.

Ofisine girdiklerinde Isan, "İmparatoru yoldan iterek patlamanın en büyük darbesini aldı," diye açıkladı. Dikkati tekrar ona yöneldi ve yüzündeki kan görünce irkildi. Onu kontrol etmek için önüne geçti ama adam yan çizdi. Ona sert bir bakış atarak tekrar önüne geçti ve ceketini çekiştirerek açtı. tarafı kan içindeydi. Kesinlikle vurulmuştu.

"Ne yapıyorsun, kadın?" diye tısladı ve kadın ona dokunamadan onu durdurdu.

"Yaralısın," dedi, adamın ellerindeki güç karşısında omurgasında küçük bir ürperti belirdi. "Birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor."

Başını salladı, bir an için gözlerinin arkasında tuhaf bir ifade belirdi. "Bu benim değil. Mekikle geri dönerken kolay vakaları tedavi ettim."

"Ah..." Adam onu kaldırıp masasının arkasındaki tabureye oturturken gözlerini kırıştırdı. Sonra çekmecedен eldiven gibi görünen bir şey çıkarmak için ona doğru uzandı. "Yaralandığını sanmıştım."

Gülümsedi, çekmeceyi kapatırken yarı yolda yakaladı ve ona doğru yaklaştı. Kız bu hareketi fark edemedi, adam dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. Sanki son öpüşmelerinden bu yana geçen zamanı sayıyormuş gibi vücudu bir anda alevler içinde kaldı, ama kadın dudaklarını davet için ayıramadan adam geri çekildi.

"Ben çok daha kötü yaralandım, inan bana küçük kızıl saçlı," diye mırıldandı, sesi alçak ve samimiydi. Boştaki eli belinin arkasına dolandı, onu zayıf, sert bedenine ve kanla temas etmemesi için döndürdü. "Ama benim için endişelenmen ve kaygılanman hoşuma gidiyor. Ellerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor..." Bakışları kadının kıyafetine kaydı ve karardı. "Ve seni bir savaşçı leydisine yakışır şekilde giyinmiş görmek hoşuma gidiyor. *Benim* leydim."

"İlk şifacı. Her şey ayarlandı ve sizin için hazır."

Dahili telefondan bir ses geldi.

"Buna daha sonra devam etmemiz gerekecek," diye mırıldandı Isan iç çekerek ve eğilip dudaklarını tekrar onunkilerin üzerinde gezdirdi. Bunu ne zaman yapsa, doğru düzgün düşünemezdi. Şu anda, gezegeninin kaderi tehlikedeyken doğru düşünmek istemiyordu, bu yüzden bir anlığına ona sarıldı, teselli ve güç aldı.

Adam şaşkınlıkla biraz irkildi ve sonra onu kendine çekti. İç çekmeden önce dudakları onun şakağını en yumuşak öpücüklerle buldu. "Gitmek zorundayım. Sen burada kal. Senin için geri geleceğim."

Çekilip odadan çıkmadan önce başının üstüne bir öpücük daha bıraktı. O çıkarken, masanın yanındaki duvar kıvılcımlanarak gözlem odasındakine benzer bir paneli ortaya çıkardı. Bu panelin arkasında, Başkan Murphy'nin ortadaki masaya yatırılmış olduğu ve etrafında bir enerji güç alanına benzeyen bir şeyin bulunduğu bir ameliyathane vardı.

"Sinirsel arayüz hazır, Birinci Şifacı. Cerrahi ünite devrede," dedi şifacılarından biri Isan odaya girerken. Yüzünün yan kan gitmişti ve saçları nemliydi, bu da dekontaminasyondan geçtiğini gösteriyordu.

Başını salladı ve ayaklarını omuz genişliğinde açarak küçük bir platforma çıktı. Shannon taburesine daha da yaklaştı, büyülenmişti. Daha önce ameliyat videoları görmüştü ama bu onlara hiç benzemiyordu. Bir kere, Isan'ın o kadar uzaktayken nasıl ameliyat yapacağını anlayamıyordu. Ama kimse cerrahın hastanın yakınında olmamasından rahatsız olmuş görünmüyordu.

Isan masasının çekmecesinden çıkardığı eldivenleri giydi. Bizim oradaki eski tip motorcuların giydiği deri eldivenlere benziyorlardı. Büyülenmişti, gözlerini ondan alamıyordu. Adamın tehlikeli, neredeyse kediye benzeyen bir havası vardı, ciğerlerinden nefesini çalan bir aslan zarafeti.

Konsantre olmak için kendini zorladı. İstihbarat toplama, dedi kendi kendine. Düşmanı tanımak, zayıflıklarını bulmak... Bu düşünceler kafasından geçerken bile, arkasındaki küçük sesin kıs kıs güldüğünü duyabiliyordu. Bunun, şu anda Lathar'ın gözetiminde olan güçlü ve bağımsız bir kadın olduğu gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu... ve her şey Isan'ın çok ateşli olduğu ve ona bir ağaç gibi seve seve tırmanacağı gerçeğiyle ilgiliydi.

O izlerken, yardımcıları eldivenlerine kablolar takmak için yanlarına yaklaştı. Ne haltlar döndüğünü merak ederek kaşlarını çattı. Ovalaması ve neşterleri sıralaması falan gerekmiyor muydu?

Başını kaldırdı ve başını salladı. "Bağla beni."

Asistanlar kendi konsollarının arkasına çekildi, içlerinden biri başını kaldırıp yataktaki Murphy'ye baktı. "Hastayı üç... iki... bir... içinde çevrimiçi hale getiriyoruz."

Murphy'nin altındaki masa patlayarak canlanırken Isan kaskatı kesildi, omuzları gerildi. Güç alanı parladı, mekanik kollar yukarı ve aşağı uzanırken ortadaki adamın üzerinde sürekli hareket eden eşmerkezli halkalar yatağa ters dönmüş bir örümcek görüntüsü verdi. Sonra gözün görebileceğinden daha hızlı hareket etmeye başladılar. Gözlerinin önünde, korkunç şarapnel yaraları temizlendi ve aşağıdan yukarıya doğru kapanmaya başladı. Zaman atlamalı bir video izlemek gibiydi... Isan'ın platformunun üzerinde durduğu yere baktı. Gözleri kapalıydı, yüzü gerginlikle kaplanmıştı. Bunu yapıyordu. Murphy'yi iyileştirmek için yatağı çalıştırıyordu.

Sersemlemiş bir halde yerine oturdu.

Lathar her zaman korkutucu olmuştu ama Isan'ın yapabildikleri... Bir bedeni o seviyede onarabilmek için sahip olması gereken bilgi? Ve aynı zamanda bir savaşçı olmak. Daha önce şaka yapmıyordu.

O, şimdiye kadar tanıştığı en tehlikeli adamdı.

Murphy'nin hayatını kurtarmak için yapılan ameliyat saatler sürdü. O kadar çok Shannon'ın, Isan'ın nasıl hâlâ ayakta ve işlevsel olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Gözlem odasındaki yatağı aramasını engelleyen tek şey, onun önünde zayıflık göstermeme kararlılığıydı.

Ama adam nihayet tiyatrodan çıktığında ve kadın onun omuzlarındaki yorgun çöküşü gördüğünde, tüm bunlar pencereden dışarı çıktı. Adam kolunu kaldırdığında, kadın isteyerek onun yanına gitti. Adamın kolu beline dolandı ve dönüş yolunda onu kendine doğru çekti. Adam konuşmadı ve kadın bunu yorgunluğa bağladı. Bu yüzden sessiz kaldı, arkadaşlığın tadını çıkardı.

Odasına vardıklarında içini çekti ve ceketini çıkarmak için onu bıraktı. Adam döndü ve kadının nefesi kesildi. Sırtı siyah ve maviydi, kurumuştı.

Kan derisini kaplamıştı. Sanki bir patlamanın ardından bir mekik kazası geçirmiş, ardından da azgın bir alpaka sürüsü tarafından çiğnenmiş gibiydi.

"Aman Tanrım," diyerek dehşet içinde ağzını kapattı. "Ne oldu?"

"Ne?" Kadın yaklaşırken Isan omzunun üzerinden baktı. "Mesleki tehlike," diye mırıldandı, kadın sırtına dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

"Ne demek istiyorsun?" Sesini yumuşak tuttu ve ellerini adamın teninde nazıkçe gezdirirken dokunuşu da daha yumuşaktı. Orada, kesik ve çürüklerin arasında başka izler de vardı. Kaşlarını çatı. Cam Murphy'yi neredeyse öldüren yaralarla aynı boyutta ve şekildeydiler. Az ya da değil, tam olarak.

"Bu Murphy'yi iyileştirdiğin için mi?" diye sordu, gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Başını öne eğerek onayladı. Kadının dokunuşundan aldığı zevkin, rahatlığın yumuşak sesi boğazından kaçtı.

"İyileşmeden gelen sinirsel geri bildirim. Vücut aradaki farkı anlayamaz ve yaralanmış gibi tepki verir." Omuz silkti ve sonra tekrar yüzünü buruşturdu. "Bu bazen olur."

"İyileşmek seni gerçekten incitiyor mu?"

Teknolojilerinin mucizevi olduğunu düşünmüştü - insanlığın sadece hayal edebileceği bir sihir. Ama böyle bir bedeli varsa... bu sihirli değildi. Barbarcaydı.

"Orası..." Cümlesini tamamlayamadı, parmak uçları adamın sırtındaki derin yara izlerinden birine değdi.

Başını salladı. "Şifacı denemeleri. İyileşme sırasında hastalarımızın acı yükünü çekmek zorundayız. Ne kadarıyla başa çıkabileceğimizi bilmeleri gerekiyor. Böylece kırılma noktamızı bulmak için gittikçe daha fazlasını ekliyorlar."

Gözlerini kapadı ve ona yaslandı, yakınlıkla rahatlamaya çalıştı.

"Bundan sonra pek sık olmaz." Şimşek gibi döndü ve kız tepki veremeden ellerini yakaladı. "Dikkatli ol, küçük kıızıl saçlı. Umursadığını düşünmeye başlayacağım."

Çenesini kaldırdı. "herkesi önemsiyorum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ne, lanet olası bir pislik uzaylı bile mi?"

Kızardı. "Kızmıştım. Ve sen bir pislik gibi davranıyordun. *Ve* sen bana şaplak attın!"

"Evet, yaptım." Onu duvara doğru geri iterken gülümsemesi biraz daha genişledi. "Ama sanırım hoşuna gitti."

Sırtı duvara çarptığında "Hayır," diye itiraz etti ama vücudunu dolduran ve dizlerini zayıflatan ısı seline engel olamadı.

"Evet," diye mırıldandı. "Hoşuna gitti. Tıpkı benim seni öpmemden hoşlandığın gibi."

"Yapma." Sesi yumuşak ve soluk soluğaydı, adam dudaklarını onunkilere değdirince kesildi.

"Bundan emin misin, küçük kıızıl saçlı?" diye mırıldandı, nazik, neredeyse öpücüklerle onu kızdırdı. "Çünkü artık benimle kavga etmiyorsun. Değil mi?"

"Pislik," diye homurdandı ama onunla tartışmadı çünkü haklıydı. Onunla kavga etmiyordu. Adam onu yine tam olarak öpmeyi ve kadın ellerini onun saçlarına dolamak için yukarı kaydırdı. Adam dudaklarından kaçıp öpücüğü onun yerine ağzının köşesine konduğunda homurdandı ve parmak uçlarında yükselerek ellerini sıktı.

Dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırdı, adamın ondan esirgediği öpücüğe ihtiyacı vardı. Onu kim suçlayabilirdi ki? O sıcak kanlı bir kadındı ve adam da cehennem kadar ateşliydi. Ve tam bir baş belasıydı.

Tepkisi anında oldu. Bir hırıltıyla öpücüğü devraldı, kolayca kazandığı küçük bir hâkimiyet mücadelesi. Dilini kızın ağzına sokup onunkine dolamadan önce ateşli, açık ağızlı öpücüklerle kızla dalga geçti ve kız daha fazlası için yalvarmaya hazır olana kadar ağzını kendi diliyle sikti.

Kız inledi, adamın saçlarını çekip öpüşmelerini keserek boğazını öpmeye başladığında sıcaklık yüzüne vurdu. Kız ona kedi gibi sürtünerek daha da yaklaştığında inledi. Elini göğsüne götürüp başparmağıyla kumaşın altındaki boncuklu meme ucunu okşarken tüm vücudunu bir ürperti kapladı.

Nefesi kesildi ve adamın kirli çenesinin kenarını ısırıldı.

Aldığı tepki beklediği gibi değildi. Adam onu öyle hızlı bıraktı ki, duvara yaslanmamış olsaydı tökezleyerek geri dönecekti ve yüz ifadesi öfke ve derin, karanlık bir arzuyla çarpılmıştı.

"İsan?" elini şaşkınlıkla uzatarak adım öne çıkmasına engel olamadı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Onlarla ilgili bilmediği bir kültürel kuralı tetiklemiş ve onu aşağılamış mıydı? Ama... öpücüğü o başlatmıştı.

"Yapma." Dişlerini sıkarak bağırdı. Tüm vücudu gergindi, o kadar gergindi ki patlamak üzere olan bir mayın gibiydi. "Dokunma bana."

Sesini dolduran acıya engel olamadı ve bir adım öne çıktı. "Ama... Bunu istediğini sanıyordum."

Harekete geçerek onu duvara çarptı, elleri başının üzerinde kenetlendi ve sert vücudu onunkine bastırdı. Kalçalarını dayarken gözleri parlıyordu, sikinin kalın, sert uzunluğu karnına değiyordu. Kızın gözleri büyüdü. Adam çok büyüktü.

"Seni istiyorum," diye tısladı, sesi alçak ve öfkeliydi. Öfkeli. Ve nedenini anlayamıyordu. Adam ona dik dik baktı, gözlerinde onu korkutan karanlık bir şey vardı. "Çok fazla. Seni çok fazla istiyorum. Ve sen benimle oraya gitmek istemiyorsun. Bu çok tehlikeli."

"Neden?" Anlamamıştı. Tüm Lathar'ın yatacak kadın aradığını sanıyordu... çiftleşmek ve sahiplenmek için. Ama şimdi onu istemiyor muydu?

Bakışları uzun dakikalar boyunca onunkileri aradı. "Sen anlamazsın," diye homurdanarak ondan uzaklaştı. Ellerini saçlarının arasından geçirirken titriyordu.

"Burada güvende olacaksın. Biraz uyu," diye sert bir sesle emretti ve sonra odadan çıktı.

"Siktiğimin erkekleri," diye tısladı, çok sıcak ve rahatsızdı ve kafası çok karışık. "Siktiğimin *uzaylı* erkekleri."

Ama uzaylı erkeğiyle sevişmiyordu, sorun da buydu. Boğazının arkasında sinirli bir hırıltıyla banyoya doğru yürüdü. İçinde bulunduğu ruh haliyle, eğer uyuyabilecekse soğuk bir duşa ihtiyacı vardı.

GURUR, DÜŞÜŞTEN ÖNCE GELİR.

Isan ertesi sabah komuta güvertesine giden asansörde dururken içini çekti ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Karanlığın iyiye gittiğini düşünmüş ve Shannon'ın etrafında olmasının kanında kopan fırtınayı zar zor fark edebileceği kadar dindirdiği için kendini tebrik etmişti.

Tanrılar da kibri yüzünden onu kışından ısırmıştı.

Gözlerini ayırmadan kapının üzerindeki kat numaralarına baktı, aklı asansörde değil, dün geceki kamarasındaydı. Shannon'ı kollarında, sıcak ve istekli hissetmek muhteşemdi. Öfkesi çok tatlıydı ama

tutkuya dönüştüğünde, ona karşı hiçbir savunması kalmamıştı. Ne olur *ne* olmaz diye ona dokunmadan önce kendini yamama düşünceleri rüzgârdaki sarmaşık yaprakları gibi dağılıp gitmişti. Ve iyi olmuştu... Boğazından bir inilti kaçtı... *draanth*, iyiden *de* iyiydi.

Elbette zevk evlerini ziyaret etmişti -kendi statüsündeki bir şifacıya yakışır şekilde dolaylı olarak- ama hiçbir fahişe Shannon'la kıyaslanamazdı. Adlarını ya da yüzlerini bile hatırlayamıyordu, tabii eğer onları daha önce tanıyorsa. Alev saçlı küçük insanla tanışır tanışmaz bu ayrıntılar kaybolmuştu.

Sonra onu ısırıldı. Dişlerinin çenesinde yarattığı keskin zevk-acı onu nefessiz bırakmıştı... ve karanlık daha önce hiç hissetmediği bir öfkeyle içine çökmüştü. Birdenbire gözlerinin arkasında, hiçbir yerden yükselmiş, kaslarını sıkarak onu güzel elbiseyi bedeninden ayırmaya ve onu almaya çağırmıştı. Onun zevkini kendi zevki haline getirirken, sikişinin üzerinde kendinden geçerek kıvrılırken attığı çığlıklardan zevk alıyordu. Adını haykırana ve tohumu karnında kök salana kadar onu becerdi.

İhtiyaç o kadar çığ, o kadar içgüdüsel ve her şeyi tüketen bir şeydi ki, dehşet içinde neredeyse sendeleyerek kaçmayı başarmıştı. Tam da bunu yapmak üzereydi. Kadın ona doğru uzanmıştı, güzel yüzünde endişe vardı ve adam ona hırlamıştı, içinde bulunduğu tehlikeye karşı onu uyarmak için her şeyi yapmıştı.

"*Draanth*." Başını arkaya eğdi, beyni onun reddedilişinde gözlerinde beliren acıyı yeniden canlandırırken nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Çok *sarsılmıştı*. Eğer kanındaki bu yanlıklık yüzünden ona dokunamıyorsa, nasıl çiftleşeceklerdi? Sevimli küçük insanını ona zarar vermeden nasıl sahiplenebilirdi? Çünkü kesin olan bir şey vardı ki, sırf sikişindeki ağrıyı dindirmek için onun güvenliğini riske atmasına imkân yoktu. O ve diğer insan dişiler türünün geleceğiydi. Onun güvenliğini garanti edemiyorsa, daha büyük bir erkek olmalı ve gitmesine izin vermeliydi- "HAYIR!" Kükremesi ışık hızındaki bir geminin gücüyle patladı ve yumruğu asansörün metalik duvarına çarptı. Görüşünü kırmızıya boyadı ve bir solukla geri çekildi. Hem karanlık hem de içindeki derin, karanlık ilkel erkek parçası Shannon'ın gitmesine izin verme fikrini reddetti

varlığının her parçasıyla.

Asansörün kapısı açıldığında ayaklarının yanından yere kan damladı ve brifing odasına doğru yürürken kırmızı bir iz bıraktı. Kapı açıldığında tüm gözler ona çevrildi, savaşçıların çoğu brifing için toplanmıştı bile, ama o bir koltuğa doğru ilerlerken onları görmezden geldi. Yolda imparatora

ve komutan, iç cebinden bir flex-pad çıkarıp sisteme giriş yapmadan önce başıyla kısa bir onay işareti yaptı.

Yapabileceği bir şey olmalıydı. Bununla başa çıkmak için yaptığı araştırmada gözden kaçırdığı bir şey. Çünkü Shannon'dan vazgeçmeyecekti. Eğer kanındaki karanlık kendine itiraf etmekten kaçındığı şeyse, ondan vazgeçmeyecekti.

Çünkü kesin olan bir şey vardı. O babasının oğluydu ve kızıl saçlı küçük dişisini koruyacaktı... tüm evrenle savaşmak zorunda kalsa bile.

I San geri dönmemiş, Shannon'ı yine yalnız uyumaya terk etmişti ama bir noktada geri dönmüştü. Öyle olduğunu biliyordu. Duş kullanılmıştı, banyo buharla doluydu ve Isan'ın kendine özgü İçeri girdiğinde erkek kokuyordu ve kapının yanındaki kancadan yeni bir ceket alınmıştı. Ayrıca kahvaltı da bırakmıştı, homurdanan midesinin hoşuna giden bir şeydi bu ve çikolatalı keki takdir mırıltılarıyla mideye indirmişti.

Tam zamanında bitirdi, kapılar iki botu ortaya çıkarmak için kayarak açıldı. Bu kez o bir ceket kaparken onlar dışarıdaki koridorda onu bekliyorlardı. Dün köprüde üşümüştü, dedi kendi kendine, Isan'ın kokusunun rahatlığı etrafını sararken bile.

Robotlar onu komuta katına geri götürdüler ve yolda birkaç savaşçı mangasının yanından geçtiler. Daha öncekilerin aksine, ona düpedüz ilgiyle ve bazı durumlarda şehvetle bakarlarken, bu sefer sanki hiç var olmamış gibiydi. Tek bir erkek bile gözünü kırpmadı ya da ona doğru yan gözle bile bakmadı.

Garipti. Ve etkileyiciydi. Parmakları Isan'ın ceketinin derisini okşadı, ceketin kolları artık kıvrılmıştı, böylece yetişkin kıyafetleri içindeki bir çocuk gibi görünmüyordu. Belki de üzerinde bir görünmezlik büyüü vardı? Asansörden çıktıklarında homurdandı, metalik bekçi köpekleri yanında takırdıyordu. Lathar büyü kullanmıyordu, sadece bazen büyüye benzeyen teknolojiler kullanıyorlardı. Ama onların, herhangi bir gelişmiş ırkın inandığından çok daha ilkel ve barbar bir yanları olduğunu çoktan görmüştü. Bu konuda yıllar süren kitaplar, filmler ve düşünce deneyleri

tüm gelişmiş ırkların, temel içgüdülerin ötesine geçerek saf niyetli, diğer ırkların aydınlanmaya ulaşmasına yardım eden iyiliksever yaratıklara dönüştüğü imajını çizmişti.

Bir çift kapıya yaklaştıklarında homurdandı. Geriye dönüp baktığında, nasıl bir şey olduğunu fark ettiğinde paramparça olmuş bir çocuk hayalidi.

"Ahh, Albay Taylor." Kapılar açılır açılmaz Cameron Murphy'nin sesi onu karşıladı ve hantal Latharian savaşçıları ve bir grup insanla dolu bir konferans odasıyla karşı karşıya kaldı. "Bize katılmanız ne güzel. Lütfen içeri gelin."

İki robotu işaret etti, onlar da dönüp geldikleri yöne doğru tepindiler. "Bu konuda fazla seçeneğim yokmuş gibi," diyerek dün ölüm döşğinde olan Başkan'ı ayakta görmenin şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Benim kadınıml neden burada?" diye sordu başka bir ses. Kadın daha odaya iki adım atmadan Isan yanında bitmiş, kolunu kadının beline dolayarak onu kendine doğru çekmişti.

Büyük imparator bir kaşını kaldırdı. Eşi Sardaana'nın yanında oturan Dani Black'i başıyla işaret ederek, "Kendisi de Leydi K'Vass gibi TDF üyesi olduğu için varlığı talep edildi," dedi.

"Her iki subay da iyi eğitilmiş askerler," diye araya girdi Cameron Murphy. "Ve görüşmelere yapılan saldırıyla ilgili değerli bilgilere sahip olabilirler."

Isan iki adama da ters ters bakarken Shannon nefesini tuttu. Uzun boylu şifacıyı hâlâ çözmemişti ama o bile burada ve şimdi kavga çıkarmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Elini uzatıp kolları diken diken olan savaşçının koluna koydu ve mırıldandı. "Haklılar. Benim işim bu. Oturalım, tamam mı?"

"Öyle *mi*?" diye hırladı Isan, ona bakarken gözleri deliciydi. "Artık bir asker değilsin. Kendini bir daha tehlikeye atmayacaksın. Artık benimsin."

Bu otokratik açıklama karşısında öfkesi neredeyse alevlenecekti ama adamın gözlerindeki onun için duyduğu gerçek endişe ve kaygı hemen yatıştı.

"Nasıl istersen yakışıklı," dedi sessizce, başını onun oturduğu yere doğru eğerek. Yardımsever bir şekilde, yanındaki savaşçı çoktan ipucunu almış ve bir koltuk ilerleyerek ona yer açmıştı. Yanlarından geçerken ona bir gülümseme sundu ama Isan hırlayarak onu uyardığında gülümsemesini yüzünden sildi. Tamam, başka erkeklere gülümsemek iyi bir fikir değildi, özellikle de Isan bu kadar sahiplenici ve öfkeli bir ruh halindeyken.

Adam onları oturturken, sanki onu odanın geri kalanından koruyormuş gibi, sandalyesini ona yakın olacak şekilde eğdiğinden emin olarak, bunun hiç mantıklı olmadığını düşündü. Dün gece ona tehlikeli olduğunu ve kendisinden uzak durması gerektiğini söylemişti ama bugün ona doğru bakan herhangi bir erkeğin kafasını koparmaya hazır görünüyordu.

"Bu beni memnun ediyor," diye mırıldandı, güçlü parmakları deri ceketi daha sıkı sarıyordu. "Benim kıyafetlerimi giymeyi seçmiş olman. Kendini benim ilan ederek diğer erkekleri uyarıyorsun."

Gözleri biraz açıldı. Onu takarak yaptığı şey bu muydu? Ve neden birdenbire koridorlardaki hiçbir Lathar ona bakmaz olmuştu. Hepsinin ondan korktuğunu biliyordu -ona baktıklarında yüzlerinden okunuyordu- ama bunun o kadar ileri gidebileceğini düşünmemişti.

Yine de Daaynal'ın içinde bulunduğu değişken ruh hali nedeniyle onu düzeltmedi ve Daaynal konuşmaya başladığında başını eğmekle yetindi.

"Dünkü saldırıdan bu yana bilim adamlarımız kanıtları inceliyor. Başkan Murphy, insan araştırma ekipleriyle birlikte bölgeye sınırsız erişimimize izin verme nezaketini gösterdi." Başını sallayarak sıkıca gülümseyen başkan onayladı.

"Mantıklı," diye yanıtladı. "Sizin teknoloji seviyeniz bizimkinden çok daha yüksek. Ekiplerinizin araştırma yapması daha mantıklı. Bizim gözden kaçırdığımız bir şeyi ."

Murphy'nin sözleri karşısında masada şaşkınlık homurtuları yükseldi. Halland insanlığın yardıma ihtiyacı olmadığı ve gerekirse evreni ele geçirebileceği izlenimini yaratmaya çok önem veriyordu. Murphy'nin tamamen farklı tavrı Lathar'ı şaşırtmışa benziyordu.

Shannon onların tepkisi karşısında gülümsemesini gizledi. Murphy'nin ne demek istediğini biliyordu. İnsanlığın teknolojik olarak daha az yetenekli olduğunu kabul etmek bir zayıflık itirafı değildi, çünkü bu bir gerçektir. Tüm bunlar yeni başkanın insan ırkının karşı karşıya olduğu mevcut zorlukların çok daha fazla farkında olduğunu gösteriyordu. Onun bir planı olduğunu biliyordu ama henüz ne olduğunu anlamaya çalışmıyordu. Murphy her zaman kurnaz bir operatör, SF camiasında bir efsane olmuştu. Kendini ancak iyi ve hazır olduğunda gösterecekti.

Masanın ortasındaki ince plastik parçalarından birine uzandı. Dokunduğunda canlandı ve araştırmanın sonuçlarını gösterdi. Şaşkınlıkla sayfadaki her şeyi okuyabildiğini fark etti, Latharian karakterler kafasında anlam kazanıyordu.

Bir savaşçı yumruğunu masaya vurarak, "Birimleri aşağı indirmeli ve saldırganların kökünü kazımalıyız!" dedi. "İmparatora karşı böyle bir saldırıya izin verilemez!"

Daaynal elini kaldırdı ama Murphy konuştu. "Hayır, olamaz, ama eğer kaçırdıysanız, saldırı sadece bir liderliği değil, *her iki* liderliği *de* ortadan kaldırmayı amaçlıyordu."

"Bunu bilemezsin," diye karşı çıktı aynı savaşçı, yüzü kızgın çizgilerle belirlenmişti. Saçları açıktan çok örgülü olan yaşlı bir erkekti.

"Aslında," diye araya girdi Shannon, dudaklarını büzerek elindeki esnekliğe bakarken, "yapabilir. Bu patlayıcıların yerleştirilme ve patlatılma şekli ikisini de öldürmek için tasarlanmış. Kullandıkları patlayıcı C-174a spesifik ve yüksek isabet oranına sahip. Eğer sadece imparatoru öldürmek isteselerdi, bunu kolayca başarabilirlerdi."

"Ha! Bir kadın böyle şeylerden ne anlar ki?"

Öfkeli savaşcının gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı ve tek kaşını kaldırdı. "İstersem ay fincanını ve C-174a'yı kullanarak seni ve bu odada sadece seni öldürebilirim."

"Ne?" diye homurdanarak destek için odaya baktı. "Bu bir tehditti. Herkes kadının beni tehdit ettiğini duydu!"

Daaynal içini çekti ve tüm dünyaya gelincikleri gütmeye çalışan bir adam gibi baktı. "Kararını ver Tarvaan. Ya dişi bu tür şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyor ya da bir tehdit. İkisine birden sahip olamazsın."

Shannon'a doğru baktı. "Bu saldırı yöntemini tanıyor musun?"

Başını salladı. "Biliyorum. Benim geçmişim terörle mücadele. Bu ya Birleşik Halk İttifakı ya da muhtemelen Terran First için bir klasik. Tetikleyicilerden herhangi biri hayatta kalırsa, size daha fazlasını anlatabilirim."

Daaynal başını sallayan başka bir savaşçıya doğru baktı. Shannon omuz silkti. "O halde yapabileceğiniz en iyi şey güvenlik kamerası kayıtlarına bakmak ve her iki grubun da bilinen ortaklarını tespit etmeye çalışmak."

"şey," dedi Cameron. "Bunu söylemeniz komik. Zaten kontrol ettik ve belli bir kişi birkaç kez ortaya ıktı."

Ortakdaki masanın üzerinde birkaç resim belirdi. Farklı pozlarda habersizce yakalanmış geç bir kadına aittiler. Bunlar gözetleme grntleriydi ve belli ki kaydedildiğini bilmiyordu. Shannon nefesini içine çekti.

"Sarah Lees."

Artık daha yaşlıydı ama Shannon'ın hatırladığı kadın olduğu kesindi.

Lathar dönüp ona baktığında, "Anselm-Four'da aynı seviyede büyüdük," diye açıkladı. "Onu ne zamandır görmedim... on yıldan fazla mı? Ama bu kesinlikle o."

Dani gözlerini kırıştırdı. "Senin bir koloni veledi olduğunu sanıyordum."

Shannon omuz silkti. "Genelde insanların böyle düşünmesine izin veririm. Kimse Anselm-Four'dan olduğunu kabul etmek istemez."

Daaynal öne doğru eğildi. "Bu Sarah Lees'i tanıdığınızda herhangi bir terörist eğilimi ya da sempatisi var mıydı?"

Shannon başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama bu beni şaşırtmadı. Fazladan erzak için herkesi satabilirdi ve yiyecek kıtlığı sırasında bunu birkaç kez yaptı."

Duygularının sesini renklendirmesine izin vermeyerek Murphy ve Daaynal'a bakmaları için tarafsız bir yüz verdi. Kimse bu konuda konuşmaktan hoşlanmasa da fabrika şehirlerinde yiyecek sıkıntısı yaygındı. İşçilerin tayın gibi 'lüksleri', bir vardiya üretim hedeflerine ulaşamadığında sık sık kesilirdi. Buna bir de işçilerin son bileşenleri ya da diğer malzemeleri çalanları ihbar etmeleri halinde ödüllendirildikleri gerçeği eklenince ortaya patlamaya hazır bir durum çıkıyordu. İşçilerin çoğu hiçbir şeye yeteri kadar sahip olamıyordu, bu nedenle işçiler arasında ve üretim katlarından hırsızlık yaygındı. Tüm tuvalet malzemelerinin şirket markalı olmadığını fark ettiğinde on iki yaşındaydı. O günlerde güzel kokulu kişisel ürünler onun en büyük zaaflarından biriydi.

"Yiyecek kıtlığı mı?" Daaynal, Shannon ve Murphy'ye bakarken kaşları çatılmış bir halde sordu. "Taramalarımıza göre Dünya'da herhangi bir tarımsal sorun görünmüyor. Neden yiyecek sıkıntısı var?"

Shannon'ın bakışları Murphy'ninkilerle çakıştı ve kaşlarını tekrar kaldırarak onu soruya cevap vermeye davet etti.

"Temelde açgözlülük," diye itiraf etti yeni başkan iç çekerek. "Temel insani değerlerin üzerinde kâr peşinde koşmak. Bu, görev sürem boyunca düzeltmeyi planladığım bir şey."

"Yani Sarah Lees'in ahlak kurallarının ve sadakatının en yüksek teklifi verene satılık olduğunu mu söylüyorsun?" diye araya girdi Isan.

Başını salladı. "Hemen hemen. Anselm şehirleri sert çocuklar yetiştirir. O da en sertlerinden biriydi."

Daaynal kollarını kavuşturdu. "Yani onu sorgulaması için kimi gönderdiğimizize dikkat etmemiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Shannon başını salladı, saçları Isan'ın deri ceketinin omuzlarında dans ediyordu. "Peşinde olduğunuzu anlarsa yeraltına iner ve Anselm-Four'da onu asla bulamazsınız. Şirketin bile bilmediği alt seviyeleri biliyor."

Daaynal çenesini ovuşturarak ona tuhaf tuhaf baktı. "Peki onu dışarı çıkarmak için ne gerekiyor?"

Shannon bir kahkaha attı. "Sizin için mi? Bolca şans ve makyaj. İnsan gibi giyinmiş olsanız bile, içeri adımınızı atar atmaz sizi yaratırlar. Onu orada bulmak için bir tünel faresine ihtiyacınız olacak. Ondan cevap almak mı? O başka bir mesele."

"Yani seni biz mi gönderiyoruz?" Daaynal başını salladı. "Onun tehlikeli olduğunu söylediğini sanıyordum."

Shannon başını salladı. "Sert biri olduğunu söyledim ama evet, tehlikeli biri. Çok tehlikeli. Köşeye sıkışmış fareler her zaman öyledir."

"Ha. O zaman seni neden gönderelim? Neden savaşçılarımdan birinin dışısını riske atayım ki?"

Isan'ın dışısı olduğu varsayımına itiraz etmedi ve omuz silkti. "Çünkü ben sadece tehlikeli değilim. O tünellerde ben Azrail'im."

İZAEAN KANI HER ZAMAN DOĞRUYU DOĞURMUŞTUR.

Kaç nesil geçerse geçsin, ne kadar tedavi uygulanırsa uygulansın ya da ne kadar genetik yama yapılsa yapılsın, sonunda hep Kan Öfkesi kazanıyordu. Tüm kadınlarını yok eden genetik veba gibi, bu da Lathar'a musallat olan belalardan biriydi.

Daaynal sandalyesinde arkasına yaslandı ve şifacı Isan'ın kızıl saçlı dışısını odadan çıkarmasını biraz endişeyle izledi. Bu sefer nihayet bir yolunu bulmuş olabileceklerini düşünmüştü. Belki de bunca zaman sonra canavarı öldürmeyi başarmışlardı.

Başını çevirmeden önce dikkati bir saniye kadar sürdü. İmparator olarak uzun zamandır her sözünün, hareketinin ve ifadesinin dikkatle incelendiğinin farkındaydı. Toplumlari istikrarlı ve sakin görünebilirdi,

İmparatorlukta her erkeğin yerini bildiği ve buna uyduğu, böylece iyi yağlanmış bir makine gibi işleyen bir düzen hüküm sürüyordu.

Ancak hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

Evet, o imparatoru ve onun sözü kanundu. Ama bu güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Hayır, tahtı Rohn'un gibi iki aile tarafından da hararetli bir şekilde tartışılıyordu - Daaynal'ın kendi varisi yokken kız kardeşinin varisi olarak ilan etmesiyle veraset çizgisinin dışına atıldığı için sinirlenen küçük bir prens - ve düşmanları. Suikastçılar artık münferit bir rahatsızlık olmaktan çıkmış, programında sadece bir sinir bozucu unsur haline gelmişti. Bir gün düşmanları tükenecek ve gelmekten vazgeçeceklerdi ama o zamana kadar bir gözü açık ve kılıçları yastığının altında uyuyordu.

Aşk hayatını mahvetti. Gerçi öyle bir hayatı da yoktu. Şimdiye kadar insan dişilerden hiçbirini, hepsi de zarafet ve duruş sahibi, çekici ve güzel yaratıklar olmalarına rağmen, ona karşı herhangi bir ilgi uyandırmamıştı. O K'Saan'dı, imparatorluk soyundan. Eşiyle karşılaştığı anda bunu hemen anlayacaktı. Gerçek bir K'Saan bunu her zaman yapardı.

Kendini düşüncelerinden sıyrarak muadili olan Dünya Başkanını inceledi. Daha dün ağır yaralanmıştı ama yine de dimdik oturuyordu, teni biraz solgun olsa da gözleri berrak ve odaklanmıştı.

"Onur, hayatımı kurtarmak için gösterdiğin çabadan dolayı sana tekrar teşekkür etmemi gerektiriyor," diye gürledi, Murphy'nin kendini Daaynal ile patlamanın arasına atmış olmasından hâlâ etkilenmişti. "Anne karnından itibaren savaşçı olarak yetiştirilmemiş bir erkekten böyle bir hareket beklemezdim."

Murphy kıpırdamadı, delici bakışlarıyla onu izliyordu. Lathar'ın dikey gözbebeklerine sahip değildi ama gözlerinin canlı rengi neredeyse Lathar'a benziyordu. Belki de bir geri dönüş?

"Modern insanlar çocukluktan itibaren savaşçı olmak için eğitilmeyebilir," diye cevap verdi, sesi düşünceli ve ölçülüydü. Selefî gibi ahkam kesmiyor ya da gösterişli sözler söylemiyordu. "Ama bazen içimizden biri hiçbir yere, buraya uymayan biri olarak doğar..." Göğsünün ortasını ovuşturdu. "Savaşa girene kadar doğru hissetmeyen biri. Sonra her şey netleşir ve odaklanır. Savaş için doğduklarını söyleriz."

Daaynal bir an için oturdu. Bu yeni bir bilgiydi ve insanlık ile Latharian ataları arasındaki birçok nesle rağmen, iki ırkın ne kendisinin ne de şifacıların düşündüğünden çok daha yakın olduğunu ortaya koyuyordu. Elbette şüphelenmişti ama bunun doğrulanması iyi oldu.

"Sen bu doğuştan savaşçılardan birisin." Bu bir soru değildi. Bir ifadeydi. Murphy başka bir şey olamazdı.

İnsan başını hafifçe eğdi. "Beni öyle görmeniz sizi memnun edecekse, evet. Bu tanım bana birkaç kezden fazla uygulandı."

"Yani..." Daaynal dirseğini koltuğunun geniş koluna dayadı ve uzun parmaklarıyla sakallı çenesini ovuşturdu. Rahat vücut dili duygularını gizlemek için dikkatlice tasarlanmıştı, her hareketi istediği görüntüyü sunmak için hesaplanmıştı, ama yine de gözlerinde gerçek ilginin görünmesine izin verdi.

"Neden siyasete geçtiniz? Çok değil..." Doğru terimi bulmak için durakladı. "Müzakere odasında mermi uçuşmuyor."

Murphy'nin dudakları büküldü ve Daaynal kıkırdadı. "Tamam, *normalde* müzakereler sırasında kurşun ya da patlama olmaz."

İnsan omuz silkti. "Politika nedir ki? Kendi mühimmatı ve angajman yöntemleri olan farklı bir savaş alanı sadece."

Draanth. Bu erkek tehlikeliydi. Çok tehlikeliydi.

Daaynal başını sallarken yüz ifadesinin düzgün olduğundan emin oldu. "Çok iyi. Şüphesiz kadınlarınızı toplantılarımızdan uzak tutmanızın bir nedeni de bu. Onları korumak için..."

Murphy gözlerinin kenarları kırışarak bir kahkaha attı. "Yok artık. Kadınlarımızla *tanıştın* mı? Lathar için korkuyordum."

Daaynal'ın kıkırdaması insaninkine katıldı. ". Şimdiye kadar tanıştığımız insan kadınlar... savaşçılara biraz şaşkınlık yaşattı."

Murphy'nin gülümsemesi genişledi. "Evet, onlarla her gün uğraşmak zorunda kaldığını bir düşünsene."

Kulağa cennet gibi geliyordu ama Daaynal yorumun dudaklarından dökülmesine izin vermedi. Bunun yerine başını eğdi. "Umarım yakında hoş kadınlarınızdan bazılarıyla tanışırım. Ama o zamana kadar, bugün ilerleyen saatlerde sizin için ana gezegeninize geri dönüş ayarlayacağız. Sanırım şifacılar seni taburcu etmeden önce son bir kez daha kontrol etmek istiyorlar."

"Teşekkür ," diye yanıtladı Murphy. "Ve lütfen şifacı ekibinize teşekkür edin. Yaralarım göz önüne alındığında, onlar olmasaydı burada sizinle konuşuyor olamazdım." "Isan K'Vass senin cerrahındı. O benim akrabam." Daaynal Gülümsedi, bir gurur duygusu kapladı. "Teşekkürlerinizi kendisine iletacağım." "Mükemmel. Teşekkür ederim."

"Bununla birlikte, korkarım ki ayrılmak zorundayım. Gezegeninize sağ salim dönün."

Murphy'nin vedası üzerine Daaynal kumanda koltuğundaki bir düğmeye bastı ve holo-emitörler kesilerek Murphy ve *Veral'vias*'ın tüm savaşçıları konferans salonundan çıkarıldı.

O yalnızdı. Her zaman yalnız.

Öne doğru eğilerek önündeki masaya gömülü konsolu çalıştırdı. Yapmak üzere olduğu arama için ne bir hologram ne de uzaktan bağlantılı bir avatar işe yarayacaktı. Aramak istediği yerde ileri teknoloji adına çok az şey vardı ama yine de imparatorluğun en korkulan yerlerinden biriydi, efsane ve mitlerle örtülüydü.

Aramayı başlattı ve bekledi. Önündeki ekranın temizlenip sert yüzlü, beyaz saçlı bir savaşçıyı göstermesi uzun sürmedi. Isan'ın babası, *Parac'Norr*'lu Raalt, *Izaea*'nın lideri.

"Ne istiyorsun?" Raalt hırlamaya yakın bir ses tonuyla sordu. Daaynal sakince, "Sana da merhaba," diye cevap verdi. Bir zamanlar Raalt'la arkadaşlıklar, kan kardeşiydiler ve Raalt'ın Daaynal'ın kız kardeşi Miisan'a olan aşkı yüzünden gerçek kardeş olma yolunda ilerliyorlardı. Tüm bunlar Raalt'ın Kan Öfkesi'nin ortaya çıktığı gün sona ermişti. İzaeen olarak, artık imparatorluk kanından bir dişiyle çiftleşmeye uygun değildi. Miisan'ın kalbi kırılmıştı ve Daaynal o gün bir arkadaşını kaybetmişti.

"Sana benimle bir daha iletişime geçmemeni söylediğimi sanıyordum." Raalt kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Lathar'ın geri kalanının aksine, saçları örgülü değildi. *Izaean* saç örgüsü takmazdı. Savaş onurlarını saymazlardı, her zaman bir sonraki savaşın son savaşları olmasını ve işkence gören ruhlarının göklerdeki tanrılarla ziyafete dönmesini umarlardı. Sert ve acımasızca savaşlılardı ve onlara karşı durabilecek düşman bulmak zordu. Ama onlar için her başarılı savaş bir utanç, özgürlüklerini ve cennete dönme şansını kaybetmek demektir. Savaşçı olmak için doğmuşlardı, aynı anda hem kutsanmış hem de lanetlenmişlerdi.

"Biliyorum." Raalt'ın *Izaean*'a katılmasından ve rütbelerini yükselterek liderleri olmasından bu yana geçen uzun yıllar boyunca Daaynal onunla bir kez bile şahsen iletişime geçmemişti. "Ama durum değişti."

Raalt'ın gözleri kısıldı, dikkati lazer gibi Daaynal'a odaklandı. Daaynal'ın neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Raalt'la temasa geçmesinin tek nedeni buydu.

"Öfkesi giderek artıyor." *Izaean*'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görmek Daaynal'a acı verdi. Daaynal gibi o da oğlunun

Raalt'ın hayatını mahveden lanetten kurtuldu. "Şu anda sadece küçük şeyler, ama... İşaretleri daha önce görmüştüm."

Vardı. Raalt'ta.

Raalt bir an için gözlerini kapadı ve sonra başını salladı. "Yola çıkıyorum."

Earth, Isan'ın beklediği gibi değildi.

Bir kere çok kalabalıktı ve kötü kokuyordu. İnsanlar üst üste, katman katman sıkışmış, birbirleri arasında gidip geliyorlardı. yüksek binalar ve hızla akan trafikle dolu devasa yollar. Gürültülü ve kirliydi ve duyularını rahatsız ediyordu. Shannon ise önündeki kalabalığın arasından geçerken bunların hiçbirinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Hedeflerinden birkaç blok ötede bir arka sokakta plakasız bir araçla bırakılmışlardı. Bileğinde kronometre kılığında sokakların şemasını gösteren kişisel bilgisayarı olmasaydı, bir dakika içinde kaybolurdu.

"Geniş, değil mi?" diye omzunun üzerinden gülümseyerek bağırdı. Şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. Umarım öyledir çünkü burası onun ve diğer savaşçıların Dünya'dan beklediği gibi sakın bir cennet değildi.

İnsanlığın evini mükemmel olarak hayal etmişlerdi; insanlar doğayla iç içe küçük yerleşim yerlerinde yaşıyorlardı ve değerli dişiler, olması gerektiği gibi şımartılmasalar ve bakılmasalar bile, kesinlikle hayatın sert zorluklarından korunuyorlardı.

Onlar geçerken kalabalığı keskin bakışlarla inceledi. Bu kadınlar olması gerektiği gibi şımartılmamış, hatta korunmamıştı. Bunun yerine, sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi, kitleler arasında koşuştururken asık suratlı ve telaşlıydılar.

Hatta bir erkeğin bir dişiye elini kaldırdığını görmüş ve neredeyse kanı kaynayacaktı. Sadece Shannon'ın koluna dokunması onu durdurmuştu.

erkeği parçalara ayırmak.

"Bırak gitsin," dedi usulca ve bir saniye sonra ikili hedeflerine doğru ilerlerken kalabalığın arasında kayboldular. Shannon'ın büyüdüğü fabrika şehri Anselm-Four'un devasa yapısı ufuk çizgisine hâkimdi. Isan'ın anladığı kadarıyla burası başlı başına bir şehirdi. Ya da kökleri yeryüzünün derinliklerine kadar uzanan, şehir içinde bir şehir.

Onlar yaklaşırken başını kaldırıp baktı, göğsünün ortasından bir huşu duygusunu sürükleyen büyülenmiş bir dehşetle. Yerden en az yüz kat yüksek olmalıydı ve Shannon iki-altı-beşinci katta yaşadığını söylemişti. İnsanlık tamamen mantıksız bir numaralandırma sistemine sahip değilse, bunun iki yüz altmış beşinci kat olduğunu varsaymak zorundaydı. Ve anladığı kadarıyla bu orta seviyelerden biriydi, en derini bile değildi. Burası ne kadar *büyük*tü? Düşünmeye bile değmezdi.

Yanaşma yerlerine doğru sola döndüler, Shannon kapılarda kimlik kartlarını gösterdi. Isan üstlerindeki duvarlarda silahlı muhafızlar olduğunu fark etti. Ama beklediği gibi dışarı bakmak yerine, dikkatleri içerideki yerleşkedeydi.

"Seviyelendiricilerden herhangi biri kaçmaya çalışırsa diye," diye mırıldandı devasa hangar kapılarından içeri doğru ilerleyen işçilerin arasına katıldıklarında. Makinelerin ağır *güm güm güm* sesleri kulaklarını doldurdu ama nereden geldiğini göremiyordu. Ses gerçekliğin kendisine nüfuz ediyor, üzerinde durdukları zeminde yankılanıyor gibiydi.

Onun peşinden gitti ve kapının hemen yanındaki boş bir el arabasının arkasında yer alarak arabayı itmesine yardım etti. "Liman işçileri bu yüzden yüzeye çıkarlar. Gökyüzünü görür görmez kaçma dürtüsüne kapılmasınlar diye."

"Sonra ne olacak?" diye sordu, cevabın ne olacağından şüphelenmesine rağmen.

Shannon omuz silkti, bir köşeyi dönerlerken güçlükle homurdandı. Diğerlerini takip etmek için manevra yaparken arabanın ağırlığını omuzlarına aldı.

"Ne düşünüyorsun? Vurulurlar. Borçlu olabilecek işgücünün kaçmasına izin veremeyiz."

Isan gözlerini kırıştırdı, içini korku kapladı. "Ne, dişiler bile mi?"

Kıkırdadı. "Üzgünüm yakışıklı. Sizin için kadınlar nadir bulunan bir meta olabilir, ama burada bir kadın sadece fabrika zemininde ya da sırtında bir şeylere değer."

"Bu... bu iğrenç."

"Hayat bu. Özellikle de A-Four'da. Burada, başınızı aşağıda tutmalı ve dalga yaratmamalısınız. Dalga yapanlar... yaparlar. Sonra yapmazlar. Kimse onları bir daha görmez."

Bir kapıya yaklaştıklarında Isan hâlâ bunu anlamaya çalışıyordu; önlerindeki el arabaları plastik perdelerin arasından geçerek bir odaya giriyordu. Kapının en az on savaşı yüksekliğinde olduğu düşünülürse, bir sonraki oda da en az bu oda kadar büyüktü.

Shannon yüksek sesle küfretti, küçük bir el çabukluğuyla arabanın muhafızın önünde hoplayıp zıplamasını sağladı. Ağır tekerlek neredeyse botunun üzerinden geçerken ona tısladı.

"Hey! Nereye gittiğine dikkat et!"

"Bu bok parçası mahvolmuş!" diye tükürdü. "Tamire gitmesi gerekiyor."

Muhafız ona ters ters baktı. "Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsun? Senin için aşağı indireyim mi?"

"Ah, öyle mi?" diye alaycı bir şekilde takıldı. "Çok tatlısın."

"Siktir git ve kendin al." Gardiyan sabırsızca el sallayarak onları sıranın dışına çıkardı. "Ve çabuk olun yoksa maaşınızı keserim."

"Canın cehenneme, pislik herif!" Shannon, Isan'la birlikte el arabasını kenara iterken muhafızın duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandı.

"Evet, bir gün yapabilirim!" diye bağırdı onlar uzaklaşırken, el arabası artık uslu duruyordu. "Seni domaltacağım ve sikimi amının derinliklerine sokacağım. Sana gerçek bir erkeğin neler yapabileceğini göstereceğim!"

Kaba sözler Isan'ın içinde bir süpernova gücüyle öfke patlamasına neden oldu, dudaklarından alçak bir hırıltı döküldü. Arkasını dönüp erkeği parçalamaya, ona *gerçek* bir *erkeğin* bu tür tehditlerle nasıl başa çıktığını göstermeye fırsat bulamadan Shannon'ın eli koluna çarparak onu yerinde tuttu. Başını hafifçe sallayarak hareketsiz kalması için onu uyardı.

"Evet, evet... Hepiniz lanet olası sıcak havasınız. Elinde bir kadın olsa bile onunla ne yapacağını bilemezsin, göt herif!" diye bağırdı gürültünün üzerine.

Nöbetçi cevap veremedi hangarın köşesindeki kapıya ulaştılar ve içeri girdiler. Koridorun ötesi sanki şehrin sesine karşı korunmuş gibi çok daha sessizdi.

Shannon alttan alta, "Başını eğ ve yürü," diye mırıldandı. "Burası kameralarla donatılmış. Ses yok ama her vardiyada dudak okuyucuları var."

İsan onaylarcasına homurdandı ama bu isteksiz bir onaydı. Burada uzman olan oydu ama kabul etmesi unutulacağı anlamına gelmiyordu. Muhafızın yüz hatlarını ezberlediğinden emin olmuştu. Bu iş bittiğinde, erkeğe biraz terbiye ve bir kadınla nasıl saygılı konuşulacağını öğretmek için küçük bir iade-i ziyaret planladı. İnsan bedeninin bu kadar kırılgan olması gerçekten çok yazıktı. Erkeğin bu eğitimden sağ çıkacağından emin olamazdı...

"Çekil, çekil, çekil!"

Bir sonraki köşede Shannon el arabasını duvara dayadı ve onu başka bir kapıya doğru sürükledi. Bu ilkinden farklıydı. Basit bir paneldi ve diğerleriyle uyum sağlaması için boyanmıştı. Eğer Shannon ikisini de kapının içinden geçirip omzuyla kapıyı açmasaydı, Shannon'ın kapıyı göreceğinden bile şüpheliydi. Arkalarından kapıyı çarparak kapattı, sanki içeri girmeye çalışanlara karşı barikat kuruyormuş gibi ona yaslandı.

"Şşşt..." diye uyardı onu, gözleri karanlıkta kocaman açılmıştı ve tamamen hareketsiz duruyordu.

Çok iyi görebiliyordu, bu yüzden sadece bekledi ve küçük dışının gözlerinin alışmasını izledi. İnsanları görür görmez gece görüşüne adapte olmadıklarını düşünmüştü ama şüphesinin doğrulanması ilginçti. Belki de kayıp keşif gezisi, bu adaptasyonun diğerlerine yayılmasından önce gerçekleşmişti.

Bir teoriyi test ederek, onun koluna dokunmak için uzandı. Kızın eli bir anda dışarı fırladı ve bileğini güçlü bir şekilde kavradı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye mırıldandı, sesinin sadece onun duyabileceği şekilde tizleştiğinden emin olarak. "Henüz göremiyorsun."

"İçgüdü." Bıraktı ve duvardan uzaklaştı. "Sizden daha küçük olduğumuz için tamamen aşağı olduğumuzu mu varsaydınız? Bizi avlamak isteyen yırtıcıların olduğu bir gezegende evrimleştik ve üstün tür biziz. Bu size ne anlatıyor?"

Koridorda yürümeye başladıklarında omuz silkti. Görünüşe göre bir bakım tünelineydiler; duvarlara ve tavana yapışmış toz ve örümcek yuvası yapıları göz önüne alındığında çok az kullanılan bir tünel.

"Belki de insanlığın gelişmesine izin vermek için yırtıcı ırkla bir tür simbiyotik ilişki?" diye tahmin etti. Gezegenin flora ve faunası hakkında daha fazla bilgi edinmeliydi. Önemli değildi. Bir kez

dişileri Dünya'dan çıkardıklarında, bir daha hiçbir yırtıcıdan korkmalarına gerek kalmayacaktı.

"Ha! Simbiyotik ilişki," diye kıkırdadı Shannon koridorun sonundaki merdivenlerden inmeye başlarken. "Evet... eğer bu gece uyumana yardımcı olacaksa, yakışıklı, böyle düşünmeye devam et. Gerçek şu ki, insanoğlu çok kötü. Her şeyi avlar ve öldürürüz, birbirimizi bile."

Adam bir an şaşırdı ve şok içinde ona baktı. "Birbirinizi mi öldürüyorsunuz? Ne, dişileri ve yavruları bile mi?"

"Ah, tatlım," Shannon omzunun üzerinden bakarken dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Binlerce yıldır birbirimizi öldürüyoruz. Aslen bir kadın yüzünden çıkmayan bir savaş olduğunu hiç sanmıyorum. Ya da din... ama bana sorarsanız, bu sadece hayali arkadaşları sizinkinden farklı olduğu için birini öldürmeye çalışmaktır."

Merdivenlerden sessizce inerlerken İsan başka bir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Onun türü savaşçı bir ırktı ama savaşçı olmayanlar her zaman ateş hattının dışında tutulurdu. Bu insanlar...

Aklına başka bir düşünce gelince başını salladı. "Hangi seviyeye iniyoruz?"

Onun sorusu karşısında kıkırdadı. "Merak etmeyin. Bunları sonuna kadar kullanmayacağız. Üç kat daha çıkarsak ana sistemin dışında kalan bir servis asansörüne binebiliriz. Burada olduğumuzu kimse bilmeyecek."

Kastettiği bu değildi ama yine de sesini çıkarmadı. Asıl ilgilendiği şey Shannon'ın nerede büyüdüğünü görmektir...

Bu da hayal ettiğinden daha kötüydü. Bir saatten az bir süre sonra 265. kattaki gizli bir asansörden çıktılar. Bu kadar aşağıda tek ışık yapaydı, üst katlarda olduğu gibi doğal görünme çabası bile yoktu. Duvarlar yer yer hırpalanmış ve paslanmıştı; havanın kalitesi, rutubet ve Tanrı bilir içindeki başka neler yüzünden ciğerlerini acıtiyordu. Burnuna itici sıvı kokusu geldi.

"Bir tür motorun yakınında mıyız?"

Yürürlerken Shannon'ın tavrı değişmişti. Alışık olduğu başı dik, omuzları geride, kendinden emin adımlar yerine, şimdi ellerini ceplerine sokmuş, kimseyle göz teması kurmadan kambur duruyordu.

Asansörde üzerlerini değiştirmiş, yüzeydeki kıyafetlerini bu katta gördüğü diğer insanlarla aynı olan yırtık pırtık tulumlar ve yeleklerle değiştirmişti. Hiçbiri kafasını kaldırıp bakmadı ve çift koridorlarda yürürken görünmez de olabilirdi.

"Vardiya değişimi," diye mırıldandı Shannon, onu o kadar çok savaş tüneline benzeyen tünelden geçirdi ki, eğitilmiş bir savaşçı olmasaydı yolunu kolayca kaybedebilirdi. "Katlarda hareket etmek için en iyi zaman. Başka zaman olursa kameralar bizi fark eder. O zaman sadece hasta notları ve şirket personeli hareket eder."

Tam ona şirket çalışanları hakkında sorular soracaktı ki arkalarından gelen bir ses dikkatini çekti.

"Bunlar sadece hızlı taramalar Jonas," diye açıkladı narin görünümlü küçük bir kadın koridorda hızlı adımlarla onlara doğru yürürken. "Peki neden bu kadar direnliler?"

Isan onu ilgiyle izledi. Yanlarından geçtikleri diğer insanlar gibi giyinmemişti. Onun yerine beyaz bir takım elbise giymişti ve üzerinde şeffaf plastik bir tabaka vardı, sanki seviyenin kirini ve pisliğini kıyafetlerinden uzak tutmak için. Yanında aceleyle yürüyen adam da benzer şekilde giyinmişti ama takım elbisesi maviydi.

Shannon'ın eli boynuna dolandı ve onu kendisine doğru çekti. Gafil avlanan adam neredeyse tökezliyordu, iki eliyle kendini duvara yasladı ve onu ezmek için başını tuttu.

"p beni," dedi ısrarla. "*şimdi* p beni!"

Ve tanrıça ona lanet olsun, ikinci bir davete ihtiyaı yoktu.

ISAN'IN DUDAKLARI, ikisini de bir kalp atışı içinde cehenneme çevirmeye yetecek bir tutkuyla onunkilerin üzerine kt. Bu bir pckten çok, duyularına yapılan topyekn erotik bir saldırıydı. Adamın zayıf, sert vücudu kızinkine aceleyle bastırdı, eli kızın saçlarını okşadı ve kız adamın dudaklarına karşı inledi. Boğazının arkasında bir onay gümbürtüsü duyan adam, bu açıklığı onun savunmasını bir kenara itmek ve öpücüğü derinleştirmek için kullandı.

Tepkileri azalmıştı, onun dokunuşundan ve dilinin kayışından başka bir şey düşünemiyordu. Vücudunun sıcaklığından başka bir şey düşünemiyordu. Onca pckten ve onca kesintiden sonra... buna *ihitiyacı vardı*. Ona ihtiyaı vardı.

"*Tanrı aşkına,*" diye mırıldandı bir erkek sesi. "*Hayvani dürtülerini lanet olası bir odaya girecek kadar dizginleyebileceklerini sanırsın.*"

"Sadece yürü Jonas," diye cevap verdi tanıdık bir kadın sesi. "Hayatları yeterince zor, öpüşerek stres atmak istiyorlarsa bırak atsınlar." Belli ki dikkatlerini çekmek için sesini yükseltti. "Kamu ahlaksızlığıyla ilgili herhangi bir kuralı çiğnemedikleri sürece tabii ki."

Shannon bir solukla öpücüğü bıraktı ama Isan'ın bedeninin koruyucu kollarından ayrılmadı. Ona bakarken kaşlarını çattı.

Başını sallayarak onu olduğu yerde kalması için uyardı.

Adamı tanı mıyordu ama Ava Jones adındaki kadın eski bir çocukluk arkadaşıydı. Isan kımıldarsa oyun biterdi. İki kadının birbirlerini görmelerinin üzerinden geçen onca yıla rağmen Ava'nın onu tanımamasına imkân yoktu.

Bu koridorlarda ya da daha nadiren Jones ailesinin üçüncü kattaki dairelerinde saatlerce vakit geçirmişlerdi; sadece üçü, o, Ava ve aralarındaki üçüncü kişi, Charlie. Ama Ava yıllar önce ordu için ayrılmıştı ve Charlie de hapisteydi. Ava'nın bunca zaman burada kaldığını fark etmemişti. En son duyduğuna göre Ava doktorluk eğitimi alıyormuş. Ama... artık burada bir ailesi olmadığı için bilgi almak zordu. Anne ve babası, çalıştıkları jeneratör katlarındaki zehirli buharların neden olduğu bir hastalık olan Islak Akciğer'in kurbanı olmuştu.

İkili yanlarından geçerken Jonas, "Neden rahatsız ettiğinizi anlamıyorum, Doktor," diye itiraz etti. "Muhtemelen bir anomalidir."

"Muhtemelen kesin değildir Jonas," dedi Ava bir sonraki ev girişine vardıklarında sertçe. Çanın donuk vızıltısı kapıdan duyulabiliyordu. "Bunun gibi yüksek prion seviyeleri iyi değildir. Birkaç vakayı kalıtsal diye geçiştirebilirdim ama bu onun çok ötesinde. Bir nedeni olmalı, bulup durdurmamız gereken bir neden. Merhaba Bayan Parren. Ben Doktor Jones. Bu kattaki işçiler için rutin bir rastgele sağlık kontrolü yapıyoruz. İçeri girebilir miyiz?"

"Bu çok tuhaf," dedi Isan usulca, doktor ve refakatçisi eve girip kapı arkalarından kapandığında düşünceli görünüyordu. "Sizi *Veral'vias*'ta muayene ettiğimde seviyeleriniz yükselmişti. O zaman bunun olağandışı olduğunu düşünmüştüm."

Kıpırdamadı, merakla ona baktı. Şu an için koridordaki tek insan onlardı ama birileri köşeyi dönerse diye sesini alçak ve beden dilini aşık gibi tuttu. "Endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştin?"

Başını salladı, yüzünde bir savaşçıdan çok bir bilim adamı ve doktor ifadesi vardı. "Senin için, hayır, öyle değildi. Teknolojimize ve tıbbi bilgimize erişiminiz varken değil. Ama bıraksaydık, daha büyük bir sorun haline gelirdi."

Sustu. "Ne demek daha büyük bir sorun?"

Bir süre onu düşündü ve sonra omuz silkti. "Bunun insanlıkta nasıl ifade edileceğinden emin değilim, ancak bir Lathar'daki yüksek prionlar tipik olarak mani ve öfke yönetimi ile ilgili sorunlara neden olurdu - bir kez devrilme noktasına ulaştıklarında kendi kendini sınırlayan ve ölümcül hale gelen nörolojik durumlar."

"Oh kahretsin." Sonra başını salladı. "Hayır, burada böyle bir şey hatırlamıyorum. Bazı solunum yolu hastalıkları var... duman buharları yüzünden, ama bunlar yıllar önce daha iyi havalandırma sistemleri sayesinde ortadan kalktı. Kurbanlar nefes almakta zorlanır, öksürerek otururlardı. Yine de mani yok. Kesinlikle öfke kontrolü sorunu yok. Herhangi bir öfkeyi körüklemek için nefes bile alamazlardı."

"Hmmm hayır, bu tanıdık gelmiyor."

"Seviyelerim başka bir yerden gelmiş olabilir mi?" diye sordu adam duruşunu değiştirirken, kolundaki bileklikle oynarken hâlâ aşık gibi yakın duruyordu. Orada kendi türüne ait bazı teknolojilerin saklı olduğunu biliyordu. "Buradan gelmiş olması gerekmiyor. Pek çok yerde aksiyon gördüm. Herhangi bir yerden almış olabilir miyim?"

Bileklikteki bir şeye bastıktan sonra doğruldu ve bir kolunu uzatarak ona yolu göstermesi gerektiğini işaret etti. Hareket etmeden önce Ava'nın kaybolduğu kapıya hızlıca bir göz attı. "Ne yaptın sen?"

"Beni neden öptün?" Adam solgun bakışlarıyla onu mızrakladı. Kadın omuz silkti. "İstediğim için mi?"

"*Saçmalık,*" diye mırıldandı nefesinin altında. "Yürümeye devam edebilirdik. Onları tanıyorsun. Onları tanıyorsun, değil mi? Erkeği ve dişiği?"

Bir iç geçirdi. Sık kafalı uzaylı kendi iyiliği için fazla anlayışlıydı.

"Onu tanıyorum," diye itiraf etti koridorda ilerlemeye devam ederlerken. Birkaç kişi ilerideki köşeyi dönerken sesinin alçak olduğundan emin oldu. "Adı Ava Jones. Çocukluk arkadaşı. Beni görseydi, kimliğimiz ortaya çıkardı. Şimdi sıra sende. Sen ne yaptın?"

Onun cevabını beklerken yürümeye devam etti. Bu kadın tamamını geçip sektör yedi asansörlerine ulaşmaları gerekiyordu ki bu da

İhtiyaç duydukları seviyeye kadar iniyorlardı. Birkaç on yıl önceki karartma isyanlarından sonra personelin kullanabileceği merkezi bir asansör boşluğu yoktu. İsyanlılar, daha iyi ücret ve koşullar talep etmek üzere üst katlara çıkmak için şaftları kullanmışlardı.

Bundan sonra, tüm seviyelerde çalışan tek asansörler, gemideki organik maddeleri temizleyen otomatik savunma ağılarıyla korunan ürün asansörleriydi. Diğer tüm asansörler yalnızca en fazla on seviyeye kadar çalışıyordu. Ondan sonra, genellikle katın yarısında bulunan farklı bir kuyuya geçmeniz gerekiyordu. Bu sistem şirketin herhangi bir potansiyel... sorunu kilitlemek için çok sayıda noktaya sahip olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda katları geçerken tetikte olmaları gerektiği anlamına geliyordu ve etraflarındaki insanlar bir sonraki asansörün güvenliğine ulaşana kadar Isan'ın cevap vermesini engelliyordu.

Kapı arkalarından kapanırken göz kırptı ve bileğindeki dokundu. "Arkadaşının tüm araştırmalarını kopyaladım. Yüksek prionlar iyi değildir. Bunu araştırmak ve insanlığın şey gibi bir genetik vebaya doğru gitmediğinden emin olmak istiyorum..."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kahretsin. olabilir miyiz?" diye sordu. Bu onun aklına bile gelmemişti.

"Henüz bilmiyorum. Bunu neyin başlattığından emin değiliz. Bunun, gereksiz olduğu düşünüldüğü için nesiller önce kaldırılan belirli bir köprü dizisiyle ilgili olduğunu biliyoruz. Ne yazık ki, veba vurduğunda, bu dizinin yokluğu bizi onun etkilerine karşı savunmasız bıraktı."

"Huh. Biz insanların bir sözü vardır. 'Bozulmadıysa, tamir etme'."

"Evet," diye kıkırdadı espri yapmadan. "İnsanlar bilge olabilir... bazı sınırlı durumlarda."

Asansör bir metal gıcırtısı ve paslı fren mekanizmalarıyla dururken, "Sik kafalı savaşı," diye karşılık verdi. Eski yağ kokusu 269. kata çıktıklarında onları bir bulut gibi sardı.

Seviye işaretini geçtiklerinde Isan sırttı. Shannon'ın ciğerlerinden bir iç çekiş fırladı. "Ciddi misin? İnsan kültürlerinden öğrenebileceğin onca şey varken çıkardığın sonuç *bu* mu?"

Dİsan şakacı tavrına rağmen çevresini görmezden gelmiyordu. İnsanların yerin bu kadar altında temiz hava ve güneş ışığına erişmeden yaşadığı fikri onu dehşete düşürmüştü ama şimdi aşağıdaydı

Burada, düşündüğünden çok daha kötü olduğunu fark etti.

Üretim alanlarının neye benzediğini görmemişti ama yerleşim bölgeleri sıkışık ve çok kötü kokuyordu. Koridorların metali kirli ve yer yer paslıydı ve insanlar girip çıkarken açık kapılardan baktığı kişisel odalardan gördüğü kadarıyla, genellikle aileler bir *servanos* köpeğini barındırmak için bile kullanmayacağı bir alana tıkılmıştı.

Aydınlatma panelleri koridor tavanının ortasından aşağıya doğru uzanıyordu. Yarıları titriyordu ve birçoğu da sönüktü. Gelişmiş görüşü, bazılarının bu gezegenin güneşiyle aynı spektrumda olduğunu kolayca fark etti, belli ki doğal ışığı hiç görmeyen bina sakinlerinin sağlık sorunlarını önlemek için tasarlanmıştı, ancak o kadar düşük bir standarttaydı ki herhangi bir yararlı etkisi olduğundan şüpheliydi.

Havalandırma sistemleri de aynı şekilde. Havalandırma panellerinin arkasındaki temizleyiciler olduğunu tahmin ettiği şeylerin sesini duyabiliyordu ama mekanizma eski ve yıpranmış gibiydi. Hiç şaşırmadı çünkü hava kalitesi berbat. Koku alma duyusu oldukça gelişmişti, bu yüzden yıkanmamış vücutların, yağın ve atıkların kokusu... en hafif tabirle hoş değildi ve nüfusun sağlık sorunları için saatli bir bombaydı. Şehri yöneten insanların insan hayatına neden bu kadar az değer verdiğini anlayamıyordu. Aslında insanları pek de anlamıyordu.

Shannon yollarına çıkan bir erkeğe doğru hafifçe başını sallayarak, "Dikkat et," diye mırıldandı.

Diğerleri gibi o da kirli bir tulum giymiş, başına da bir bere geçirmişti. Omuzlarını eğmiş, ellerini ceplerine sokmuş, ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Isan gözlerini kısıtı. Onda farklı bir şey yoktu.

"O mu? Emin misin?"

"Uh-huh." Onu belli bir mesafeden takip etmek için rotasını değiştirdi. "Kolundaki yamayı görüyor musun?"

Başını salladı ve tulumun üzerine dikilmiş yıpranmış bir kumaş parçasını gördü. Bir birim ya da departman işaretine benziyordu ama o kadar silikti ki orijinalinde ne yazdığını anlayamadı.

"Bu bir işaret. O yeraltı dünyasından biri."

Isan, erkeği belli bir mesafeden takip ederken kaşlarını kaldırdı. Shannon, koridor kavşaklarında onu birkaç kez kaybettiklerinde bile rahattı.

Isan nefesinin altında küfrederek ileri doğru adım atmaya hazırlanırken, kadın kolunu tutarak onu durdurdu.

"O bizi yarattı. Biz iyiyiz."

"Emin misin?" Bir gemi dolusu insan kavşaktan akın ediyormuş gibi görünürken Isan şüpheyle sordu. Ayakları neredeyse ezilmek üzereyken geri adım atmak zorunda kaldı.

"Evet. Bak."

Kalabalık akıp giderek azalırken başını salladı. Avları karşı koridorda ağır ağır ilerliyordu. nceki seyahat hızına bakılırsa çoktan gitmiş olmalıydı, bu da geriye tek bir seçenek bırakıyordu. Onları bekliyordu.

Aynı küçük rutini iki kez daha tekrarladılar; yamalı erkeği kaybedip kalabalık dağılınca tekrar aldılar ya da bir duvara yaslanıp yüksek bir yere yerleştirilmiş haber ekranını inceledikten sonra itip tekrar uzaklaştılar.

"Lees'in adamlarından biri olduğunu nereden biliyorsun?"

Bu ismi kullandığı için ona hızlı bir bakış fırlattı ama sonra başını salladı. "Ben bilmiyorum ve o da olmayabilir," diye mırıldandı, kolunu onunkinin arasından geçirdi ve sözlerini örtbas etmek için sanki bir iftmişler gibi kıkırdayarak ona doğru döndü. "Yine de o yeraltı dünyasından ve Lees'in nerede olduğunu bilen biri varsa, bilecektir."

Bu mantıklıydı ve içini bir gurur duygusu kapladı. Dişisi kurnaz ve kararlıydı, ki bu iyi bir şeydi. Ona layık bir eş olacaktı.

Giderek küçülen koridorlarda ve ışıklandırmada erkeği takip ettiler, ta ki o bir konut biriminde gözden kaybolana kadar. Shannon onları yavaşlattı, koridoru tararken gözleri fal taşı gibi açılmıştı, belli ki bir tuzak arıyordu. Sonunda homurdanarak kapıya yöneldi ve eldivenli yumruğuyla vurdu.

"*Ne istiyorsun?*" diye bağırdı adam içeriden.

Bir omzunu kapının pervazına dayayarak içeri eğildi. "Patches Amca'yı arıyorum. Onu gördün mü?"

Isan, kızın daha önceki kültürlü aksanı kaybolup katlara indiklerinden beri kulaklarına saldıran kaba lehçenin bir kopyası haline gelince yüz ifadesini gizledi.

"Patches Amca?" diye mırıldandı. Lees adında bir dişiyi arıyor olmaları gerekiyordu.

Eliyle sessizce onu susturdu ve kapının arkasından gelecek yanıtı dinledi.

"*Git buradan! Burada o isimde biri yok! Sektör 4'ü deneyin! Tek istediğim yalnız kalmak!*"

Shannon çerçeveyi itti ve uzaklaştı. Artık kafası tamamen karışmış olan Isan onu takip etti. Koridorun sonunda sola döndü ve yürümeye devam etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye tısladı. "Kapıyı kırıp Lees'in nerede olduğunu söyletmeliydik!"

Ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Tipik savaşçı. Sizin için her şey şiddetle ilgili. Öyle değil mi? Kapıyı kırmamıza gerek yoktu ve bu arada, bunlar çelik çekirdekli yangın kapıları, o yüzden iyi şanslar. Bize nereye gideceğimizi söyledi."

Bu, Isan'ı sertçe ayağa kaldırdı. "Öyle mi? Ne zaman?" Konuşmanın duymadığı bir kısmı var mıydı? Ses altı belki? Hayır, bu olamazdı. Lathar geliştirilmemiş bir insandan daha geniş bir spektrumda duyar ve görürdü.

Shannon gülümsedi. "Sektör *Dört*. Ve yalnız *bırakıldım*. Bu leveler kodu. Bize bulunduğumuz yerden dört kez sola dönmemizi söylüyordu."

Isan kendini aptal gibi hissetti. O kadar basitti ki dahiyane sayılabilirdi. Ve o bunu tamamen kaçırmıştı.

BURASI onun eski uğrak yeri olabilirdi ama Shannon gardını indirecek kadar saf değildi. *Özellikle* de burada. Katlar, burada doğup büyümüş biri için bile hoş ya da güvenli yerler değildi. Üst kattaki borulardan gelen su damlaları ve birkaç kat yukarıdaki jeneratörlerin sürekli uğultusu kulaklarını dolduruyordu. Etrafta fazla insan yoktu. Sektör Dört'te yoktu. Bir kattaki tüm sektörler arasında dördüncü sektör en az tercih edileniydi çünkü tesis boruları merkezden geçiyordu. Kirli, gürültülü ve sıkıştı. Kimse dördüncü sektörde yaşamak için görevlendirilmek istemezdi. Eğer atanırlarsa da hayatlarını buradan çıkmaya çalışarak geçirirlerdi.

Son köşeyi döndüklerinde kendilerini küçük bir grup insanla karşı karşıya bulduklarında temkinliliğinin haklı olduğu kanıtlandı. Onları bir çırpıda değerlendirdi. Çoğu tesviyeci gibi kirli tulumlar giymişlerdi ve şirket tarafından yıkanan tulumlar asla tamamen temizlenemezdi; üzerlerinde koşum takımları ve teçhizatlar vardı, boru temizleme ekiplerinin kazma ve baltaları kemerlerinden sarkıyordu.

Zekice, diye düşündü. Hiç kimse boru ekiplerine bulaşmazdı. Üretim katlarındaki devasa egzoz borularında biriken pislikleri ve döküntüleri temizlemekten sorumlu olan bu ekipler kendi başlarına bir kanundu. Kat patronları bile onlarla tartışmazdı.

Çenesini kaldırdı ve grubun önündeki kadınla göz teması kurdu. Arkalarındaki zemin kaplamasında ağır botların sürtünmesi etraflarının sarıldığını gösteriyordu. Arkasına bakmaya zahmet etmedi. Bunun bir anlamı yoktu. Yamalı adamı kamerasına kadar takip etmeye başladıkları andan itibaren bunun içine girmişlerdi.

"Patches Amca'yı aradığınızı duydum," dedi yetkili olduğu anlaşılan kadın. Diğerleri gibi giyinmişti, sarı saçlarının üzerine düz bir şapka takmıştı. Yanağında bir kir lekesi vardı ama sert bakışları Shannon'ın dikkatini çekti.

Bu kadın bir eşitleyici değildi. Bunun için yeterince yıkılmamıştı. Hayır. Sert bakış Shannon'ın tanıdığı bir bakıştı.

O ve etrafındaki grup yeraltı dünyasındandı.

Bir zamanlar tesviyeciydiler, çatlaklardan geçip şirketin işlettiği katların altındaki derinliklere düşmüşlerdi. Yeraltı dünyası olarak adlandırılan bu yer, şehrin cehenneme en yakın yeri. Leveler aileleri, çocuklarına söyleneni yapmalarını sağlamak için Patches Amca ve şeytanlarının hikayelerini anlattılar. "Uslu dur yoksa Patches Amca gelip seni alır!"

Shannon çenesini kaldırarak diğer kadının bakışlarıyla yüz yüze geldi ve "Doğru," diye cevap verdi.

"Nedenini söylemek ister misin?"

Shannon başka tarafa bakmadı, yüz ifadesi sertti. Geri adım atmayı ya da zayıf görünmeyi göze alamazdı. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı. Kendisi ya da Isan korktuğunu belli ederse, paramparça olurlardı. Yeraltı dünyalılarının taşıdığı tırmanma kazmaları ve çekiçler bir insanın -ya da Lathar'ın- bedenini kolayca parçalara ayırabilirdi. Sonları atık tanklarının dibi olurdu.

"Neden? Patches Amca sen misin?" diye sordu, her ihtimale karşı.

Patches Amca'nın *kim* olduğunu söylemek zordu. Bir kere kendisi yeraltı dünyasına hiç girmemişti. Sadece çocukken arkadaşlarıyla birlikte yeraltı dünyasının sınırlarında , şirketin kontrolündeki bölgelerin sınırlarına gizlice girerek kendilerini korkutmuşlardı. Bir diğeri, Patches Amca yüzyıllardır buralardaydı. Ölümsüz olduğu saçmalığına inanmadığına göre, bu da Patches Amca'nın hiçbir zaman aynı kişi olmadığı anlamına geliyordu. O *farklı* bir insandı. Bu yüzden karşısındaki kadının Patches Amca *olması* oldukça mümkündü.

Yine de öyle düşünmüyordu. İçgüdüleri ona sert yüzlü kadının, alt tabakadan olan kraldan çok daha aşağıda olduğunu söylüyordu.

"Sana yaşlı bir adam gibi mi görünüyorum?"

Bingo. Yani Patches Amca erkekti. Shannon dudaklarında küçük bir zafer gülümsemesinin izin vermedi. Bu aynı zamanda Sarah Lees'in de Patches Amca olmadığı anlamına geliyordu, gerçi bu uzak bir ihtimaldi. Patches Amca kesinlikle bir A-Four öcüsüydü, yeraltı dünyasına bağlılığı vardı ve bu saçmalık Terra First'te işe yaramazdı.

"Tam bir baş belası gibi *görünüyorsun*," diye karşılık verdi Shannon, diğer kadınla tam olarak karşı karşıya gelmemişti ama vücut dili, acımasız ve kanlı bir şiddetin gerekli olması halinde, Shannon'ın bunun büyük bir kısmını uygulayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Sarışın'ın bakışları Isan'a kaydı ve sırtıttı. "Başına bela olmayı tercih ederim. O senin mi?"

"Mihraba ve ötesine kadar," diye karşılık verdi Shannon, önceki iyi mizahı kaybolmuştu. Yanı başındaki Isan'ın küçük irkilmesi dikkatini çekti ve ona ilişkilerinin durumu hakkında çenesini kapalı tutması için sessiz bir komut gönderdi. Lathar'ın yaptığı onca iyileştirmenin arasında telepatinin de bir yeri olmalıydı. Değil mi?

"Harika." Diğer kadın omuz silkti ve ardından Isan'a göz kırptı. "Hey yakışıklı, ne zaman buradaki kızıl zencefilden sıkılırsan, gel bana bak. Üzerinde adın yazan bir straponum var."

Eğer durum bu kadar tehlikeli olmasaydı Shannon, Isan'ın yüzündeki ifadeye kahkahalarla güler ve sonra da onun ne demek istediğini anladığında gözlerinin bir şafak güneşi gibi parlamasını izlerdi.

Underworlder güldü. "Tanrım, saf olmalarına bayılıyorum. Geliyorsan gel o zaman. Onu bekletmek istemezsin."

Şirketin kontrolündeki seviyelerin şüpheli güvenliğini arkalarında bırakarak yeryüzünün derinliklerine daha da iniyorlardı. Alçaldıkça Shannon'ın gerginliği artıyordu. Bunu yüzüne yansıtmamaya çalışıyordu ama burada doğup büyümüşü, yeraltı dünyası ve orada dolaşan ve yakalanan herkesi bekleyen korkunç kaderle ilgili hikâyelerle büyümüşü.

Isan yaklaştı, ona dokunmuyordu ama varlığı bile onu rahatlatıyordu. Ona gülümsedi ve Lathar'ın bazılarının telepatik olup olmadığını tekrar merak etti. Teoriyi test etmek ve kafasını dağıtmak için onu pembe bir tütü dışında çıplak hayal etti.

Gözünü bile kırpmadı.

Tamam, ya şimdiye kadar gördüğü en iyi aktördü ya da türleri gerçekten telepatik değildi. Lanet olsun. Yeraltı dünyasına girerken bir ya da iki süper güçle idare edebilirlerdi. Ölümcül bir ölüm makinesi olan doktor uzaylıyla idare etmek zorunda kalacaktı. Düşündüğümde, bu biraz haksızlık gibi görünüyordu. Belki de grubun önündeki sıksa sarışını daha fazla adama ihtiyaçları olduğu konusunda uyarmalıydı.

Koridorlar değişti ve daha tünelvari bir hal aldı. Birlikte büyüdüğü şirketin duvarlarındaki soluk logolar yerlerini öncekilere bıraktı ve sonunda tarih derslerinden hatırladığı bir logo ortaya çıktı

-Yeraltı fabrika şehir kompleksinin asıl sahipleri ve yaratıcıları olan IVO Corp'un logosu. Yeni madencilik ve kazı tekniklerine öncülük etmişlerdi, bu da daha önce mümkün olandan çok daha derinlerde inşaat yapabildikleri anlamına geliyordu. Ve burası, çocukken bile cesaret edip inmediği kadar derindi.

Cılız bir sepet asansör onları orijinal kazı şaftlarından birine benzeyen bir yere indirdi. Işıksız bir tünele çıktılar. Tünelin sonunda, iki yanında silahlı muhafızlar bulunan çift kapı vardı. Shannon onlara hiç dikkat etmedi ama görünüşlerinin ve silahlarının her ayrıntısını ezberledi. O ve Isan dışarı çıkmak için savaşmak zorunda kalabilirlerdi. Çünkü başları derde girerse süvarilerin onları kurtarmaya gelmeyeceği kesindi.

İki adam grubun önündeki sarışına başlarını sallamakla yetindiler ama Shannon ya da Isan'a pek dikkat etmiş gibi görünmediler. Bu da muhafızların sadece göstermelik olarak orada bulundukları ve giriş noktasının da başka bir şekilde gözetim altında olduğu anlamına geliyordu.

Çift kapıyı geçtikten sonra tünel devasa bir doğal mağaraya açılıyordu. Şehrin üst katlarındaki jeo-mağaralara alışkın olan Shannon bile dehşet içinde nefesini tuttu. Çok büyüktü, en az on kat yüksekliğindeydi, yan duvarlara inşa edilmiş yapılar ve hepsini birbirine bağlayan merdivenli platformlar vardı. Kablolar alanı boydan boya kat ediyor, aydınlatma panelleri ateşböcekleri gibi asılı duruyordu.

Altlarında büyük bir alan düzenlenmişti. Dövüş kafeslerini görünce şaşkınlığı biraz azaldı. Patches Amca'nın tehdidinin yanı sıra, kadınların buradaki dövüşlerde ödül olarak kullanılmak üzere üst katlardan kaçırıldığına dair söylentiler vardı. Bu yıllar önceydi, o ayrılmadan önce, ama şimdi gördüklerine bakılırsa, bu hikayelerin daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu.

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Burada işleri bittiğinde, bilgiyi ilgili makamlara iletecekti... Anselm-Four'dakilere değil. Şehir yetkilileri söylentileri yıllardır biliyordu ve hiçbir şey . Hayır, gerçekten dinleyecek birini bulacak ve bu yere baskın yapmalarını sağlayacaktı.

Dolambaçlı çelik bir merdivenden inerek mağaranın zeminine ulaştılar. Yüzeyini pas süslüyordu ve basamaklardan birinin yerinden çıkması ihtimaline karşı ayaklarını nereye koyduğuna dikkat ediyordu. Bu yükseklikten düşmek ölümcül olabilirdi.

Bir grup yeraltı dünyalısı onları, büyük bir kısmı parlak renklerdeki giysilerden meyve ve sebzelere kadar her şeyin satıldığı küçük tezgâhların bulunduğu büyük bir pazara ayrılmış gibi görünen mağaraya götürdü. Satıcılar yüksek sesle bağırarak dikkatlerini çekmeye çalışıyor, çocuklar kıkırdayarak ve gülererek tezgâhların arasında koşturuyordu. Birkaç kadın önlerinde yürüyor, alışveriş yaparken kollarına kaba sepetler dolanıyordu. Genel olarak mutlu ve samimi bir yer gibi görünüyordu.

Görünüşte.

Daha yakından baktığında, iki kadının gülümsemelerinin altındaki korku ifadeleri dikkatini çekti ve pazularındaki küçük damga ona büyükbaş hayvanları düşündürdü. Ahırların arasında koşturan çocukların damgası yoktu ama başkalarının çalıştığını gördü, ya etrafı süpürüyorlardı ya da bir şeyler taşıyan yetişkinlerin arkasında yürüyorlardı. Bu, her birinde sessiz, boş gözlü bir kadının oturduğu bir grup kafesin önünden geçmelerinden önceydi. Shannon'ın dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrılmak istedi.

Bir köle pazarı. Söylentiler doğrudu.

Oyalanacak vakit bulamadılar, muhafızları onları tepesinde bir taht bulunan bir kürsünün hakim olduğu merkezi bir alana götürdü. Üzerinde yamalarla kaplı pelerinli bir adam oturuyor ve içeri alınırken karanlık gözlerle onları izliyordu. Bir saray ve onun kralı da efsanevi Yamalı Amca'ydı.

U Patches Amca en az ellili yaşlarının ortalarında, yaşlı bir adamdı ve yeraltı hayatı ona pek de nazik davranmamıştı. Sert çizgiler sarp yüzünü ikiye bölüyordu, derin yerleşimli gözleri ve kanca burnu onu

insan formundaki bir yırtıcı kuşa benziyordu. Bu düşünceyle bir ürperti bastırdı. İçgüdüleri ona bunun doğru olduğunu söylüyordu. Bu adam en yüksek mertebeden bir yırtıcıydı.

Yanında da Shannon'ın hemen tanıdığı bir kadın oturuyordu. Sarah Lees.

"Yeraltı dünyasına hoş geldiniz, Albay Taylor. TDF benim gibi alçak bir sörfçüyle ve benim astlarımla ne yapmak istiyor?"

Shannon'ın yüzünde Patches Amca'nın adını bilmesine şaşırılmış bir ifade yoktu. Eğer bilmeseydi şaşırırdı. Tüm katlardaki kameralara sızdıklarına, onu ve Isan'ı şehirden aşağı inerken izlediklerine şüphe yoktu. Cevap vermeden önce bir an durakladı. Burası keşfedilmemiş bir bölgeydi. Ne Cameron Murphy'den ne de Latharian imparatorundan, gerçekten temas kurduklarında ne söyleyecekleri ya da nasıl ilerleyecekleri konusunda hiçbir emir ya da yönerge almamıştı. Bu yüzden gerçeği söyledi.

Aşağı yukarı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye omuz silkti. "Hiçbir şey. Terra First'ün burada bir varlığı olduğunu duyduk, bu yüzden söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için gizli görevle gönderildim. Hey, Sarah," Patches Amca'nın yanında oturan kadına gülümsedi. "Uzun zamandır görüşemedik. Seni tekrar görmek güzel."

Öyle değildi. Sarah Lees'i en son gördüğünde, kendi seviyesindeki küçük bir çocuğa zorbalık yaptığı için diğer kızı tekmelemekle tehdit etmişti.

Umarım Sarah aradan geçen yıllar boyunca bunu unutmuştur.

"Hey, Shannon. Öyle." Sesi sakindi, yüz ifadesi neredeyse dostça bir ifade taşıyordu. Shannon yine de omuzlarının gevşemesine izin vermedi, rahat olmadığı ya da hazırlıklı olmadığı bir göreve gönderilen bir muharip asker görüntüsü yansıtıyordu.

"Çıktığını . Tebrik ederim. Oldukça küçük bir kaçış yapmışsın. Çok yaratıcı."

"Teşekkürler."

Bunun çok yaratıcı bir plan olduğunu hatırlamıyordu, daha çok kalıcı olarak kısırlaştırılacak bir sonraki grupta olduğunu keşfettiğinde çaresizlikten doğan bir plandı.

"Bunca zamandan sonra bile hala seviyelerde bir efsanesin. Corp'a kafa tutan kız."

Shannon şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

Sarah kıkırdadı, küçük sözde tahtının üzerinde öne doğru eğildi. "Ah evet. Taklitçilerle şirketin başını çok ağrıttı. Sonunda senin Resstan Ayları'nda vurulup öldürüldüğünü söylediler."

Shannon'dan bir eğlence homurtusu kaçtı. "Resstan Ayları'na hiç ayak basmadım."

"Tabii ki yapmadınız ama çoğu seviye belirleyici bunu bilmez. Biliyorlar mı?"

İçini çekti ve Lees'in haklı olduğunu kabul etmek için başını eğdi. Katlarda gösterilen tüm haberler şirket tarafından ağır bir şekilde sansürleniyordu.

"Ee," diye devam etti Sarah, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Kimin için ve neden temas kuruyorsun?"

Shannon kollarını kavuşturdu, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Açık sözlü. Bunu sevdim. Ama burada bir soruya soruyla cevap vereceğim. Terra First'ün yeraltı dünyasıyla ne ilgisi var?"

Sarah omuz silkti ve tahttaki adama sevgiyle baktı. Ama bu sadece yılanların ya da diğer yırtıcı hayvanların birbirlerine olan düşkünlüğü gibiydi; sıcak ama içinde sürekli bir şiddet ve tehlike duygusu barındırıyordu. Shannon ikisinden birinin zayıflık gösterecek kadar aptal olması durumunda diğerinin onu canlı canlı yemekte tereddüt etmeyeceğini hissediyordu. Ve ikisi de bunu biliyordu.

"Ailevi." Sarah uzun bir aradan sonra cevap verdi. "Patches Amca sadece... benim amcam."

Shannon şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve daha yakından baktı. Elbette, belli belirsiz bir benzerlik . Burun ve ağız yapısındaki bir şey...

Evet, akrabaydılar. "Güzel. Güvendiğiniz biriyle birlikte saklanabileceğiniz bir yer. Kan sudan daha kalındır ve tüm bu caz."

"Kesinlikle. Şimdi, kiminle çalışıyorsun ve ne istiyorsun? Çünkü buraya kadar eski günlerle ilgili samimi bir sohbet için gelmiş olamazsın. Ayrıca seni ve korumanı oraya TDF'nin göndermediğinden de oldukça eminim."

Lees keskindi. Her zaman öyleydi ve görünüşe göre Terra First'le yaşadığı hayat bu keskinliği daha da artırmıştı. Shannon başını salladı.

"Haklısın. Yapmadılar. Burada olduğumu bilselerdi beni vurup hava kilidinden atarlardı. Birisi Başkan'ı ve küçük uzaylı arkadaşını havaya uçurmaya çalıştıktan sonra biraz... tedirgin oldular diyebiliriz." Tiksintiyle yere tükürdü. "Bana sorarsanız bunu başaramamaları çok yazık."

Örgüsünden kurtulan saçlarının perçemleri arasından başını kaldırıp baktı. "Onun benim korumam olduğunu kim söyledi? Ben onun olabilirim."

"Öncelikle, *hiçbir* veri tabanında görünmüyor," diye cevap verdi Patches Amca, dirseklerini dizlerine dayayıp tahtında öne doğru eğilerek. "Sadece Anselm veritabanlarında değil, hiçbirinde. Hiçbir şey yok. Sıfır. Nada."

Kahretsin. Bu ciddi yanlış adım karşısında nefesini içine çekti. Yeraltı dünyasının bu kadar bağlantılı olduğunu fark etmemişti. Isan için sisteme yanlış kayıtlar koymaları gerekirdi.

"Açıkçası bu imkânsız." Patches Amca hevesli bakışlarla onları izledi. "Yani bu iki şeyden biri demek. Ya buradaki aşık çocuk Lathar'lardan biri..."

Kalbi neredeyse göğsünde duracaktı. Kahretsin. Isan nasıl yapılmıştı? Biraz iri olsa da tamamen insan gibi görünüyordu. Patches Isan'ı aşağı yukarı süzerken, muhafızların her an ateş açmasını bekleyerek kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Ama hepsinin 1.80 boyunda ve iki penisli olması ve holo-vid karakterleri gibi yeniden canlanması gerektiğinden ve senin oğlan elektrikli testereyle tartışmayı kaybetmiş gibi görüldüğünden, ben iki numaralı kapıyı seçiyorum."

"Hangisi?" Isan kollarını kavuşturmuş, Shannon tek bir kelime bile söyleyebileceğinden şüphe ederken bir şekilde sıkılmış görünmeyi ve sıkılmış gibi konuşmayı başarmıştı.

Patches sırtıttı. "SF olmalısın, evlat. O kadar karanlık ki seni bulmak için gece gözlüğüne ve bolca şansa ihtiyacımız var. Bu da beni mutlu ediyor... Murphy'nin başkan rolünde sandığı kadar sağlam olmadığını seziyorum. Şimdi, temas kuruldu. Sen TDF değilsin, peki kimsin?"

"Hem haklısın hem haksızsın. Ben özel kuvvetlerden değilim. Daha kötü bir şeyim." Isan sırtı ve yakın çevredeki sıcaklık aniden düşerken muhafızlardan birinin titrediğini gördü. "Temsil ettiğim grup Murphy'nin en kötü kâbusu. Kendimizi güçlü bir konuma getirmeyi başardık ve benzer hedefleri olan gruplarla ittifak arayışındayız."

Shannon hakkını vermeliydi. Yalan söylememiştir. Gerçeklerden başka bir şey söylemiyor ve onların kendi sonuçlarını çıkarmalarına izin veriyordu.

Sarah Lees'in ifadesi keskinleşti. "Gemileri siz mi kontrol ediyorsunuz?" Isan başını eğdi. "Bir bakıma evet."

Sırtı. "O zaman sanırım konuşabiliriz."

"İNSANCA BİR CÜMLE KULLANACAK OLURSAK... tamamen yemiş durumdalar."

Yanındaki Shannon gülümsedi ama onu düzeltmedi, bu da kullanımı doğru anladığı anlamına geliyordu. Bu iyi bir şeydi. Dillerinin nasıl işlediğini anlayacak kadar uzun süredir onlarla birlikteydi. Ve bazen söyledikleri her zaman kastettikleri şey olmuyordu.

Isan ona küçük bir gülümseme gönderdi ve dikkatini önündeki üç erkeğe odakladı. Birey olarak birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Daaynal sandalyesinde uzanmış, rahat ve kayıtsız bir görüntü çiziyordu. Her şeyden sıkılmış görünüyordu, çenesi katlanmış yumruğunun üzerindeydi. Gözlerindeki zekâ pırıltısını ve örgülü saçlarının altına gömülmüş bağlantı bandını gözden kaçırmak çok kolay olurdu. Ona bakınca, galaksideki en keskin askeri zekâlardan biri değil de şımartılmış bir kraliyet mensubu olduğunu düşünmek kolaydı.

Buna karşılık insan başkan Murphy tamamen odaklanmıştı. Sandalyesinde öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, Isan ve Shannon'ın söylediği her kelimeyi dinlerken parmaklarını dikmişti. Böylesine yoğun bir odaklanmaya maruz kalmak en hafif tabirle biraz rahatsız ediciydi.

Bu sırada Danaar ikisinin arasında bir yerdeydi. Raporlarını ve ilgili sorular sormasına rağmen, birkaç dakika içinde aklının başka bir yerde olduğu belliydi - muhtemelen olduğunu iddia etmek istediği insan kadınla. Isan, onun bu işi başarıp başaramadığını merak ediyordu.

Mirax Ruas'tan nasıl kurtarılacağına dair bilgi almak için insan başkandan yardım istedi.

"Bu beni şaşırtmadı," diye yanıtladı Murphy. "Bunun gibi aşırılık yanlısı gruplar genellikle diğerlerinden daha az istikrarlı tipleri kendilerine çekerler."

Shannon başını salladı. "Ciddiydi efendim. Terra First her zaman biraz daha aşırı uçlarda olmuştur ama Lees'in liderliğiyle birlikte akıl treninden *tamamen* düştüler. Önceleri tamamen insan haklarıyla ilgiliydiler, insanları nerede doğarlarsa doğsunlar Terran olarak tanımlıyorlardı çünkü insan yaşamı burada ortaya çıktı, falan ..." diye ekledi, belli ki toplantıdaki insan olmayanların yararına. "Ancak son zamanlarda, bu tanıma sadece Dünya'da doğanların insan sayılacağı anlamına gelecek şekilde yeniden değerlendirdiler. Geri kalanlar yok edilmesi gereken uzaylılar."

Murphy bir kaşını kaldırdı. "Ben Trax'ta doğdum."

"Bu da seni uygun bir hedef haline getiriyor."

Başkan başını salladı. "Üst düzey personelimin yarısından fazlasıyla birlikte... yani sadece Ekselanslarının peşinde değillerdi."

"Kesinlikle efendim. İkiniz de hedef alınıyorsunuz. Lees'e yaklaşmamızın tek nedeni Anselm-Four'da doğduğumu bilmesiydi."

"Ve o yerle ilgili büyük endişelerim var," diye araya girdi Isan, yüz ifadesi asıktı. İnsanların diğer insanlara böyle davranmasını hâlâ hazmetmekte zorlanıyordu. "Ama buna sonra geleceğiz," dedi ve imparatora sert bir bakış attı. "Önce bu terörist grubu ve planlarını tartışmamız gerekiyor."

"Öyle mi?" Murphy kafası karışmış bir halde Shannon'a baktı. "Sana hiçbir şey açıklamayacaklarını sanıyordum. Önce sana bazı sadakat testleri yapacaklarını?"

Isan daha konuşmadan Shannon, "Yapmadılar," diye onayladı. "Ve onlara istediklerini vermek üzere testleri düzenlemek için biraz yardıma ihtiyacımız olacak, ama Isan Latharian holotech'i kullanabileceğimizi söyledi..."

Daaynal elini umursamaz bir şekilde salladı. "Bir sorun olmamalı. Ne tür bilgiler topladın?" Beklenti dolu bakışları, sırtarak bileğindeki tarayıcıya dokunan Isan'a yöneldi.

"Önümüzdeki üç ay için planladıkları tüm görev ve hedefleri indirdim."

Shannon ona döndüğünde hem şaşkınlık hem de öfkeyle soluk soluğa kalmıştı. "Sistemlerini mi hackledin?"

Omuz silkti. "Ben bir B'Kaar değilim ama tüm savaşçıların kollarında bazı numaralar vardır. Teknolojik olarak daha düşük bir ırkın bilgisayarlarını hacklemek çocuk oyuncağıdır."

Ağzı sessizce açılıp kapandı, ifadesi sersemlemişti. Düşündüğü gibi etkilenmek yerine, güzel gözlerinde öfke parıldıyordu. Bu görüntü göğsünün ortasında bir şeylerin bükülmesine neden oldu ve kötü bir adım attığı hissi omurgasından aşağı buzlu su gibi damladı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Sesi düz ve tehlikeli derecede sakindi. "Onların sistemlerine girip ihtiyaımız olan bilgileri elde etme yeteneğine sahip miydiniz?"

"şey... evet." Bu gerçeklerden başka bir şey değildi.

"Ve bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?

Ortağınıza?"

Draanth. O buna ne dedi? Bu bilgiyi ondan kasten saklamamıştı. Sadece ifşa etmeyi düşünmemişti. Her nasılsa, onun gözünde bunun da bir o kadar kötü olduğundan şüpheleniyordu.

"Yine de bunu yapmak için orada olmam gerekiyordu. Bu uzun mesafeli bir şey değil."

Yüz ifadesi kapalıydı. Askere, Albay Taylor'a bakıyordu, Shannon'a değil, tıptan korkan ve uyanmak üzereyken yumuşak, küçük sesler çıkaran kızıl saçlı dişisine.

"Ama... *aslında* bilgisayar odalarında olmanız gerekmiyordu. Sadece sunucuların yakınında olmanız gerekiyordu, değil mi? Yani, benimle birlikte çalışırsanız, katların en altına gidip ihtiyaımız olanı alabilirdik?"

Onu orada yakalamıştı. Isan omuz silkti. "Teknik olarak evet. Ama görevimiz temas kurmaktı." Bakışları sessizce izleyen üç erkeğe kaydı.

Murphy sandalyesinde arkasına yaslanmış otururken, iki Lathar tartışmaya hayranlıkla bakıyor, şüphesiz zihinsel olarak insan dişinin tepkilerini not ediyorlardı. İfadesi açıkça "Tek başınasın kardeşim" diyordu.

"Bana bak, onlara değil," diye emretti Shannon. "Görevin komutası bendeydi. Bu kararı *ben* verdim, onlar değil, sen değil. Anladın mı beni?"

Küçük bir insan dişisi bir yana, herhangi biri tarafından görevlendirilmesine şaşırmış bir halde ona baktı. Cevap vermeyince dikkatini tekrar  lidere yöneltti.

"Raporumuz bu kadar. Gidebilir miyiz efendim?" diye sordu Murphy'ye, o da başını eğdi.

"Teşekkür ederim." Akıllıca arkasını döndü ve vücudunun her çizgisi öfke ve gerginlik yayarak odadan çıktı. Isan içini çekti ve peşinden gitmek istedi ama Murphy'nin sesi onu durdurdu.

"Bir dünya acı istemiyorsan, önce biraz sakinleşmesine izin vermeni öneririm," diye önerdi, sesinde bir miktar eğlence vardı. "O kızıl saçlarına uygun bir öfkesi var."

Isan dondu kaldı ve arkasını döndü, içindeki şifacı ön plana çıkarken başını merakla yana eğdi. "Belirli fiziksel özelliklere sahip insanların öfke kontrolü sorunları mı var?"

Murphy omuz silkti. "Bu eski bir efsane. Kızıl saçlıların öfkeli oldukları söylenir. Eskiden belli bir bölgede ünlü ve korkulan savaşçılar olan bir ırk varmış. Genellikle kızıl saçlı olurlarmış, yani oradan geliyor. Ama Taylor'ın durumunda... evet, dikkat et. Özellikle de onun profesyonel alanındaki otoritesine meydan okuduğunuzda."

Isan iç çekti. "*Draanth*."

Murphy kıkırdadı. "Evet, yaklaşık büyüklükte."

"Yani..." Danaar sormak için boğazını temizledi. "Bir dişi insanla nasıl başa çıkmalıyız? Onların beğenisini kazanmak için uymamız gereken kurallar ya da gelenekler var mı?"

Murphy ona "ciddi misin" der gibi bir ifadeyle baktı. "Onlara insan gibi davranmaya ne dersin? Birbirinize davrandığınız gibi?"

Daaynal bile şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Onlar savaşçı değil..."

Murphy elini umursamazca salladı. "Sizin alışık olduğunuz şekilde değil, hayır, ama hiçbir insan öyle değildir. Cidden, gelişmiş bir ırka göre bazen çok aptal olabiliyorsunuz. Onlara insan gibi davranın. Kendi akılları ve düşünceleri olan. Sadece sikilecek bir amcık ve çocuklarınızı doğuracak bir damızlık değil. İnanın bana, çok daha iyi anlaşıyorsunuz."

Shayatı boyunca hiç kimseye bu kadar *kızmamıştı*. Toplantı odasından hışımla çıkarken Shannon'ın saçları bile öfkeden titriyor gibiydi. Elleri kenetlenmiş ve

Koridorda durmuş, hangi yöne gideceğini düşünürken ellerini çözdü. Gemide sadece revir ve Isan'ın odalarını biliyordu. İkisi de bir seçenek değildi.

"Pislik uzaylı," diye bağırdı ve hareketi fark edince topuğunun üzerinde dönmeye başladı. Genç bir savaşçı köşeyi dönmüştü ve şimdi onu görür görmez far ışığına tutulmuş bir tavşan gibi donup kalmıştı.

"Hey, sen!" dedi, ani bir karar vererek. "Spor salonu ne tarafta?"

Sinirini biraz atması gerekiyordu ve bir çantaya vurmak bunu yapmanın iyi bir yolu gibi görünüyordu. Vurduğu şeyin her zaman Isan'ın kafası olduğunu hayal edebilirdi. Kan dökmeden öfke kontrolü. Mükemmel.

"Spor salonu mu?" Savaşçı kaşlarını çatı. "Özür dilerim, saygıdeğer hanımefendi. Bu terime aşına değilim."

Harika. Dil engeli.

"Ee... fiziksel ya da göğüs göğüse dövüş eğitimi için bir yer?" diye sordu ve yüz ifadesi netleşti.

"Ah, eğitim salonu. Evet, elbette leydim." Koridorun duvarına gömülü erişim panellerinden birine doğru aceleyle ilerledi. Kimlik etiketini ekrana doğru kaydırarak tıkladı. Bir saniye sonra, zemin boyunca koridorun aşağısına doğru giden ışık darbeleri belirdi.

"Sadece ışık izlerini takip edin leydim. Onlar sizi gitmek istediğiniz yere götürecektir."

"Teşekkür ederim!" Ona içten bir gülümseme sundu ve ışıkların gösterdiği yöne doğru ilerledi. On dakika içinde eğitim odasını buldu, ışıklar onu ön tarafında birbirine bakan kılıçlar tutan iki savaşçıya benzeyen iç içe geçmiş semboller bulunan bir çift çift kapıya götürdü.

Kapılar ardına kadar açıldı ve uzun bir oda ortaya çıktı. İçeri girdiğinde gözleri büyüdü. El ağırlıkları ve bankların olduğu bir alan vardı, sonra da makineler. Bazıları biraz tuhaf görünüyordu ama ne işe yaradıklarını kolayca anlayabiliyordu. Görünüşe göre ağırlıklar evrenin her yerinde hemen hemen aynıydı.

Koşu bantları da aynı şekilde, diye fark etti, nefret ettiği makineleri görünce içini küçük bir ürperti kapladı. Doğuştan koşucu değildi ama bir yıldız gemisi mürettebatının geri kalanı gibi o da koşardı. Zamanının çoğunu uzayda geçiren biri için en iyi kardiyo egzersiziydi - kardiyovasküler egzersiz ve ayağın yere her vuruşunda vücutta oluşan stresin birleşimiyle ilgili bir şeydi bu. Sadece bir makine yerine koridorlarda koşmayı tercih ediyordu.

Egzersiz alanı yerini uzun bir sıra mindere bıraktı ve hemen sonunda, duvara monte edilmiş, aradığı şey vardı. Kum torbaları. Onlara doğru ilerlerken kendi kendine gülümsedi, geçerken minderlerden birinde çalışan yalnız savaşçıya başıyla selam verdi. Bir tür dans yapıyor gibiydi. Ya da yoga. Hangisi olduğundan emin değildi. Başka bir gün olsa durup bir süre izlerdi, adamın zarif hareketleri ve ağır kaslı vücudunun zayıf güzelliğinin birleşimi büyüleyiciydi ama yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı.

Kum torbalarına ulaştığında köşedekini seçti, zincirlerinin üzerine oturttu ve elini üzerinde gezdirdi. Kaliteli zincirler, sağlam bir yüzey ve dikişler kopacakmış gibi görünmüyordu. Mükemmeldi. Vereceği her türlü kötü muameleye dayanacaktı.

Bir adım geri çekilerek birkaç basit esneme hareketi yaptı, sadece gevşediğinde hayati bir şey çekmemesine yetecek kadar. İsteyeceği son şey kendini tıbbi müdahaleye sokmak ve o pislik şifacıya nedenini açıklamak zorunda kalmaktı. Isan'ı düşününce hırladı. Bazı temel hareketlerle yavaşça başladığında inen yumruk ve tekme sesleri havayı doldurdu ve sonra kombinasyonlara yükseltti.

Kolayca hareket ediyor, bir kombinasyondan diğerine geçerken zihnini temizliyordu. Her vuruş pürüzsüz ve doğruydı, çantayı sallıyordu.

zinciri üzerinde. Üstten ve alttan sabitlenmemiş olsaydı, daha sert tekmelerinden bazıları onu arkadaki duvara çarpabilirdi. Bu haliyle, zincir üzerindeki hareketini "dövüşürken" biraz direnç ve geri itme sağlamak için kullandı.

"Çantanın sana ne dediğini bilmiyorum ama hatırlat da seni bir daha rahatsız etmeyeyim," dedi arkasından duyduğu en kalın erkek sesi.

Sözünü kesti ve döndü. Hasırların üzerindeki büyük savaşı orada duruyordu, geniş omzuna bir havlu dolamıştı ve yüzünde bir gülümseme vardı. Tepedeki ışıklar parıldıyordu. Kolunda tuhaf bir şey vardı. İlk başta bunun kişisel bir güç alanı olabileceğini düşündü ama bu mantıklı gelmedi. Geminin içinde neden böyle bir şey aktif olsun ki? Sonra bunun protez bir kol olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu fark etti - ne de olsa bir Latharian savaşçısı olarak yaşamak tehlikeliydi - ve hemen gözlerini onunkilerle buluşturdu. Mavi ve griydiler, Isan'ınkiler kadar çarpıcı değillerdi ama kendi içlerinde güzellerdi. Örgülü koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu.

Lathar'ın nesi vardı? İstilacı bir uzaylı ırkının kısa boylu, yeşil ya da gri ve çirkin olması gerekirdi. Kırmızı kanlı bir kadının dizlerinin bağını çözen yırtık Adonisler olmamalıydılar.

"Oh..." Şaşırarak kıkırdadı. "Annem her zaman bir şeyi doğru yapmadığın sürece yapmanın bir anlamı olmadığını söylerdi."

"Annen çok bilge birine benziyor. Birinin senin için tutmasını ister misin?" diyerek çantayı işaret etti. "Vardiyam başlamadan önce biraz zamanım var."

"Bu harika olur. Teşekkür ederim." Teklif karşısında şaşırarak gülümsedi ve çantayı gösterdi. Eğer adam çalışmasına yardım etmek istiyorsa, o kimdi ki karşı çıksın? Adam kibar ve nazikti. Adamın sadece bir insan dışısını incelemek istediğinden emin olsa bile, bir gün bir dişiyle karşılaşma ihtimaline karşı, ona herhangi bir zarar vermeyi teklif etmiyordu. Ve bakmak da yasadışı değildi.

"Teşekkür ederim. Benim için onurdur." Çantanın arkasında bir pozisyon almak için hareket etti ve kadın üzerine bir yaylım ateşi daha açarken onu tuttu. Birkaç dakika sonra durdu ve ona ilgiyle baktı.

"Tanıdığım tüm Lathar'lar arasında en az konuşkan olan sensin," diye yorumladı, kendisine uzattığı su şişesini kabul ederken. "Ve ölümüne korkmuş görünmek yerine benimle etkileşime giriyorsun. Neden?"

Gülümsedi, bir film yıldızınıninki kadar beyaz ve düz dişleri ortaya çıktı. "Saygı. Bir dişi olarak sana ve... şey, sen Isan'ın dişisisin ve o da bir çemberin içine girmemeyi tercih edeceğim bir erkek. Gerçekten değil."

Onun sözleri karşısında nefesini tutarak homurdandı. "Ben aslında Isan'la hiçbir şeyi kabul etmedim," diye karşı çıktı.

Savaşçı omuz silkti. "Her ne olursa olsun... Bir çuvalın içini cehenneme çeviriyorsun. İnsanlık ve dişileriniz üzerine yaptığım tüm araştırmalar bunun tek bir nedeni olduğunu gösteriyor. Genellikle aptal bir erkek."

Shannon kendini tutamadı. Durduramadan bir kahkaha attı. "Evet, bunu başardın. Albay Taylor," diyerek kendini tanıttı ve elini uzattı. "Arkadaşlarım bana Shannon der."

"Seren K'Vass," dedi ve onun elini kendi büyük elinin içine alıp sıkıca sıkı. "Arkadaşınız olarak görülmekten ve size verilen ismi kullanmama izin verilmesinden onur duyarım."

"Kullanmanı istemeseydim teklif etmezdim-"

Sözleri alçak ve tehlikeli bir hırıltıyla kesildi. Kaşlarını çatı. Bu sesi daha önce de duymuştu. Seren bir solukla onun elini bıraktı ve etrafında döndü.

ISAN salonun ortasında, arkalarında duruyordu ama bu daha önce gördüğü Isan değildi.

Omuzları kamburdu, kolları gergindi, elleri iki yanında kenetlenmiş ve çözülmüştü. Saçları yüzünün etrafına dökülmüştü. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Hırlarken dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrılmıştı.

"Isan... kardeşim, bu görüldüğü gibi değil."

Seren'in sesi alçak ve dikkatliydi, Shannon'ı arkasından itmeye başlamıştı. Isan'ın bakışları bir yırtıcı kuş gibi onu takip ediyor, boğazından çıkan kötü niyetli ses daha da yükseliyordu. Shannon donakaldı ve onu durdurmak için elini Seren'in koluna attı. Isan'ın bakışları dokunuşuna takıldı ve hırıltısı bir uyarı hırıltısına dönüştü.

Elini geri çekti. "Isan... ne oldu? Sen iyi misin?"

Ona karşı önceki öfkesi kayboldu. Onda yanlış bir şeyler vardı. Ciddi bir sorun.

"Seni duyamaz." Seren'in sesi endişeyle gerilmişti. "Kan Öfkesi'ne giriyor. *Draanth*. Seni buradan çıkarmalıyız."

Kapıdan gelen sesler dikkatlerini çekti. Sardaana ve tanımadığı bir başka savaşçı gülerek ve şakalaşarak içeri girdi. Salonun ortasındaki küçük sahneyi fark ettiklerinde bu durum sona erdi. Yaklaştıklarında her ikisi de işlerine odaklanmıştı.

"Isan," diye seslendi Sardaana. "Nasıl ? Sen de antrenman yapıyor musun?"

Şifacı kıpırdamadı, arkadaşını duyduğunu gösteren bir göz kırpması bile olmadı.

"Taal ve ben üçlü eğitim için bir üçüncüye ihtiyaç duyabiliriz," diye yorum yaptı büyük savaşçı, endişeli ifadesi konuşma tonuyla tamamen çelişiyordu. Silahlarından hiçbirini çıkarmamıştı ama elinde kemerindeki keseden çıkardığı küçük bir şey vardı. "Hoşuna gitti mi? Bir süredir seni üçlü grupta çalışırken görmemiştim."

"*HAYIR!* Bırak dişi gitsin." Isan ilk kez konuştu, bakışları Shannon'a odaklanmıştı. Bir o yana bir bu yana sallanıyordu, iri gövdesindeki gerilim neredeyse kırılma noktasındaydı. Sesi her zamanki gibi değildi. Daha alçak, neredeyse Seren'inki kadar derin ve neredeyse hayvansı bir sestti. "*Benim.*"

"Blood Rage nedir?" diye fısıldadı Seren'e, gözlerini Isan'dan ayıramıyordu. Gözleri ve hareketleri hipnotize ediciydi. İstese de kıpırdıyamazdı.

"Bu... *trall*, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. *Izaean* bunu savaşta kullanır. Onları daha güçlü ve hızlı yapıyor, öldürmek neredeyse imkansız. Isan'ı atladığını düşünmüştük. Babası gibi değildi."

Başını salladı, kalp atışları bir kademe daha hızlandı. "Vahşi bir savaşçıya benziyor. Dünya'da onlarla ilgili efsaneler var. Yani tehlikeli biri mi?"

Isan elini kaldırarak ona işaret etti. Kıvrılmış dudağından sürekli bir hırıltı akıyordu.

"Kadın, *gel.*"

"Bizim için, evet." Seren'in sesi o kadar kısıktı ki sadece o duyabiliyordu. "Ama sizi bir tehdit olarak algılamıyor gibi görünüyor."

"Isan, kardeşim. Sesime odaklan," dedi Sardaan şifacının arkasından. "Bu sen değilsin. Öfkenin ötesine odaklan. Sen Isan K'Vass'sın, imparatorluktaki en iyi şifacılarından birisin. Çağrına odaklan."

Isan hırladı ve aniden elinde beliren bıçağıyla arkasındaki iki savaşçıya saldırmak için yarı dönmüştü. Shannon'ın nefesi kesildi. Hiç bu kadar hızlı hareket eden *birini* görmemişti. Hem de hiç. İki savaşçı geri sıçrayıp menzilden çıkarken, Isan dikkatini yeniden ona yöneltti.

"Kadın... *Shannon.*" Adını hatırlayabilmek için bir anlığına başına gelenleri geride bırakmış gibi görünüyordu. "*Gel.*"

Tekrar işaret etti ve kalbi göğüs kafesine çarparak öne doğru bir adım attı. Pek çok kez savaşa girmişti ve her zaman heyecanı, korkunun ve belirsizliğin kendisini daha odaklanmış hale getirmek için şekillendirebileceği sınırını hissetmişti.

Bu farklıydı. Bu bir inanç sıçramasıydı.

"Ne yapıyorsun sen?" Seren tısladı. "Buraya iyileştirici ekipler getirmeliyiz, bununla başa çıkana kadar onu sakınleştirmeliyiz!"

Başını iki yana salladı. Isan gururluydu. Kimsenin onu bu şekilde görmesini istemezdi, özellikle de bu gizlemeye çalıştığı bir şeyse. Ondan saklamaya çalıştığı yamalar. Bunun için ilaç kullanıyordu.

"Onu sakınleştirebilirim," dedi onlara yüksek sesle. "Bundan eminim."

Seren mutsuzca homurdandı. "ya öldürecek ya da becerecek. Bunun farkında mısın?"

Başını salladı. "Beni öldürmeyecek."

Bunu nasıl bildiğinden emin değildi. Sadece biliyordu.

Savaşçılar kıpırdamadı, Isan yavaşça ona doğru yürürken şahinler gibi onu izliyorlardı. Isan onları görmezden geldi ama orada olduklarını unutmadığını biliyordu. Bunun yerine tüm dikkati ona odaklanmıştı, gözleri daha önce hiç görmediği kadar koyuydu. Karanlığa sıcaklık da katılınca kadının nefesi boğazında düğümlendi ve adam ona bir el uzattı.

"*Draanth,*" diye yumuşakça nefes aldı Sardaanlı erkek. "Bunu yapıyor.

Bunu gerçekten

yapıyor." "*Kapa*

çeneni!"

Isan'a doğru yürümeye devam ederken fısıltıyla yapılan tartışmayı duymazdan geldi. "Her şey yolunda," diye alçak sesle söz verdi ona. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." "Shannon," diye mırıldandı Isan elini onun elinin içine kaydırırken, sesi hâlâ

Sertti ve kendisine ait değildi. Daha kalın, daha geliyordu... Sanki daha ilkel bir parçasından geliyordu.

Eğer bu kadar endişeli olmasaydı, büyülenebilirdi. Ancak şu anda tek düşünebildiği onu nasıl sakınleştireceğiydi. Onu bu Kan Öfkesi'nden nasıl kurtaracağı... ya da adına ne demek istiyorlarsa. Şu anda, tüm dikkati ona odaklanmışken sakın görünüyordu. Eğer gözlerinin solgun rengini yutmakla tehdit eden karanlık olmasaydı, neredeyse onun hiçbir sorunu olmadığına inanabilirdi.

Sonra arkasındaki savaşçılardan biri hareket etti. Bir çizme en hafif fısıltıyla yere sürtündü. Isan'ın boğazından bir hırıltı patladı ve Shannon'ı kendine doğru çekip sert, savaşçı bedenine hapsederek döndü, elindeki kılıçla havayı yarmaya başladı.

"Whoa! Yavaş ol, savaşçı!" Sardaan geri sıçradı, elleri teslimiyetle havadaydı.

"Benim!" Isan hırladı, Shannon'ı o kadar yakın tutuyordu ki, Shannon kolunun beline yaptığı baskıdan irkildi.

Elleri adamın göğsüne yayıldı. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı, neredeyse yanıyordu. Ellerini çıplak göğsünün üzerinden boynuna doğru kaydırды ve nazik parmak uçlarını kullanarak çenesini çevirip kendisine bakmasını sağladı. Daha önce olduğu gibi, adamın dikkati tekrar ona yöneldi ama odadaki her savaşçının nerede olduğunu bilmediğini düşünecek kadar saf değildi.

"Çıkın buradan," diye alçak sesle emretti onlara. "Kapıyı kilitleyin. Kimsenin içeri girmediğinden emin olun."

Şanslarına, hiçbiri onun emin olup olmadığını sormadı. Sadece odadan çıktılar, kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkalarından kapandı. Tehdidin ortadan kalkmasıyla Isan'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı boşaldı ama sonra aralarındaki havayı bambaşka türden bir gerginlik doldurdu.

H Bıçağı bıraktı, boştaki eli kızın saçlarına kaydı. Kabaca kavrayarak başını geriye çekti ve burnunu boğazına gömdü. Ani hareket karşısında nefesi kesildi.

ama mücadele etmedi. Göğsünün ortasında, şiddetli hırıltıdan çok daha iyi olan memnun bir gümbürtü çıkardığında değil.

"Benim..." Sözleri daha yumuşak, sesi daha az sertti.

"Evet, Isan... Senin," diye kabul etti ve adamın onu kavrayışı gevşeyip daha yumuşak bir hal alınca rahat bir nefes aldı.

Adamın eli kızın saçlarında gezindi ve kız ona bakarken yüzünü okşadı. Adamın gözlerindeki sıcaklık bir cehennem gibiydi ve adam onu geriye doğru yürütmeye başladığında nefesini içine çekti. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Sıcak bir bakışla, düşünme yeteneğine tutunmak için mücadele etti. Gerçekliği odada yalnız olan ikisine indirgenmişti.

Uzanarak parmaklarını onun yanağında gezdirdi, sert kirli sakallar hassas tenini aşındırıyordu. Başını çevirdi ve avucunun içini öptü.

"Shannon," diye mırıldandı usulca. "*Benim 'ım.*"

Sahip olduğu tüm sinirler kayboldu. Burada başka ne olursa olsun, onun kim olduğunu biliyordu. *Sadece* bu kadarını bilse bile, bu işi yürütebilirlerdi. Adamın dudakları onunkilerin üzerine düşerken kadının sırtı duvara çarptı. Öpücük yumuşak ya da keşfedici değildi. Ona sahipmiş gibi öptü. Ondan karşılık bekliyordu. Dili hınzır bir dansla onunkine doğru kaydı ve arkasındaki duvarın hareket ettiğini fark etmesi bir saniyesini aldı.

Küçük bir depoya yuvarlanırlarken sıcaklık damarlarında bir iz bıraktı. Sıcak ve karanlıktı, baldırları bir şeye çarpıyordu. Bir sonraki anda düştü, Isan'ın kolları onu yumuşak yüzeye kadar takip ederken etrafındaydı. Sırtının minderlere çarpması ile Isan'ın sert vücudunun ona baskı yapması arasında geçen yarım saniyede fark etti ki bu egzersiz minderleriydi.

Kendini onun üzerine attı ama sadece onu ezmeyecek kadar. Bir diziyle kalçalarını ayırırken, göğsünün genişliği onu altında sabit tuttu. Adam kalçalarını indirip ona doğru salladığında öpücüğün içinde inledi ve adamın sikinin uzun, sert çubuğunun tam da onun için acı çektiği yere bastırıldığını hissetti.

"Aman Tanrım, *evet,*" *soludu* adam çenesinden aşağıya doğru bir dizi sıcak öpücük bırakmak için ayrıldığında. Ona dokundukça, daha çok öpüştükçe, hareketleri daha çılgınca ve çaresiz hale geldi. Sanki öfkesini daha samimi bir şeye kanalize ediyormuş gibi.

"Bunlar..." İri eller giysilerini çekiştirdi. "Çıkar."

Başına her ne geliyorsa gelsin, tek kelimelik cümlelerle de olsa meramını anlatabiliyordu.

"Buraya bağlanırlar..." Pantolonunu çıkarabilmek için aralarında biraz yer açmak için kıpırdanmaya çalıştı ama boşunaydı.

Bir elini kızın beline soktu ve hemen yırttı. Kumaş önce ısırıp sonra yırtılırken, açıkta kalan tenini hava yıkarken boğazından irkilmiş bir nefes kaçtı. Karanlıkta gözleri büyüdü. Böyle bir dövüşü yırtmak için gereken güç...

Adamın dudakları kalça kemiğinin hemen altına, uyluğuna bastırıldığında şaşkınlıkla inledi. Uzaklaşmadan, sert eller kalçalarını yakaladı ve bir hırıltı onu yerinde kalması için uyardı.

"Tamam... hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdi ve uzanarak onun omuzlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

Boğazının arkasından guruldayarak onun üzerine yerleşti. Artık onu karanlıkta seçebiliyordu, gözleri odaya giren azıcık ışığa alışmaya başlamıştı. Adam onun üzerine eğilmişti, burnu kasıklarının hizasındaydı. Kalçalarını birbirine bastırmak istedi ama adam yarı yarıya bacaklarının arasındaydı.

"Oh... bu... bu çok hoş," diye başardı, adam onu tekrar öptüğünde, külotunun çizgisinden uyluğunun iç kısmına doğru ilerledi. Adam keşfederken ve elleri daha nazikleşirken, dudakları teninde yumuşak bir işkenceye dönüşürken hareketsiz kalmaya çalıştı. Adam uzanabildiği kadar uzandı ve sonra homurdandı

Pozisyonları onu durdurunca hayal kırıklığına uğradı. Ayağa kalkarak kadının kalçasının altından kancayı geçirdi ve bacaklarını birbirinden ayırdı.

Adam devam ederken dudağını ısırdı, iç uyluğuna kadar öptü. Sonra dili dışarı fırladı, dantel çizgisine karşı deriyle alay etti ve kadın inledi, amı sertçe sıkıldı. Adam bu ses üzerine bir an durakladı, sanki devam etmeden önce iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Kızın kalbi biraz daha eridi. Aklı başında olmayabilirdi. Sadece içgüdüleriyle hareket ediyor olabilirdi ama bu içgüdü sahiplenici olduğu kadar koruyucuydu da.

Külotunun malzemesi onu büyülüyor gibiydi, kolları kalçalarının etrafında kıvrıldı ve parmakları kumaşı okşadı. Birkaç saniye boyunca, kız onun ne yapmak üzere olduğunu anlamadan önce, adam külotu yırtarak üzerinden çıkardı.

Burnunu monsuna gömdüğünde yumuşak nefesi bir iniltiye dönüştü, sıcak nefesi hassas am dudaklarını yıkadı. Vücudundaki her hücre beklentiyle ateşlendi. Dilinin sıcak, ıslak fırçası onu zıplattı ve sonra zevk çekirdeğinden dışarı doğru ok gibi fırlarken eridi. Tekrar homurdandı ama bu sefer sesin öfkeyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ikisi arasında oluşan sıcaklıkla ilgiliydi.

İnledi ve başının üstündeki minderin kenarını tuttu, ona ziyafet çekerken onun için uzandı. Dilinin iki hareketiyle klitorisini buldu ve sonra ona işkence etti. Tüy gibi yumuşak yalamalar daha sert olanlarla değişiyordu ama asla tahmin edebileceği veya öngörebileceği bir düzende değildi. Onu daha yükseğe, kanında yükselen ihtiyacın zirvesine doğru sürükledi. Hafifçe emmek için klitorisine dönmeden önce vücudunun girişiyle dalga geçti. Neredeyse dayanma gücünün sonuna gelmiş bir şekilde haykırdı, bir elini bırakıp saçlarına dolandı. Onu kendisine doğru tutuyordu.

Tekrar emdi ve uzun, güçlü bir parmağını onun derinliklerine kaydırmak için hareket etti. Zirveye ulaştığı anda boğazından kopan çığlık onu titreyen saf bir zevk kütlesine dönüştürdü.

Çabalarını iki katına çıkarırken hırıltısı küçük odayı doldurdu, dilini onun derinliklerine sokmak için elini serbest bıraktı. Kızın uyarıldığına dair kanıtları toplayıp ziyafet çekerken, kız adını haykırana kadar diliyle onu becerdi.

Adam çekilip dudaklarını sahiplenici bir öpücükle yakalamak için üzerine süründüğünde artçı şoklar hâlâ vücudunda yuvarlanıyordu. Adam yerleşebilmek için dizlerini daha da araladığında, kadın ona yapışarak kendini onun üzerinde tattı.

Aralarında. Kıyafetlerin hıştısı karanlığı doldurdu ve sonra adam oradaydı, ona doğru bastırıyordu.

Bir solukta öpüşmeyi kesti, adamın cüssesini fark edince ellerini onun omuzlarına koydu. *Vay canına*, Lathar insanlardan *çok* daha iri yapıydı. Sinirlerine hakim olamadı. Sığacaktı. Sıgmak zorundaydı. Uymasını sağlayacaklardı.

"Şşt," diye mırıldandı yatıştırıcı bir şekilde, dudakları şakağına değerken. "Nazik olacağım. İyi olacak. Söz veriyorum."

Tam cümleler.

Başını kaldırıp ona baktı. "Isan?"

"Buradayım," diye mırıldandı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Her ne olduyrsa, bu onu kendine getirmişti. İcini bir rahatlama kapladı ve başını salladı, elleri adamın çıplak omuzlarında gezinerek onu okşadı.

"Tanrıça, harika hissediyorsun." Boynunun yan tarafını öptü ve ona karşı sallanmaya başladı. Aletin girişine yaptığı baskı, vücudu ona teslim olana kadar artıyor ve geri çekiliyordu. Onun içine doğru kaydı, kalın başının etrafında geniş ve sıkı bir şekilde gerildi ve dudaklarında bir lanetle durdu.

Hayal kırıklığı içinde dudak büktü, daha fazla hareket etmesi için kalçalarını ona doğru kaldırdı ve adam kıkırdadı. "Sabırsız."

"Her zaman," diye mırıldandı ve başını çevirerek tekrar ağzını istedi.

Ona istediği öpücüğü verdi ve tekrar bastırdı. Kalçalarının küçük sallanma hareketleriyle, kendini adım adım kızın içine soktu. O kadar kalın ve uzundu ki, birkaç kez nefesini tutmak zorunda kaldı, vücudu ona alışıkça zevk ve acı arasındaki yakıcı acıyı yaşadı. Kadın her gevşediğinde, adam biraz daha itti ve sonunda taşaklarını kadının derinliklerine oturttu.

Kıpırdamadan durdu, siki kızın amının sıkı kavrayışında zonkluyordu ve dudakları yine kızın şakağındaydı. "Tanrıça, çok küçüksün," diye mırıldandı. "Sana zarar vermiyorum. Değil mi?"

Bir kahkaha attı, bu da onun sıçramasına neden oldu. "Hayır, ama hareket etmeye başlamazsan canını yakabilirim."

Adamın gülümsemesini teninde hissetti. "Leydimin emrettiği gibi."

O kadar hızlı geri çekildi ki, kadının nefesi ciğerlerinden çalındı. Tanrım, dışarı çıkarken de içeri girerken olduğu kadar iyi hissettiriyordu. Sonra tek, hızlı ve sert bir hamleyle içine girdi ve kadın düşünmeyi tamamen bıraktı. Amındaki her sinir aynı anda ateşlendi, arkasında havai fişekler patladı

gözleri. O andan itibaren hiç durmadı, kadının zevkle ona yapışmasını sağlayan hızlı bir tempo ayarladı.

Homurdandı, kollarını onun etrafına sardı, biri boynunun altında onu yerinde tutmak için, serbest elini dizini daha yükseğe çekmek için kullandı, onu onun için daha fazla açtı. Bunu yapana kadar daha derine inebileceğini düşünmemişti. Adamın nerede bittiğinden ve kendisinin nerede başladığından emin değildi. Zevk artıyor, onu altına almakla tehdit ediyor ve adını inliyordu. Seks sesleri havayı doldurdu, tenin tene çarpması ve daha yumuşak inlemeler derin erkeksi olanlarla savaşıyordu.

Sonra onun içine girdi ve kalçalarını yuvarlayarak leğen kemiğini onunkine sürttü. Hareket klitorisini aralarında sıkıştırdı, temas onu kenardan aşağıya ve aşağıdaki zevk uçurumuna savurmaya yetti.

Boşalırken çığlık attı, daha önce hiç olmadığı kadar sert ve karanlıktı. Onun adı neydi? Emin değildi. Tek bildiği vücudunun kendisine ait olmadığıydı. Ona aitti... ona verdiği zevke aitti. Şu anda bile onu tutsak eden, kalçalarının her itişiyile, zayıf, güçlü vücudunun onunkinin üzerindeki her hareketiyle yönlendirilen zevk.

Hırladı, hareketleri daha sert, daha vahşi hale geldi. Kadın ona yapıştı, kendi zevki kadar onun zevkine de ihtiyaç duyuyordu. İticileri düzensizleştirdi, nefesi kesik kesik kesildi ve sonunda son bir kez daha içine daldı. Başını arkaya atarak boşalırken böğürdü, sıcak tohumunu onun ipeksi kanalına boşaltırken siki sarsıldı ve içinde titreşti, rahmine açılan kapıyı yıkadı.

Onu kendisininmiş gibi sahipleniyor. Sonunda.

ISAN, ılık karanlığın içinde doğrulup bir GASP ile uyandı. Bir an için nerede olduğunu bilemedi, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Hafızasının parçaları ona saldırdı. Beyaz sıcak bir öfkeye dönüşen karanlığın ateşi. Seren'in ihtiyatla gerilmiş yüzünün görüntüsü. Bir bıçak havayı keserken Sardaan geri sıçradı. Shannon'ın yüzü, yakın, gözlerinde endişe ve gizli korku. Sonra onun altında, çırlıçıplak, içine girerken elleri adamın omzunda.

Düşüncelerini sıraya koymaya çalışırken nefesi boğazında düğümlendi. Hafızasında boş noktalar, öfke yüzünden kaybolmuş delikler vardı.

Panik onu sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Karanlığın pençesindeyken ona zarar vermemiştir. Vermiş miydi? Rızası olmadan onu kabaca götürmüş müydü?

Yanında yumuşak bir mırıltı vardı, gölgelerdeki sıcak, kıvrımlı şekil eşine aitti. Ona dokunmak için döndü ve sonra durakladı; dokunup dokunmaması gerektiğinden emin değildi. Eğer onu incitirse... kalbi sıkışır, eli titrerdi. Eğer onu incittiyse ve şimdi ondan korkuyorsa, bununla yaşayamazdı.

"Shannon? *Kelarris*?" diye sordu usulca, kızın omzuna hafifçe, nazikçe dokunarak. Korkup kaçma ihtimaline karşı hareketlerine dikkat ediyordu.

Kaçmadı. Onun yerine horladı. Yarı uyanıkken ses kesildi ve sonra ters döndü.

"*Beş dakika daha,*" mırıldandı, ona doğru sokularak.

Ondan korkmuyordu. Rahatlama onu süpernova olan bir yıldız gibi vurdu. Her şeye rağmen onu incitmemiştir. Tekrar dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi, uykuya geri dönerken ona sıkıca sarıldı, uyuyan bir *deearin kiti* gibi ona doğru kıvrıldı.

Öfkesinden ona zarar vermekten çok korkmuştu. *Draanth*. Gözlerini sıkarak kapattı. Şimdi her şeyi hatırlıyordu. Tanrıların lanetlediği her anı dakikası dakikasına tüm netliğiyle hatırlıyordu. Onu Seren'e, silah arkadaşına gülümserken görmüştü ve karanlık öfke içini doldurmuş, önce bir savaşçı sonra da bir şifacı olarak geliştirdiği tüm mantığı ve akli yok etmişti. Şifacılıkta mantıksızlığa, öfkeye ya da herhangi bir duyguya yer yoktu. Ama Seren'e gülümseyişine bir kez baktığında onu koparıp alma, hayatının büyük bölümünde birlikte eğitim aldığı ve kan kardeşi kadar yakın gördüğü diğer erkeği öldürme ihtiyacı tüm bunları yok etmişti.

Öfke bunu umursamamıştı. Sadece serbest kalmak istiyordu. Gemideki her şeyi yakmak ve yok etmek istiyordu. Derisine kadar kanla yıkanana ve kendi kalbi dışında hiçbir kalp atmayana kadar hareket eden her şeyi öldürmek.

Onu ateşten kurtarmak için oradaydı - ateşin içindeki bir melek. Kokusu ve dokunuşu ona bir ölçüde sakinlik getirmiş ve içinde yaşayan vahşi canavarı evcilleştirmişti. Onu kollarına aldığı anda, öfkesine rağmen büyülenmişti. Onun tenindeki yumuşak ellerini, zihnini dolduran fırtınalı kaosu içinden ulaşan adını çağıran sesini hatırlayınca gözlerini kapattı.

Onun sırtını nazikçe okşadı ve kendini kontrol etmek için duyularını açtı.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona *hâlâ* ne olduğu hakkında. Yıllarca, babasının lanetini, *Izaean*'ın Kan Öfkesi'ni miras almış olabileceği ihtimalini inkâr etmeye çalışmıştı. Ama bu olamazdı.

Bir *Izaean* ilk kez öfkeye kapıldığında, bu öfke günlerce sürer, öyle bir öfkeyle parlar ki DNA'larını kalıcı olarak değıştirir. Bazıları hayatta kalamadı, öfke onları içten içe tüketti ve geriye hiçbir şey kalmadı. Hayatta kalanlar zayıf düşmüş, öfkeden kurtulmaları haftalar sürmüştü.

Birkaçı hiç iyileşemedi, neye dönüştüklerinin bilgisiyle ruhları kırıldı. Eğer hayattan vazgeçmez ve nefes almayı bırakmazlarsa, *Izaean* ana üssünü çevreleyen çorak araziye götürölüyor ve acılarına son veriliyordu.

O kadar tehlikeli bir dönemdi ki, çoğu *Izaea* için, çocukluklarında tanımlananlar için, ilk Öfke'leri dikkatle yönetildi. Aylar süren hazırlıktan sonra dağlardaki kutsal mağaralara giderlerdi. Akıl hocalarıyla birlikte ayin ateşlerini yakar ve meditasyon yaparlardı. Yaktıkları odunlar öfke uyandırmak için psikotropik bileşikler içeriyordu ve onunla savaşmak için mağaralara kapatıldılar. Günler sonra, değışmiş olarak ortaya çıktılar... ya da değışmediler.

Ama bazen hatalar yapılır ve Isan'ın babası gibi bir *Izaean* kaçırılırdı. Birinci sınıf bir savaşçıydı, öfke ilk vurduğunda bir yetişkindi ve hikayeye göre, Kan Öfkesi'nin pençesindeyken bile imparatorun *litaanını* bir suikastçiden kurtarmayı başarmıştı. Isan bundan daha fazlasını bilmiyordu. Babası bu konuda konuşmayı hep reddetmişti.

Isan onu suçlamıyordu. Araştırmalar Raalt'ın çocukluk testlerinin güvenilir olmayan ve o zamandan beri yerini daha doğru başka yöntemlere bırakan bir test yöntemiyle bozulduğunu kanıtlamıştı.

Shannon'ın yumuşak mırıltısı onu şimdiki zamana geri döndürdü ve başının üstüne bir öpücük bıraktı. Tanrı onu korusun, onu yormuştu. Erkeklik gururu onu doldurdu ve boşalırken kaç kez onun adını haykırmıştı. Ama... gözlerini açtı, gelişmiş görüşü karanlığı kolayca delip depo odasının içini gösterdi... burası eşinin kollarındaki ilk gecesinden sonra uyanmasını istediği yer değildi.

Kendini ondan uzaklaştırmak hızla giyindi ve sonra etrafına bakındı. Kadının giysilerini paramparça etmişti ve onu herhangi bir savaşçının bakması için gemide çıplak taşınmasına imkân yoktu. *Kız onun kıızıydı*. Başka hiçbir erkek onu bir daha asla çıplak göremezdi.

Bakışları bir raftaki katlanmış çarşaflara takıldı. Savaşçılara görme dışındaki duyularını kullanmayı öğretmek için duyusal yoksunluk eğitimi sırasında kullanılırdı. Ama... onun amaçları için yumuşak ve gizleyiciydi. Mükemmeldi. Aşağı uzanarak onu tuttu ve eşini nazikçe sararak kollarının arasına aldı.

Kapıyı itip açtığına hem Sardaana hem de Seren dışarıda bekliyorlardı. Shannon'ı daha da yaklaştırıp göğsüne yaslarken onlara başıyla selam verdi. İki savaşçı temkinli bir şekilde doğruldu ve onu yakından izlemeye başladı. Seren'in bakışları Isan'ın kollarındaki dişiye kaydı, odadaki sıcaklık birkaç *karsec* düşerken kaşları birbirine çarptı. Ne düşündüklerini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Öfkesinden onu öldürdüğünü.

"Her şey . O iyi," diyerek onları rahatlattı.

Seren ileri doğru hareket ederek Shannon'ın yüzündeki örtüyü çekmek için uzandı ve Isan'ın boğazından bir hırıltı koptu. İçgüdüselde, durduramadan içinden patladı. Durdurabileceğinden de değil. Başka bir erkeğin dışisine dokunmasına izin vermeye hazır değildi. Eşine.

"Sadece onu kontrol etmem gerekiyor kardeşim," dedi Seren, sesi alçak ve sakinleştiriciydi. "Bunu biliyorsun. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet ve o gayet iyi." Hırıltısını yumuşatmayı başarmıştı ama sadece biraz. Shannon onun rahatsızlığını hissederek uykusunda mırıldandı ve elini kaldırıp göğsüne koydu. Isan'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu rahatlatmaya çalıştığı uykusunda bile kader arkadaşı olduğunun bir kanıtı daha.

Sardaana başını salladı, bu hareket karşısında yüzü rahatlamıştı. Yine de akıllıca davranarak Shannon'a dokunmaya çalışmadı, bu da Isan'ın takdir ettiği bir şeydi. Ama Sardaana'nın kendisi de çiftleşmişti, bu yüzden dışısı söz konusu olduğunda bir erkeğin içinden geçen her şeyi tüketen sahiplenme duygusuna aşınaydı.

"Nasıl hissediyorsun?" Sardaana sordu.

Sorunun fiziksel durumuyla hiçbir ilgisi yoktu ve Isan bunu biliyordu. Bir kaşını kaldırdı. "Eğer kastettiğiniz buysa, hepinizi yataklarınızda öldürecek değilim."

"Bildiğim iyi oldu," diye Sardaana. "Kan Öfkesi değil o zaman?"

Başını iki yana salladı. Shannon tekrar yerine yerleşmiş, göğsüne kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Seren kaşlarını çattı, birinden diğerine baktı. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

"*Izaean* Kan Öfkesi günler sürer, değil..." Eğitim salonunun sonundaki kronometreyi kontrol etmek için başını kaldırdı, "altı saatten az. Bu başka bir şey. Öyle olmalı. Yaşadığım olay sırasındaki yardımlarınız için ikinize de teşekkür ederim. Şimdi izin verirsiniz, eşimi yatağıma götürmek istiyorum, böylece rahatça dinlenebilir."

I San uyandığında Shannon kollarındaydı. Bir an için orada öylece yattı, sıcak ve rahattı ve onun nefes alışını dinledi. Gözlerini açmadı, henüz değil. O anın tadını çıkarmak istiyordu.

onun yerine.

Kollarında eşiyle uyanmak... hayır, yinelenen *tek* fantezisiydi. Bir eşin ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğinden beri aynı rüyayı görüyordu. Hayır, ondan önce bile. Olgunluğa erişir erişmez, babasının *Parac'Norr*'daki evindeki odasında tek başına paletin üzerinde uyandığında, kollarında eşiyle uyandığına dair aynı rüyayı görmüştü. Eşi küçük ve narin, savaşçının iri cüssesi karşısında kırılğan olurdu.

En iri savaşçı değildi, babasının ağır kas yapısına kıyasla zayıftı. Görünüşe göre hep annesine çekmiş. Bunu bilemezdi. Ona hayat vermek için öldüğünden beri onunla hiç tanışmamıştı ve babası da onun kim olduğu ve hangi klandan geldiği konusunda pek konuşkan değildi. Elinde sadece bir isim vardı.

Herrista. Küçük çiçek.

Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan fantezisinin gerçekleşmiş olmasıydı. Sonunda eşi kollarındaydı. Shannon'ın kendisine ait olduğunu, ekibi *Veral'vias*'a bindiğinde onu ekranda gördüğü anda anlamıştı. O zamandan beri fantezisi değişmişti. Kollarındaki kadın artık yüz­süz değildi. Onun yerine, rüyalarındaki kadın Shannon'dı.

Ve bu artık bir rüya değildi.

Onu daha yakına çekti, küçük bedenini kendi sert bedenine yasladı. O kadar küçük ve narindi ki, ne kadar en büyük savaşçı olmasa da, onun yanında kendini kudurmuş bir vahşi gibi hissediyordu. Özellikle de ona yapmak istediği şeylerle... göğsünün ortasından yükselen iniltiyi bastırdı, aleti çoktan yarıya inmişti ve burnunu onun saçlarına gömdü.

Bu koku. Kokuyu içine çekip ciğerlerine doldurdu ve vücudunda bir rahatlatıcı gibi etki ettiğini hissetti. Onu uçurumun kenarından geri getirmişti. Onu kanından kaçan karanlıktan geri getirmişti. Onu öfkeden geri getirmişti.

Yumuşakça mırıldandı ve daha yakına sokuldu. Omzunu yastık gibi kullanarak sıcak nefesini göğsünün üzerinde gezdirdi. Bu hisle ürperdi, tüm vücudu onun dokunuşuna, hatta nefesine karşı aşırı duyarlıydı.

Zihnindeki bulanıklığı itti. Onun kendisini uçurumun kenarından geri çağırdığını hatırlıyordu. Onu depoya götürdüğünü, onu sahiplenmeye ve kendisinin yapmaya ihtiyaç duyduğunu ama açıkta olmak istemediğini hatırladı. Başka hiçbir erkeğin kendisine ait olanı görmesini, dışısını çıplak görmesini istememişti. Hiçbir zaman. Bir noktada bir yön bulma sinyali devreye girmiş ve onu uyurken kamarasına geri getirmiş, depoda bulduğu bir örtüye sararak koridorlarda taşımıştı. Yatağının rahatlığına geri dönmüştü. Ait olduğu yere.

Tanrılara şükürler olsun ki ona zarar vermemişti. Kızın çıkardığı her küçük sesin ve hareketin farkında olacak kadar kendini korumuştı.

Hayır. Gözlerini açtı ve alev rengi saçlarını okşarken yatağın üzerindeki pencereden yıldızları inceledi. Farkında değildi. *Karanlık* onu izliyordu ve ona karşı en az kendisi kadar sahiplenici ve koruyucuydu. Kaşlarını çattı. Bu yeni bir şeydi. Karanlık daha önce her yükseldiğinde, yalnızca ölüm ve yıkıma odaklanmıştı.

Bu gelişmeyi düşünüyor ve düşündüğünden daha çok babasına benziyor olabileceği gerçeğini düşünmekten kaçınmaya çalışıyordu ki küçük bir el sikinin etrafını sardı.

"Eğer beni bu şekilde uyandırmak istiyorsan, bunu onayladığımı söylemeliyim."

Bu arada Isan hiçbir şey söyleyemedi, konsantrasyon yeteneği tamamen şaftını uzun, bilerek hareketlerle okşayan küçük ele odaklanmıştı.

"Cebindeki bir silah mı diye soracaktım," diye mırıldanarak kulak memesini hafifçe ısırdı. Vücudunda bir zevk şimşegi çaktı ve sikiinin sarsılmasına neden oldu. "Ama pantolon giymediğine göre, beni gördüğüne memnun olduğunu varsayacağım."

Ceplerin herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sadece homurdandı ve onu kucağına kaldırdı. Kızın şaşkınlık çığlığı, kendini adamın sikiinin kalın ve sert uzunluğuna gömülmüş olarak bulduğunda bir zevk dönüşü.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, elleri göğsünün üzerinde yayılıyordu.

Ona bakarken gülümsedi. Sabahın erken saatlerinde kamarasındaki ışık programıyla birlikte, onun olduğunu düşündüğü melek gibiydi. Gün doğumu simülasyonu onu aydınlatmış ve saçlarının kızılını canlı bir aleve dönüştürmüştü.

Konuşmadan kalçalarını salladı ve onu kendisine binmeye çağırdı. Çok fazla teşvike ihtiyacı yoktu, vücudu onunkinin üzerinde sallanıyordu. Uzun sürmedi. Onun üzerinde hareket etmesinden birkaç dakika sonra, sert ve hızlı bir şekilde boşaldı, ecstasy içinde paramparça olurken dudaklarında onun adı vardı. Onunla birlikte boşalırken onu kollarında tuttu, ikisi aynı anda doyuma ulaştı. Onu yakınında tutarak gözlerini kapatmayı reddetti. Artık zihni tamamen berrak olduğu için onunla geçirdiği her anı sonsuza dek hafızasına kazımak istiyordu.

Küçük insan dışısını kendine ait olduğunu iddia ettiği gün.

Eşini sahiplendiği ve hayatını sonsuza dek ona adadığı gün.

Bildiği hayatının kendisiyle ilgili olmaktan çıkıp *onlarla* ilgili olduğu gün.

ISAN masasında oturmuş, konsol ekranına bakıyordu. Bir veri dosyası önünde yavaşça dönüyordu. Onunla alay ediyordu.

Her savaşçının kayıtlarında bulunan türden bir tıbbi test dosyasıydı. Bir dizi hastalık ve genetik belirteç için çocukluktan itibaren yapılan testler. Hepsi herhangi bir genetik sorunu ya da akıl hastalığını düzeltmek için tedaviye ihtiyaç duymadıklarından emin olmak için test edilmişti. Bu testler bir erkeğin ne tür bir savaşçı olacağını belirleyen yetenek testleriyle birlikte yapıldı... tüm Latharlar savaşçıydı ama hepsi imparatorluk savaş gemilerinde görev yapan baş savaşçılar değildi. Bazıları çiftçilik yaptıkları ya da diğer görevleri yerine getirdikleri kolonilerde ve ileri karakollarda savaşçı olarak görev yapıyordu. Hâlâ savaşçıydılar, hâlâ diğer Lathar'lar kadar ölümcüllerdi ama

birinci sınıf değildi. Sadece imparatorluğun düşmanları ya da imparator tarafından kefil olarak alınan oğullar savaş eğitimi alma hakkından mahrum bırakılırdı. Asla savaşçı olamazlardı. Bu en büyük hakaretti.

Isan'ın durumunda, yetenek testleri onun birinci sınıf bir savaşçı olarak eğitime uygun olduğuna karar vermişti. Dahası, şifacı olmaya da uygun olduğunu göstermişlerdi.

-Soyunda şifacı olmadığı için bu sürpriz oldu.

Ama yetenek testleriyle ilgilenmiyordu. Mükemmel bir şifacı olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Ailesinde şifacılık geçmişi olmamasına rağmen, şifacılar salonundaki rütbeleri yükselmiş ve Lord Şifacı'dan sonra ikinci sıraya yerleşmişti. Ve salondaki söylentilere göre, şifa verme konusunda Laarn'ın dengi, hatta ondan daha iyisiydi.

Bunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Laarn ile bir liderlik savaşına girmekle gerçekten ilgilenmiyordu. Erkek olan sadece imparatorun varislerinden biri değildi, aynı zamanda ikisi de çok deneyimli ve tehlikeli savaşçılardı. Aralarındaki herhangi bir meydan okuma sadece ölümle sonuçlanırdı, bu da salonun mükemmel bir şifacı kaybedeceği ve muhtemelen kız kardeşini-oğlunu öldürdüğü için imparatorun gazabına uğrayacağı anlamına geliyordu.

Hayır, şifahanenin Isan'ın komutasına ihtiyacı yoktu. Başlangıç olarak Laarn'ın hastaya yaklaşımı onunkinden çok daha iyiydi. Isan'ın güçlü olduğu alanlar insanlarla iyi geçinmek yerine ameliyathane ve araştırma laboratuvarlarıydı. Ona göre, eğer ellerini tutmasını istiyorlarsa, revirine inecek kadar aptal olmamaları gerekirdi.

Ve... konudan kaçıyordu. Önündeki ekrandaki dosyayı açmaktan kaçınıyordu. Ne içerebileceğini *düşünmekten* bile kaçınıyordu. Düşüncelerinin onu sürüklemek istediği *maagis deliğini* görmezden gelerek yeniden odaklandı.

Öne doğru uzanarak dosyayı açmak için ekrana bastı. Dosyanın kime ait olduğunu anlamak için kimlik dizgisini çözmesine gerek yoktu. Bu numaralar her zaman için hafızasına kazınmıştı.

Bu onun dosyasıydı.

Çocukluğunda yapılan ve herhangi bir genetik kusur ya da hastalık taşımadığını gösteren tıbbi testleri içeriyordu.

Blood Rage de dahil.

Babası *Izaean* olduğu için Isan, Raalt ve diğer çılgına dönenlerin maruz kaldığı öfkenin kendisine geçmediğinden emin olmak için genişletilmiş testlere tabi tutulmuştu.

Testleri hatırladı. Bir sürü test. Teşhis makinesinin içinde yattığını hatırlıyordu. Yaşlanan makinenin onu tararken çıkardığı vınlama ve tıkırtıyı asla unutamayacaktı. Parac'Norr'daki teknoloji... tek tanımla arkaikti. İnsanlık seviyesinin çok az üzerindeydi. Bu yüzden babası ve diğer sert yüzlü savaşçılar sonuçları incelerken o da saatlerce orada yatmıştı. O zamanlar bile testlerin ne kadar ciddi olduğunu biliyordu. Parac'Norr'da kalıp kalmayacağına ve muhtemelen *Izaean* adını almaya hak kazanamadan ölüp ölmeyeceğine ya da buradan ayrılıp imparatorluğun bir savaşçısı olup olmayacağına karar vereceklerdi.

Sonuçlar temiz çıkmıştı. Kan Öfkesi'nin genetik işaretleri ona bulaşmamıştı. O gece Parac'Norr'un gördüğü en büyük partiyi vermişlerdi. Geriye dönüp baktığında, bunun daha çok her *Izaean*'a enfekte olmayan yavrulara sahip olabilecekleri umudunu vermiş olmasıyla ilgili olduğunu fark etti. Kan Öfkesi'nin ortaya çıkması bir aile soyunun sonu anlamına gelmiyordu.

Kan Öfkesi'nden arınmıştı. Öyle olmalıydı. Çoktan aklanmıştı. Bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu. Ya öfke ve karanlık Shannon onu her zaman kanında hissettiği ve kabul etmeyi reddettiği kaostan geri getirmişti, bu başka bir şeydi, tamamen yeni bir şey...

Ya da testler yanlıştı.

Gözlerini açarak sonuçlar arasında gezindi. *Izaean* Kan Öfkesi'nin işaretlerini görmesi gerekiyordu. Kaşlarını çattı. Çok ileri gitmişti. Geri döndüğünde kaşları daha da çatıldı. Hayır. Onları kaçırmamıştı. Burada değillerdi. Sonuçların o bölümü boştu. Sanki hiç test edilmemiş gibiydi.

"Bu doğru olamaz."

Test edilmişti. Test *edildiğini biliyordu*. Dosyada bir sorun olmalı. Emin olmak için dosyayı kapatıp yeniden açtı. Bu eski bir dosyaydı ve bazen yeni sistemlerle iyi oynamıyorlardı. Tekrar açtığına, sonuçlar şüphesiz olması gereken yerde olacaktı.

Ama... hayır. Bölüm daha önce olduğu gibi boştu. Hayır. Bekle... bölümün en altındaki yetkilendirme koduna odaklandı.

Servaas Q'Paal. Isan çocukken Parac'Norr'da şifacı olarak görev yapmış olan yaşlı savaşçı. O bölümü imzalamıştı, bu da test sonuçlarının var olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

İç çekti ve başını ellerinin arasına aldı. *Izaean* dünyasındaki şifacı salonu imparatorluğun geri kalanının veri tabanına bağlıydı. Bu da demek oluyordu ki, eğer bu sonuçlar sistemde yoksa, tek kopyaları Servaas'ın kendi dosyalarında olacaktı. Yani onları istiyorsa, gidip kendisinin alması gerekecekti.

BİR SAATTEN AZ BİR SÜRE SONRA, Isan kamarasına dönmüş, eşyalarını topluyordu. Neyse ki Servaas, Terran sistemine yakın küçük bir sisteme taşınmıştı. Aslında o kadar yakındı ki, Isan şimdiye kadar keşfedilmemiş olmalarına şaşırmıştı. Tek gereken bir geminin manzaralı rotayı seçmesi ve *bum...*

Ancak burası kimsenin gezip görmek isteyeceği bir uzay bölgesi değildi. Burası çorak bir araziydi, öte tarafın arka ucuydu ve yakın zamana kadar kimse burada ilginç bir şey olduğunu düşünmemişti. Bu da şu soruyu akla getiriyordu... Servaas gibi bir şifacı neden kalkıp buraya kadar emekli olmaya karar vermişti? Neredeyse bir sürgünü andırıyordu ama Isan bunun için hiçbir neden bilmiyordu. Yaşlı şifacının hayatında imparatorluktan bu şekilde çekilmesine neden olacak travmatik bir olay yaşadığını da hatırlamıyordu.

Kayıp sonuçları gibi, bu da bir gizemdi. Ve Isan gizemleri sevmezdi. -Birbirine bu kadar yakın olanlar değil. Bu bir tesadüf olamazdı; tesadüflere inanmazdı. Burada başka bir şey oluyordu.

"Yine bir yere mi gidiyoruz?"

Döndüğünde Shannon'ın kapının girişinde durduğunu gördü; koridorun ışıklarıyla arkadan aydınlatılan saçları bir alev halesine dönüşmüştü. Yıllar önce bir hevesle satın alıp ona verdiği elbiselerden birini giymiş olan Shannon'a hayranlıkla bakmak için bir an durdu. Bunları giyecek bir eşi olacak kadar şanslı olmayı hiç beklemiyordu ama artık vardı. Ve her nasılsa, onun sıra dışı rengine uygun tonları seçmeyi başarmıştı. Çok güzel görünüyordu, minik ve narin, yüzünde küçük bir gülümsemeyle onu izliyordu.

Yine de doğrulurken içten içe lanet okudu. Sardaas'ın eşi Dani'yle yaptığı ziyaretten dönmeden önce gitmek istemişti, o buradayken karanlığın gitmesine karşı çıkacağını biliyordu. Şu anda bile ona doğru bir çekim hissediyordu, elbisesini yırtıp onu sürüklemek için vahşi bir ihtiyaç duyuyordu.

onu yatağına yatırır. Bir sonraki döngüyü ona adını haykırarak ve onu tohumuyla doldurarak geçirecekti. Soyu devam etsin diye onu çiftleştirmek.

Dişlerini sıkı. Ona dokunamazdı. Neler olduğunu öğrenene kadar olmazdı. Henüz hamile değildi ve uyurken ona gebeliğı önleyici bir implant enjekte ederek hamile kalmayacağından emin olmuştu. *Izaean* olup olmadığını öğrenene kadar laneti bulaştırma riskini göze alamazdı.

"Değiliz," dedi ve eşyalarını toplamaya geri döndü. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Sadece bir kıyafet değışikliğı ve kişisel eşyalar. Komutanın uzun menzilli uçağını kullanmak için şifacı salonunun iznini gerekçe göstererek izin talebinde bulunmuştu bile. Bu sık kullandığı bir izin değildi ama imparatorluğun herhangi bir vatandaşının ona istediğı yardımı sunması *gerektiğı* anlamına geliyordu.

"Ah?" Yaklaştı, sesi garip bir şekilde düzdü. Sesi biraz tuhaf geliyordu. Belki de arkadaşının söylediğı bir şey onu strese sokmuştu. Döndüğünde bunu ona soracaktı.

"Çünkü bir seyahat için toparlanıyormuşsun gibi görünüyor."

"Toplanıyorum."

"Hiçbir yere gitmeyeceğimizi sanıyordum." Kollarını kavuşturmuş yatağı karşı tarafında duruyordu. Yüz ifadesi hoş ve nötrdü. Bundan hoşlanmadı ama çantasını bağladı ve omzuna astı.

"Biz değiliz. Ben

." "Anlıyorum."

Kafasının arkasında alarm zilleri çaldı ama onları salladı. İnsan eşleri olan diğer erkeklerin küçük şeyler yüzünden yaşadıkları mantıksızlıklardan bıkkınlıkla bahsettiklerini duymuştu. Bunun da "o" tartışmalardan biri olacağını düşünebilirdi ama Shannon'ın sesi sakin ve kabullenici geliyordu.

"Güzel. Çok uzun kalmayacağım-"

"Ben de seninle geliyorum," diyerek onun sözünü kesti ve dolaba doğru döndü. Kapı açıldı ve üst raftan bir çanta almak için parmak uçlarında uzandı.

Başını iki yana salladı ve elini uzatıp ondan aldı ve koydu. "Hayır. Gittiğim yer... kayıtlı olmayan bir gezegen. Tehlikeli olabilir."

Kadın ona döndü ve adam kadının gözlerindeki öfke parıltısını yakaladı. "Ve Anselm-Four tehlikeli değil miydi?" diye karşılık verdi ipek gibi. "Kendimi idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Sen benim eşimsin." Onun önünde durdu ve ellerini yumuşak bir okşayışla kollarının üst kısmında gezdirdi. "Benim bakmam gereken, benim korumam gereken. Bu... seninle birlikte almak istediğim bir risk değil. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir gezegene gitmek istemiyorum. Sen farkına varmadan dönmüş olacağım. Söz veriyorum."

Eğildi ve kızın alnının ortasına bir öpücük kondurdu. "Kendini idare edebileceğini biliyorum, *Kelarris*. Yine de erkek egomu kurtar ve seni koruduğum yanılısamasına izin ver?"

Kız hâlâ adamın ellerinde kaskatı duruyordu ve adam gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Küçük dişisi çok inatçıydı ama bu onun cazibesinin bir parçasıydı. Sonra küçük bir teslimiyet sesi çıkardı ve ona doğru gevşedi, ellerini göğsüne dayadı. Onu daha yakına çekti, saçlarının kokusunu içine çekebilmek için başının tepesine yaslandı.

"İyi," dedi yumuşak bir iç çekişle. "Sadece uzun sürmesin. Tamam mı?"

"Sana söz veriyorum, *Kelarris*. Sen farkına varmadan dönmüş olacağım." Ve bu, tamamen tutmaya niyetli olduğu bir sözdü.

I San gideli on iki saatten az olmuştu ve onu şimdiden deli gibi özlüyordu. Shannon, Dani'yle tekrar görüşükten sonra kamaralarına geri döndü, ancak yüzünde bir çatık kaşla boş oda.

Uzaylı gemisinde yalnız olmaktan hoşlanmıyordu. Gerçi binlerce insanın bulunduğu bir uzay gemisinde yalnız olmak pek mümkün değildi. En azından şimdi kimse onu rahatsız etmiyordu. Savaşçılardan hiçbiri ona doğru gözünü bile kırpmıyordu, onun kendisine ait olduğunu öğrenir öğrenmez de kırpmamıştı. Ama yine de oda Isan olmadan daha büyük ve daha soğuk görünüyordu. Sabahları huysuz bir herif olsa bile.

Bir şeyler ters gidiyordu, sanki bir parçası eksikti. Çamaşırhaneyi karıştırıp üzerinde onun kokusu olan bir gömlek bulana kadar büyük yatakta uyumak için mücadele etmiş ve sabaha kadar onu kendine sarmıştı. Adam onu şaşırtmış, öfke dolu savaşçı gecenin uzun saatlerinde şefkatli ve doymak bilmez bir aşığa dönüşmüştü. Tabii ki onu hâlâ kükreyen ve hırçın haliyle seviyordu ama adamın nazik tarafı da onu başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Pislik şifacı," diye mırıldandı kendi kendine ve salonun arkasındaki mini mutfığa doğru yürüdü. Tezgâhlardan birinin üzerinde bir kutu vardı. Kutuyu açmadan önce bile ağzı sulandı. Kapak açıldığında o güne kadar gördüğü en büyük çikolatalı kek ortaya çıktı ve yapış yapış lezzeti midesini guruldattı. Zaten kesilmiş olan küçük dilimi kaldırarak ağzına attı ve tatlı zenginlik dilinin üzerinde erirken zevkle inledi.

Çok güzeldi. Tezgâha yaslanırken gözlerini kapattı. Onu Latharian tarla pastasıyla tanıştırmıştı ve bir ısırtıktan sonra müptelası olmuştu. İnsanı şişmanlatmayan çikolatalı pasta... Sevilmeyecek ne vardı ki?

Pastayı bitirirken içini çekti ama bir dilim asla yeterli değildi. Arkasını dönerek bıçağa uzandı ve bir dilim daha kesti. Daha doğrusu bir dilim daha kesmek *istedi*. Ama kekin içinde bulunduğu zor ambalaj sağa doğru kaydı ve bıçak avucunun başparmağıyla birleştiği yerden elinin derinliklerine battı.

Şok içinde ona baktı, kanın fişkırmasını ve beyaz tezgâhın üzerine güzel kırmızı desenler sıçratmasını izledi.

"Kahretsin."

Hiç acı yoktu. Acı yoksa her zaman kötüdür.

"Ugh..." bıçağı bir takırtıyla yere düşürdü ve elini yaranın üzerine sıkıştırdı. Basınç uygulamak için kullanabileceği bir şey ararken kan kabardı ve parmaklarının arasından damladı. Tezgâhın ucundan bir bez kaparak elinin etrafına sardı ve saniyeler içinde kırmızıya boyanınca tısladı. Tamam, bir ilk yardım çantası bulmak söz konusu bile olamazdı. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı, hem de hemen.

İletişim sistemini çözmeye çalışmakla uğraşmak yerine, kapıya doğru yürüdü. Onun hareketiyle tetiklenen kapı kayarak açıldı ve dışarı çıktı.

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir, lütfen," dedi ve karşısında duran iki bota baktı. Koridorun geri kalanı boştu, bu ikisi dışında tüm oyuklar temizdi. Bütün gün onu takip etmişlerdi, bu da onu daha önce kızdırmıştı. Sanki Isan ona güvenmiyordu ve uslu durmasını sağlamak için peşine birkaç bekçi köpeği takmıştı. Şimdi, onun bunu yapmış olmasından daha fazla rahatlamış olamazdı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir canlandılar, tek kırmızı gözleri ona dikilmişti. İçlerinden biri onu metalik kollarının arasına alırken paniğe kapılmayacak kadar baygın hissediyordu. Cidden, sadece küçük bir kesikti... Kendini bu kadar sersemlemiş hissetmemeliydi, değil mi?

"Sizi şifacı bölümüne götüreceğiz," dedi biri, yapay sesinde bir endişe vardı. Başını salladı, artık bunun hayal gücü olmadığını biliyordu. Bir Latharian savaşçısı gerçekten de geminin başka bir yerinden makineyi kullanıyordu.

Robot dönüp koridorda ilerlemeye başladığında pilot "En iyisi gözlerinizi kapatmak," diye tavsiyede bulundu. "Sizi en şekilde ulaştıracamız. Biz istemiyoruz

için..." Sanki pilot kullanacağı en iyi kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi bir duraksama oldu. "Sizi korkutmak istemeyiz, Leydi K'Vass."

Yine başını salladı ve emredildiği gibi gözlerini kapattı. Adını düzeltme zahmetine de girmedir. Isan'ın karısı... eşi... her ne derlerse desinler, ona henüz sormamış olmasına rağmen, kendisine Isan'ın karısı... eşi... olarak hitap edilmesinden dolayı küçük bir heyecan duydu.

Robotlar koşarken, daha önce çok durgun olan KORİDORDAKİ HAVA yüzünün önünden hızla geçti. "Ayakları" güverte kaplamasına makineli tüfek ateşi gibi çarpıyordu ve o da kendisini tutana yapıştı. Bu hızda giderken düşmek en son endişeleneceği şeydi.

Robot yavaşladı ve revire doğru ilerlerken gözlerini açtı. Bir şifacı onları bekliyordu ve perdeleri arkaya çekilmiş bir bölmei işaret ediyordu.

"Buradan," diye emretti ve robot onu yatağa yatırırken ona gülümsedi. "Leydi Shannon, ben Taraas, gemideki ikinci şifacıyım. Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Adam elindeki derme çatma sargıyı geri çekerken küçük bir gülümsemeyi başardı. Kan tekrar fışkırırken dudakları büzüldü.

"Evet. Isan'ın bıçaklarından biriyle pasta kesmeye çalışırken ayağım kaydı. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Bezi temiz bir sargıyla değiştirip tekrar baskı uygularken yukarı doğru bir bakış attı.

"Ne tür bir bıçak kullandın?" diye sordu, yatağa bağlı bir kola takılı bir cihaza uzanırken sargıyı yerinde tutuyordu. Büyük bir hançerin kınında olduğu kalçasına doğru başını salladı. "Bunun gibi bir şey mi?"

Başını salladı. "Evet. Benzer bir sapı vardı."

Dudakları sıkıştı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Nanomoleküler kenarlı bir savaş bıçağı. Başparmağını kaybetmediğin için şanslısın. Ama hasarı onarmak için ameliyat etmem gerekecek."

Yüzü kızardı. "Beni . Değil mi?"

Panik onu sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Bunu yapamazdı, Isan burada olmadan olmazdı. Dışarıda, sadece tanımadığı ve güvenmediği insanların değil, uzaylıların da yanında çaresiz kalamazdı...

Taraas yatağın üzerindeki monitörlere bir göz attı ama kalp atış hızının yükseldiğinden bahsetmedi.

"Hayır, hiç de değil. Tüm prosedür boyunca tamamen bilinçli ve ağrısız olacaksınız. Söz veriyorum."

Nefesi aceleyle kaçtı. "Teşekkür ederim."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim için zevktir. Sadece benim için arkana yaslan..."

Emredileni yaptı, koluna ve eline garip bir kolluğa benzeyen bir cihaz takarken onu izledi. Onu daha önce Isan'la çalışırken görmüştü. Uzun boylu bir adamdı, Isan'dan biraz daha yaşlıydı, belki de otuzlarının başındaydı. Lathar'da bunu söylemek zordu. Bazıları insanlar gibi yaşlanırken, Isan gibi bazıları da gözleri aslında daha yaşlı olduklarını ele verse de çok daha genç görünüyordu.

Taraas kılıfı tıklayarak kapattı, mavi bir ışık aydınlattı. Havlu, kanla kaplanmadığı yerlerde beyaz parlıyordu. Şifacı onu dikkatlice çıkardı ve kadın kanın tekrar akmaya başlamasını bekleyerek irkildi. Akmayınca nefesi kesildi ve daha yakından baktı.

Elindeki yara açılmıştı ve içindeki düşünmek istemediği yapıları gösteriyordu. Ama hiç kan yoktu. Sanki bir şey yaranın kanamasını durdurmuş gibiydi.

"Staz alanı," diye açıkladı şifacı onun meraklı bakışları karşısında ve alnına oturması için bir kafa bandı kaldırdı. Isan'ın kullandığını gördüğü eldivenler gibi, kola bağlı kablolar vardı. "Sadece birkaç saniye aktif tutabiliyorum ama ameliyata başlamam için yeterince uzun bir süre."

Bir ayağıyla tekerlekli bir tabureye asıldı ve onu öne çekerek kolun yanına oturdu.

"Üniteyi çevrimiçi hale getiriyorum. Sinirsel yükü üstlendiğimde biraz karıncalanma hissedeceksin," dedi gülümseyerek.

"Teşekkür ederim." Yatağın yükseltilmiş başlığına yaslandı. İçini bir ürperti kapladı, tenini yıkadı. Sonra kaşlarını çattı. Kolu omzundan itibaren ölmüştü. Tamamen ölmüştü. Denese bile hareket ettiremezdi.

Küçük kollar kol tabanının yanlarından ayrıldı ve hareket etmeye başladı. İlk başta yavaştılar, ama sonra artık onları göremeyene kadar daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiler. Elindeki açık deliği aşağıdan yukarıya doğru örmeye başladılar.

"Bu inanılmaz," diye nefes aldı. Murphy'nin ameliyatını izlemiş olmasına rağmen, farklı bir odadaydı ve çok daha fazla odaklanmıştı

Isan'ın üzerinde. İyileşmeyi hiç bu kadar yakından görmemişti.

Taraas'a bir bakış fırlattı. Adam hiç kıpırdamamıştı, hâlâ taburenin üzerinde aynı yerde oturuyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Moleküler düzeyde iyileştiriyoruz, molekülleri doğru yerlerde inşa etmek ve bağlamak için birime rehberlik ediyoruz." Yüz ifadesi odaklanmıştı ve gözlerini kızın elinden ayırmıyordu. Bir an için onun dikkatini dağıttığından endişelendi ama sonra devam etti. "Bu oldukça basit bir iyileştirme. Ve acı eşiğin çok yüksek, bu yüzden onunla da savaşıyorum."

Bir an için gözlerini kapattı. Latharian şifacıların hastalarının acılarını da üstlendiklerini unutmuştu. Gözleri birden açıldı.

"Bekle, başka bir yara izin daha mı olacak?" diye sordu aniden, derisinin üzerindeki izlere bakarak. Isan'ın yarısı kadar bile izi yoktu. Bu, Isan'ın işinde ne kadar iyi olduğunu fark etmesini sağladı.

Taraas gülümsedi ve başını salladı. "Hayır leydim. Bu küçük bir operasyon, yani sistemimi hiç zorlamayacak. Ama endişeniz için teşekkür ederim. Pek çok kişi bunu düşünmeye zahmet etmez."

"Rica ederim," diye otomatik olarak cevap verdi ve sonra merakla başını eğdi. "Tanıdığım çoğu Lathar'dan çok daha konuşkansın."

Başını kaldırdı ve sonunda onun bakışlarıyla buluştu. "Öyle miyim? Nasıl yani?"

Omuz silkti. "İlk başta herkes bana bakıyordu, şimdi kimse bakmıyor. Ve eğer herhangi biriyle konuşursam, sohbet etmektense hava atlamayı tercih ediyormuş gibi."

Taraas kıkırdadı, dikkati tekrar elinin üzerindeydi. Daha şimdiden yarayı kapatmaya başlamış, üzerinde yeni bir deri oluşmasına neden olmuştu. "Bunun nedeni senin Isan'ın olman. Kimse onun dışısını etkilemeye çalıştıkları için kendilerine kızmasını istemez."

Bu yorum onu küçük bir kahkaha ile irkiltti. Evet, Isan'ın onun hakkında ne kadar sahiplenici ve tehlikeli olabileceğini biliyordu.

"Ama bu konuda endişelenmiyorsun?"

Şifacı başını salladı, durdu ve sonra itiraf etti, "Biraz. Ama seni iyileştiriyorum, yani bu da bir şey sayılmalı. Ayrıca, ismim eş programı için çoktan yazıldı. Sadece bir insan dışıyla konuşma fırsatını değerlendiriyorum, eğer kabul edilip eşleşecek kadar şanslı olursam diye."

"Eşleşme programı mı?" Shannon gözlerini kırıştırdı. Böyle bir programı ilk kez duyuyordu.

Taraas başını salladı. "İnsan bir dişi için potansiyel eş olarak değerlendirilmek isteyen savaşçılar için bir program var. Her savaşçı listeye kabul edilmeden önce dikkatle değerlendiriliyor."

"Değerlendirildi mi? Ama neden?"

Taraas'ın ifadesi dikkatle boştu. "Potansiyel pürist eğilimler için. Değerli bir dişinin bir püriste verilmesi iyi olmaz. Leydi Jessica'nın başına gelenlerden sonra olmaz."

Shannon dedikoduları sezerek yaklaştı. "Jessica Kallson, evli... yani Lord Şifacı Laarn ile çiftleşti. Öyle değil mi? Ona ne oldu?"

Taraas durakladı, tereddütlü görünüyordu. Ama sonra dayanamamış gibi yaklaştı. Gülümsemesini gizledi. Erkekler, hatta görünüşe göre uzaylı erkekler bile kadınlardan daha kötü dedikoducuydu.

"Leydi Jessica saraydan tutucular tarafından kaçırıldı. Taşıdığı çocuğun kendi çılgın kehanetlerinden birinin anahtarı olduğunu düşünüyorlardı. Bebeği ondan koparmaya çalıştılar ve neredeyse ikisini de öldürüyorlardı. Onları sadece Lord Şifacı Laarn'ın deneyimi ve yetenekleri kurtardı."

Şok içinde nefesi kesildi. "Hamile miydi?"

Çok fazla şey söylediğini fark eden Taraas'ın gözleri büyüdü. Sonra iç çekti. "Bunu söylememeliydim. Ama eninde sonunda öğrenecektin. Evet, başarılı bir insan-Lathar hamileliği oldu ve bir diğeri de devam ediyor."

"Bunun henüz gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ediyorduk," dedi sessizce. "Ama sadece iki bebek değil, daha fazlası olacağını düşünmüştük." Sırıttı. "Söylentilere göre yürüttüğünüz üreme programları pek de öyle değilmiş."

Taraas iğrenmiş görünüyordu. "Evet, bu söylentileri duyduk. Üreme programları mı? Ne tür canavarlar olduğumuzu sanıyorsunuz?"

Adam kolundaki manşonu çekerken kaşlarını kaldırdı. Eli yeni gibi olmuştu. "Şey... bazılarımızı kaçırdın mı? Bu senin hakkında iyi şeyler düşünmemize yol açmaz. Değil mi?"

Şifacı kıkırdadı. "Evet, haklısın. Tekrar uzanın lütfen. Seni serbest bırakmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için tam bir vücut taraması yapmak istiyorum. Eğer bir şeyi gözden geçirirsem ve hastaysanız, Isan..." Dramatik bir şekilde titremek için ara verdi. "Şöyle diyelim, eşinizle yapacağınız *bu* konuşmayı kesinlikle dört gözle beklemiyordum."

Emredildiği gibi uzanırken gülümsedi. Holografik ekranın mavi ışıltısı onu sardı. Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi.

Aşağı. Yine de bu çok kötü değildi. Bilinci yerinde değildi ya da kapalı değildi. Eğer dışarı çıkmak isterse, hologramları tam anlamıyla itebilirdi. Sadece havada ışıklar vardı.

Makine onu tararken Taraas sessizce, "Medbay'ler sana sıkıntı veriyor," diye mırıldandı. "Nedenmiş o?"

Dudakları ona yanlış anladığını ve aptal olmamasını söylemek için aralandı ama sonra durdu. TDF'de çalışmıyordu, bu yüzden ona ne söylediği ya da burada siciline ne işlendiği önemli değildi. Eğer hâlâ TDF'de bir işi varsa bile bu onu görevden aldırılmazdı.

"Benim büyüdüğüm yerde tıp kötü bir yerdi," diye açıkladı sessizce. "İnsanlar oraya gittikten sonra kaybolurdu. Ya da oraya götürüldük ve bir daha geri dönmedik. Bizi sık sık tedavi için içeri alırlardı..."

Bir an için gözlerini kapattı, ama bu anıları daha da kötüleştirdi, bu yüzden tekrar açtı ve tavanı inceledi. Bir uzaylı gemisindeki uzaylı tavanı.

"Daha sonra size ne yaptıklarını bilmeden uyanırdınız. Bize hiç söylenmedi."

Taraas hiçbir şey söylemedi, sadece dinledi. Sessiz, rahatlatıcı bir varlık.

"Daha sonra bize takip cihazları ve başka cihazlar yerleştirdiklerini öğrendim. I

Anselm-Four'dan ayrılıp orduya katıldığımda onları kestim." Hatırladıkça midesi bulanıyor, ürperiyordu. "Vücudumda bilmediğim bir şey olduğu fikri bile... Tecavüze uğramak gibi bir şey."

"Yara izini merak etmiştim." Taraas başıyla kolunun üst kısmını işaret etti ve yatağın etrafında dolaşarak taramanın görüntüsünü değiştirirken ona doğru eğildi. "Hepsini aldın mı? Burada bir implantın aktif olduğunu görüyorum. Bekle biraz."

"Ne demek istiyorsun? Hepsini aldım." Shannon dondu kaldı, omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Birini kaçırmış olabilir miydi? Hayır, kesinlikle olamazdı. Ve bunca yıldan sonra hâlâ aktif olamazdı. "Ne tür bir implant?"

Taraas'ın ifadesi bir an için düzeldi ama sonra tekrar kapandı. "Ne. Bir tür.

Of. İmplant?" diye sordu yavaşça ve dikkatlice, korkunç bir

Aklında bir şüphe oluşuyordu.

Taraas boğazını temizledi ve rahatsız görünüyordu. "Bu Latharian. Bir doğum kontrol implantı."

Shannon kalbi uyuşurken gözlerini kapattı. Isan. Öyle olmalıydı. Onun izni olmadan bir implant takmıştı. Ona çocuk isteyip istemediğini bile sormamıştı. Öylece gitmiş ve onun yerine bu kararı vermişti.

"Çıkar onu," diye yumuşak bir sesle emretti; sesi, serbest kalmak isteyen öfke göz önüne alındığında mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha sakindi.

"Ne? Şimdi mi?" Taraas endişeyle kaşlarını çattı. "Bunu yaparsam ve..." Boğazını nazıkçe temizledi, belli ki rahatsız olmuştu. "Eğer siz ve Şifacı Isan..."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Çıkar ağzındaki baklayı, Taraas. Ben bir askerim, özel bir kar tanesi değilim. Beni kıramaz ya da üzemezsin."

Başını salladı. "Eğer siz ve eşiniz yakın zamanda yakınlaştıysanız, gebe kalma riskiyle karşı karşıya kalacaksınız."

Başını tekrar yatağa bıraktı ve gözlerini kapattı. "Bu riski alacağım. Şimdi çıkar şunu içimden ya da bana bir neşter ver, kendim yaparım."

GEZİSİ TAMAMEN VE TAMAMEN ZAMAN KAYBI OLMUŞTU.

Gemisi nihayet mekik hangarındaki boş bir alana indiğinde Isan nefesinin altından homurdandı. Şimdi terk edilmiş gezegeninde inzivaya çekilmiş olan Servaas'ı bulmuştu ama yaşlı savaşçı sadece imparatorluğu değil, şifacılık mesleğini de geride bırakmıştı. Artık dosyalarından hiçbirini yoktu, Isan'ın çocukluğuna dair kontrol edebileceği ve kayıp sonuçların gizemini çözmeye çalışabileceği hiçbir şey yoktu.

Yaşlı Lathar'ın tek söylediği Isan'ın babasıyla konuşması gerektiği idi. Sonra da kapıyı Isan'ın yüzüne kapatmıştı. Bu hareket o kadar beklenmedikti ki, Isan tamamen şaşırılmış bir halde birkaç dakika öylece kalakalmıştı. Sonra arkasını döndü ve gitti.

Başka bir seçeneği yoktu. Isan'ın geldiği andan beri belliydi; yaşlı şifacı onu orada istememişti. Servaas'ın başına onu imparatorluğa düşman edecek her ne geldiyse, kötü bir şey olmalıydı... cidden kötü. Bir Lathar'ın imparatorluğa bu şekilde sırtını dönmesi nadir görülen bir şeydi.

Servaas'tan bir şey öğrenememiş olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Şifacı ona babasının ihtiyacı olan cevaplara sahip olduğunu söylemişti, o yüzden tek yapması gereken Raalt'ın izini sürmekti...

İmparatorluk veritabanında yaptığı sorgulamada Raalt ve bir *Izaea* filosofunun *Veral'vias'a* yeni vardığını öğrendiğinde bu kolay bir işti. Isan grit

Dişlerini sıkarak mekik kapağından olabildiğince çabuk indi ve çantasını omzuna atarak rampadan aşağıya doğru yürüdü. Arkadaşına döndüğünü haber vermek için kamerasına uğrayacak, sonra da babasının izini sürecekti.

Ancak işler planlandığı gibi gitmedi. Odasına girdiğinde onu boş buldu. Küçük insan arkadaşı ortalıkta görünmüyordu.

"Shannon?" diye seslendi, çantasını masasının arkasındaki sandalyeye bırakarak. , dinlemek için hareketsiz kaldı. Belki de tuvaletteydi? Ama hayır... herhangi bir hareket ya da su sesi yoktu. Arkadaşını, Sardaas'ın eşini ziyarete gitmiş olabilirdi...

Döndüğünde bakışları yemek hazırlama alanına takıldı ve kalbi tam orada göğsünde durdu. Beyaz her yerinde kan vardı ve savaş hançerlerinden birini kaplamıştı. Bakışları sahnenin üzerinde gezindi, yarısı kesilmiş kek dilimini ve bulaşmış el izini gördü. Bıçaktaki kan.

Kendini toparlayarak odadan çıktı ve revirleri aramaya başladı.

"Isan'dan Taraas'a. Leydi Shannon sizinle mi? Kendisi yaralandı. Odamın her yerinde kan var," dedi koşmaya başlarken.

" Taraas. Evet, Birinci Şifacı. Leydi Shannon birkaç saat önce elinden yaralanarak getirildi ve tedavi edildi."

Koridorlarda koşarak şifacı bölmelerine doğru ilerleyen Isan'ın ciğerlerindeki rahatlama nefesini kesmişti. Aynı katta oldukları için oraya varması uzun sürmedi, neredeyse patinaj yaparak köşeyi döndü ve çift kapıdan içeri girdi. Taraas kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş onu bekliyordu.

"Eee?" Isan, Shannon'ı bölmelerden birinde ararken bakışlarını ikinci şifacının yanından geçirerek sordu. Ama perdelerin hepsi geri çekilmişti, bölmeler boştu. Kaşlarını çatı. "Nerede o?"

Taraas'ın ifadesi karanlıktı. "Gitti. Gezegenden bir telefon aldı ve ikinizin de görevlendirildiği görevi tamamlamak için oraya döndü."

"Draanth." Isan bir elini saçlarının arasından geçirdi, içinde bir tedirginlik vardı. "Neden beklemedi? Ben de geri dönüyordum. Onunla birlikte olmalıydım."

"Beklemek istemedi. Senin onunla gitmeni istemedi." Taraas'ın sesi sertti ve bir şey uzatmak için hareket etti. Küçük bir çantaydı, içinde kan bulaşmış bir şey vardı. "Bunu sana geri vermemi istedi."

Isan doğum kontrol implantını tanıyarak donakaldı. Çantayı almak için uzanırken diğer şifacıya baktı. "Ona yerinde olduğunu söyledin mi?"

Taraas başını eğdi, tiksinti gözlerinin arkasından okunuyordu.

"Yaptım. İzni olmadan onu yerleştirerek dışının sana olan güvenine ihanet ettin. Onun isteği üzerine çıkardım. Alternatif olarak kendisi çıkaracaktı."

Isan'ın ağzı bir an için açık kaldı. "O ..." Taraas kısa ve acı bir kahkaha attı.

"Kesinlikle yapardı. Sana o yaralarının nereden geldiğini söyledi mi? Tıptan *neden* bu kadar korktuğunu öğrenmeye zahmet ettiniz mi?"

Isan'ın yüz ifadesi karşısında diğer şifacı homurdandı. "Hayır, ben de öyle düşünmüştüm. O zaman seni aydınlatmama izin ver, *Birinci Şifacı*. Eşin tıptan ve doktorlardan korkuyor çünkü büyüdüğü yeri yöneten o *draantikler* onları toplayıp üzerlerinde işlem yapmak için bayıltıyorlardı. Üzerlerinde deney yapıldığından oldukça eminim. Birden fazla implant türüne dair fiziksel kanıtlar var ve bazı dişilerin zorla kısırlaştırıldığını söylüyor."

Isan her kelimedede yüzünü buruşturarak diğer şifacının haklı olduğunu fark etti. Kendi sorunlarıyla o kadar ilgilenmişti ki, onu buraya ilk getirdiğinde geçirdiği neredeyse panik ataktan sonra bile küçük dostuna neler olduğunu araştırmamıştı. Bunu anlaması gerekirdi. Daha derine bakmalıydı. Eşini *önemsemeliydi*.

"Peki siz ne yaptınız? Seçimlerinin elinden alındığı bir geçmişten sonra... ne yaptın?" Taraas talep etti. "Tam bir *trall* parçasıydın ve onun izni olmadan bunu yerleştirdin. Muhtemelen bir daha asla bir Lathar'a güvenmeyeceğinin farkında mısın? Asla mı? Sadece sana değil, herhangi birimize? Yalanlarıyla bize değerli bir dişi kaybettirdin."

Öfke kabardı, hırıltı Isan'ın dudaklarından patladı. "Dikkatli *ol İkinci Şifacı*, çok ileri gidiyorsun."

"O yeterince ileri gitmiyor ama *ben gideceğim*," diye cevap verdi tanıdık, derin bir ses Isan'ın arkasındaki kapılardan.

Hareket etmedi, ağır ayak sesleri onlara doğru gelirken hâlâ Taraas'ın bakışlarını kendi bakışlarıyla tutuyordu. Büyük bir el omzuna düştü.

Babası, *Izaea*'dan Raalt.

"Şifacı, gidebilirsin," dedi Raalt; Taraas bu emre ilk başta itaat etmeye hazır görünmüyordu, korkunç, vahşi savaşçı liderinden bile gelse. Sonunda başını eğdi ve Isan'la göz göze gelmekten vazgeçerek Raalt'a baktı.

"Umarım o kalın kafasına biraz akıl sokabilirsin," diye homurdandı Taraas, normalde sakin ve metanetli olan şifacıya hiç yakışmayan bir öfkeyle. "Çünkü aksi takdirde, bir *draanthing* kuyruğu var."

İkinci şifacı hışımla revirden çıktı. Eğer kapıları çarpabilseydi, her gözeneğinden yayılan öfkeyle çarpardı. Raalt onun gidişini izledi ve sonra kıkırdayarak Isan'ın omzunu bıraktı.

"Daha iyi bilmeseydim, senin değil de onun *İzaean* olduğunu düşünürdüm."

I San, yaşadığı şokun yüzüne yansımalarını umursamadan döndü. "Sen biliyor muydun?"

Büyük *Izaean* yakındaki bir yatağa yaslandı, kolları göğsünün üzerinde katlanmıştı. Isan yıllarca babasının daha güçlü yapısını kıskanmıştı ama şu anda içinde dönen öfkeyle, daha büyük olsun ya da olmasın Raalt'ı seve seve çemberin içine atabilirdi.

"Evet, biliyordum... daha doğrusu şüpheleniyordum," diye itiraf etti Raalt. "Yine de kendini ifade etmeyeceğini umuyordum. Onun pençesinden kurtulmuş olurdun."

Isan şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Eğer işaretler bende olsaydı, bu her zaman olacaktı. Er ya da geç."

Raalt'ın bakışları doğrudan ve tereddütsüzdü. *Liralık* bir yılan gibi. "Her zaman değil." Isan dondu kaldı. "Ne demek 'her zaman değil'?"

Izaean laneti ile ilgili kayıtlarda böyle bir şey yoktu. Her zaman, *her zaman*, ifade edildi.

Raalt başını hafifçe yana eğdi, gümüş rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Örgüsü yoktu. *Izaeanlar* saç örgüsü kullanmazdı. İlgilendikleri tek onur imparatorluk için ölmek ve kendilerini lanetten kurtarmaktı, kişisel savaş onurları değil.

"Sen bir şifacısın," dedi. "Yara *izlerini* almadan önce *Izaean* laneti üzerinde çalışıyordun. Ne gibi sonuçlar çıkardınız?"

"Bunun bir sınav bilmiyordum," diye karşılık verdi Isan.

Raalt hırladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Beni zorlama evlat. Senden hoşlanmaya meyilliyim ama ne olduğumu asla unutma."

Isan ona ters ters baktı. Evet, babasının *Izaean*'ın lideri olduğunu çok iyi biliyordu. Bu görevi birkaç yıldan uzun süredir sürdüren tek savaşçı olan Raalt, Isan bebekliğinden beri Parac'Norr'un başındaydı. O gelmiş geçmiş en büyük kötüydü. Savaşçılar ondan korkardı. Daaynal'dan, yani imparatorun kendisinden bile daha büyük bir öcüydü.

Yine de Isan'ın içindeki öfke umurunda değildi. Daha iyi olduğunu kanıtlamak için diğer erkeği, yani kendi babasını alt *etmekten* başka bir şey istemiyordu.

Raalt'ın sesi devam ederken daha yumuşaktı. "*Düşün*, Isan. *Düşün*. Öfkeye teslim olma."

Isan dişlerini sıktı ama öfkesini bastırıp beynine işbirliği yapmasını emrederken kaşlarını çattı.

"*Izaean* genellikle çocukluk döneminde genetik belirteçlerle ortaya çıkar," diye cevap verdi, sanki bir veri tabanı girişinden okuyormuş gibi hissederek. "Bu belirteçler, genellikle ergenlik çağının sonlarında ortaya çıkan ilk öfke sırasında ifade edilen bir durum içindir. Nadiren, belki de hatalı testler nedeniyle işaretler çocuklukta gözden kaçır ve yetişkinlikte öfke ortaya çıkar. Bu durum genellikle daha erken yaşlarda ortaya çıkandan çok daha kötüdür."

Raalt'ın kendisi de bir yetişkin sunumu yapmıştı. Isan gözlerini kırıştırdı ve babasına baktı.

"İşaretleyicilerim olmadığını ve öfkem sizinki gibi... yetişkin sunumu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Raalt başını salladı. "İşaretçilerden uzak duruyordun."

Isan başını salladı. Bu hiç mantıklı değildi. "O zaman neden sonuçlarımı gizlediniz? Eğer hiçbir belirteç taşımiyorsam, genetik bilgilerimi saklamama gerek yoktu."

Raalt soruyu duymazdan gelerek kendi sorusuyla cevap verdi. "Kan Öfkesi'yle ilgili başka ne gibi tuhaflıklar var? *Izaean* türünün kendisi hakkında?"

Isan'ın yüzü . Raalt neden bahsediyordu?

"Bu, ilkel içgüdülerimize bağlanan ve son derece gelişmiş Latharian saldırganlık duygusunu yeniden harekete geçiren bir durum. Başlangıçta her şeyin bizi öldürmek istediği düşmanca bir gezegende evrimleştik. Tepkilerimiz daha sofistike hale geldi ancak *Izaean* türü hastayı o ilkel tepkilere geri döndürüyor."

Raalt başını salladı ve memnun görünüyordu. "Başka ne var?"

Trallsake. Isan içini çekerek öfkesini bastırdı. Babası neyin peşindeydi, bir tarih dersi mi? Kızgınlığının öfke olduğunu biliyordu.

pençelerini tekrar ona geçirmeye çalışıyordu.

Babasının sorusunu duymazdan geldi. "Peki, eğer ben *Izaean* isem, ilk öfkem neden sadece altı saat sürdü? Neden bu kadar çabuk atlattım? Günlerce sürmesi ."

Raalt kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "İlk öfkenizi çoktan yaşadınız mı? Ne zaman? Ne tetikledi?"

"Birkaç gece önce," diye onayladı acımasızca. "Başka bir erkek dişime dokundu. Ben... onu öldürebilirdim. Yıllardır tanıdığım ve savaştığım bir erkek. Onu öldürmek, onu ve gemideki diğer her şeyi yok etmek istedim."

Hatırladıkça ürperdi. Bir daha *asla* böyle hissetmek istemedi. Hem de hiç. Bunun bir sapma, bir kerelik bir şey olmasını ummuştı. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Eğer bu bir sapma değilse, Shannon'la bir geleceği yoktu. *Izaea* eş kabul etmiyordu.

"Bu yarar. Anneni tehlikede görmek ilk öfkemi tetikledi. O sırada seni taşıyordu."

Isan dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Raalt'tan annesi hakkında hiçbir zaman bilgi alamamıştı. Başka hiçbir şey. Soyadı yok. Başka hiçbir ayrıntı. Bu, Raalt'ın annesinin adı dışında söylediği ilk şeydi.

"Ne oldu?"

Raalt'ın bakışları düzdü ve Isan'a odaklanmıştı.

"Onun hayatını kurtardım ve aynı gün içinde onu kaybettim. Çünkü ben *Izaean*, artık onun eşi olmaya layık görülüyordum." Isan homurdandı. Babası tanıdığı en değerli erkekti.

"Beni doğururken öldüğünü sanıyordum. Senin eşin olduğunu..." Raalt'ın ifadesi bir an için değişti, gözlerinde eski bir acı vardı. Hareket ediyor, bilekliklerini çıkardı. O an, Isan babasını onlarsız hiç görmediğini fark etti. Raalt bile onları takarak uyurdu.

Ve orada, bileklerinde, vardı. Solmuş bağ işaretleri.

"*Draanth*," diye nefes aldı Isan.

Babası annesiyle çiftleşmişti. Bir *Izaean* çiftleşmişti.

"O ölmedi," dedi Raalt'ın sesi alçak ve acı doluydu. "O olaydan üç ay sonra bana getirildin. Daha bir haftalık bile değildin. Başka bir erkekle çiftleşmeye devam etti. İki oğlu oldu."

İki... Isan'ın çenesi neredeyse güverte kaplamasına çarpacaktı. "Kardeşlerim mi var?"

Nerede? Onlarla tanışmak istiyorum."

Annesiyle tanışamazdı. Hayatta hiç Lathar dişisi kalmamıştı ama kardeşleriyle tanışabilir, belki onlar aracılığıyla annesiyle bir bağlantı kurabilirdi.

Raalt bilekliklerini geri çekerek izleri kapattı. Isan'ın kalbi onun için burkuldu. Bir eş bulmuş, ona bağlanmış ve onu kaybetmiş olmak... Babasına olan saygısı bin kat artmıştı. Raalt'ın öfkeden kendini nasıl kaybetmediğini bilmiyordu. Çoğu erkeğin pes edeceği yerde, Raalt bunun yerine lidersizlerin lideri olmak için yükselmiş ve onları korkutan ve *organize* bir savaş gücü haline getirmişti.

"Zaten ."

"Ne?" Isan'ın boğazından bir hırıltı koptu. "Ne demek istiyorsun? Kim? Benimle oyun oynamayı bırak! Tüm bunları neden gizliyorsun?"

Raalt'ın yüz ifadesi öfkesini durdurdu. Açık, dürüst... ve üzgündü. Yataktan kalktı ve Isan'ı kollarının üst kısmından kavradı.

"*Kim* olduğun yüzünden. Annenin kim olduğu..."

Isan hırladı, acısı ön plana çıkmıştı. "Beni bırakan annemi mi kastediyorsun-"

"Adını aldığın anne," dedi Raalt sessizce. "Sana adını ben vermedim, Isan. O koydu. Sana başka bir şey veremediği için kendi adını verdi."

Bu, Isan'ın izlerini dondurdu.

"Ne demek istiyorsun? Neden? Kimdi o?"

Raalt hüzünle gülümsedi. "İmparatorluğun en güzel ve zeki kadınıydı oğlum. Annen Miisan K'Saan'dı... imparatorun kız kardeşi."

Isan ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Oradaydı. Hepsi oradaydı. Miisan. Isan. Ona kendi doğum adının bir kısmını vermişti. Oh *Draanth*. Shannon ona benzediğini bile söylemişti.

"Şifacı Lord... Laarn... ve Tarrick... *benim kardeşlerim mi?*"

Raalt cevap veremeden geminin haberleşme sistemi gelen bir mesajı çaldı ve Sardaen'in tanıdık sesi havayı doldurdu.

"*Isan. Yüzeye inmen gerekiyor.*" Arkadaşı hiçbir formaliteyle uğraşmadı. "*Kadının bir ihbar almış ve bir mekiğe binmiş. Yarım saat önce onunla bağlantıyı kaybettik.*"

Buz, Isan'ı olduğu yerde dondurdu. gitmişti. Onu terk etmişti. Hâlâ elinde tuttuğu, içinde gebeliği önleyici implant bulunan küçük çantaya baktı.

"Peşinden git," dedi Raalt sessizce. "Benim yaptığım hatayı yapma. Onun için *savaş*."

O LANET BİR aptaldı.

Shannon içini çekti ve başını kafesinin parmaklıklarına yasladı. Yukarıdaki mağarada asılı duran ışıklara baktı. Buraya en son geldiğinde parmaklıkların diğer tarafındaydı. Buradan ayrıldığında burayı yerle bir etmeliydi. Ya da yeraltında olduğu için yeryüzüne mi *çıkmalıydı*... her neyse.

"TDF'nin gururu," diye alay etti arkasından bir ses. Sarah Lees. "Çok kolay yakalandı."

Shannon onu görmezden geldi. Sarah'nın sesi, Shannon'ı buraya çeken mesajdaki ağlamaklı yalvarışından çok farklıydı. Onu o küçük ekranda kirli ve ağlarken, yüzündeki panik ifadesiyle görmek Shannon'ın yüreğini burkmuştu.

"Bana yardım etmelisin Shannon. Birisi... İhanete uğradım. Beni öldürecekler. Lütfen yardım et. Elimde bilgi var... Başkan'a ve uzaylılara bir saldırı planlanıyor."

Ve bu anlaşmayı mühürlemişti. Isan'a kızgın olsa da Lathar'ı ve mevcut hassas durumu daha iyi anlamaya başlamıştı. Herhangi bir saldırının, sik kafalı bir şifacıyla küçük bir tartışma yüzünden barış sürecini raydan çıkarmasına izin veremezdi. Bunun için çok fazla şey tehlikedeydi.

Gözlerini kapattı ve iniltisini bastırdı.

Bir aptal gibi, günü kurtarabileceğini düşünmüştü. Böylece Sarah'yı kurtarmak için tek başına aceleyle yola koyulmuştu. Hızlı bir giriş ve çıkış, kapma ve yakalama olmalıydı. Mekikten karavanın bulunduğu yere on dakikada gidecek, Sarah'yı kurtaracak ve on dakikada geri dönecekti. Plan buydu. Hesaba katmadığı şey, hedefine doğru üç sokak gitmeden yakalanmak, sırtında bir şok tabancası ve başında bir çanta olmasıydı. Mekikten yardım isteyemeyeceği kadar uzaktaydı ve bu şehrin arka sokaklarındaki çığlıklar? On peni. Kimse ona yardım etmeye gelmemişti. Muhtemelen dikkat bile etmemişlerdi.

Şimdi lanet olası bir kafese tıkılmış, bu sürtüğün atıp tutmasını dinliyordu.

"Seni kandırmak çok kolay..." Ağlamaklı, mızımız bir ses tonu benimsedi. *"Aman Tanrım, lütfen bana yardım et. O kadar aptal ve zavallıyım ki beni kurtarmana ihtiyacım var... Kahretsin. Gerçekten o kadar zavallı olduğumu mu düşündün? İlk Terra'nın liderliğine yükselmiş birinin gelip beni kurtarmana ihtiyacı olduğunu mu? Ha!"*

Shannon gözlerini yukarıdaki ışıklardan ayırmıyordu, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Sanki Lees'in böbürlenmesi bir sineğin sızlanmasından daha önemsizmiş gibi

etrafta vızıldıyordu. Lees'in arkasındaki insan kalabalığını da görmezden geldi.

İsan'la buraya son gelişinden bu yana her şey değişmişti. Yeraltı işçi pazarı ve nezaket gösterileri ortadan kalkmıştı. Bunun yerine alan kocaman bir TF kışlasına dönüşmüştü. Alaycı kalabalığın arasından sürüklenirken tek bir yeraltı işçisi bile görmemişti.

"*Bu!*" Sarah Lees'in sesi yükseldi, "TDF'nin sunabileceği en iyi şey bu. Bu gezegen bizimdir. Bu İlk Terra'nın hakkı... Dünyamızı geri almak her *gerçek* insanın hakkı!"

"*İNSAN, İNSAN, İNSAN!*" diye kükredi kalabalık. "Birlikte biz gezegenimizi bu sözde insanlardan kurtaracağız. Dünya'da doğmamış yaratıklar, ve onu geri isteyin!"

"*İDDİA, İDDİA, İDDİA!*"

Tanrım, bu insanların nesi vardı? Sanki beyinleri yıkanmış gibiydi. Shannon hayal kırıklığını bastırarak içinde bulunduğu kafesi boş boş inceliyor gibiydi. Büyük dövüş kafeslerinin etrafındaki sekiz kafesten biriydi ve A-Four'un alt katlarından toplanan hurdalarla bir araya getirilmişti. Tek bir çubuk bile aynı değildi ve kaynak kesinlikle standartların altında görünüyordu. Parmaklıklarda bir zayıflık bulabilirse... belki bu gece aralarından geçip kaçabilirdi.

"Bu kadın..." Sarah'nın sesi tekrar ulaştı, kelimeler dikkatini vermesini sağladı. "TDF tarafından beyni yıkandı ama o bir insan. Saf insan. Burada, Dünya'da doğduğunu kanıtlayabilirim."

Shannon neredeyse kahkahalarla gülecekti. Beyni yıkanmış. Tencere dibin kara, seninki benden kara değil miydi? Ama Sarah devam ederken en kötüsü henüz gelmemişti.

"Bize asker lazım. İyi, saf *insan* askerlere. Geleceği onunla birlikte kurmak isteyen her erkek onun için savaşabilir. Kafeslerde!"

Oh. Kahretsin.

Kalabalık onaylarcasına kükreyince Shannon dondu kaldı ve öne doğru bir koşuşturma başladı.

"*Benim!*"

"*Hepinizi öldüreceğim piçler!*"

Sonra çok kalabalık oldular, hepsi içinde bulunduğu kafesin etrafında toplanmış, parmaklıklara vuruyor ve ona bakıyorlardı. Gözlerini kapadı, parmaklıklardan uzaklaşıp ortaya oturdu, böylece gürültüyü kesmeye çalışırken onu yakalayamazlardı. Korku kalbine hücum etti ama onu bastırdı. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı... bir şekilde.

"Dört kafes için kendinizi gruplara ayırın. Ayakta kalan son adam sürtüğü kazanır! İsterseniz onu kafesin içinde bile becerebilirsiniz, hepimize bir gösteri sunun!" Lees neşeyle bağırdı ve toplu dövüşçülerin ayrılıp dövüş kafeslerine yönelmesini izledi. Hepsi de sert ve tehlikeli görünümlü adamlardı; yüzlerinde çıplak bir şehvetle ona baktıklarında gözlerindeki karanlık Lees'i ürpertiyor ve hasta hissetmesine neden oluyordu.

İçlerinden biri onu kazanmayı başarırsa uzun süre hayatta kalamazdı.

Ve... burada tek başınaydı. Buraya nasıl inileceğini bilen tek kişi Isan'dı ve o da gitmişti. Alaycı bir gardiyan kafesinin yanındaki çarkı çevirmeye başladı ve kafes yavaşça dövüş kafeslerinin üzerinde havaya yükseldi. Kalabalık ödülleri gördükçe kan çığlıkları atarak tezahürat yapıyordu.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Burada ölecekti ve Isan'ı bir daha asla göremeyecekti.

ISAN, GEZEĞENİN YÜZEYİNE İNDİĞİNİ BİLE HATIRLAMİYORDU.

Öfkesinin kızıl sisi çökmüştü, bu yüzden tek görebildiği dağınık görüntülerdi. Gemi. Bir mekiğin içi. Savaşçılar... hayır, *Izaea* onun etrafında toplanmıştı, yüzleri asıktı. Sonra yüzeye çıktılar, insan şehrinin kokuşmuş ılık havası arka sokaklardan geçerken saçlarını yüzünden savuruyordu.

Daha önce Shannon'la birlikte işaretlenmemiş bir insan nakliye mekiğiyle kılık değiştirerek geldikleri zamanın aksine, bu kez insan olmayan kökenlerini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmamışlardı. Bir *İzaean* indirme gemisiyle gelmişlerdi, ağır zırh kaplaması ve top dizileri geminin savaşçı doğasını haykırıyordu. Aynı şekilde, tepeden tırnağa silahlı bir şekilde sokaklarda ilerliyorlardı, insanlar panik içinde önlerinden dağılıyordu.

Izaea'lardan biri bilek bilgisayarına baktıktan sonra "*Aşağıya,*" diye bağırdı. Onları yeraltına götürüyordu. Shannon'la birlikte yeraltına inmek için seçtikleri yol bu değildi ama Isan itiraz etmedi. Konu bir yere saldırmak olduğunda *Izaea*'lar en iyileriydi. Hedeflerine giden başka bir yol varsa, onu her zaman bulurlardı.

Bir noktada, başkanın muhafızlarının amblemlerini taşıyan insan askerler de onlara katıldı, ancak Isan onları görmezden geldi ve dişlerini göstererek saldırdı

nemli yeraltı koridorlarında. Yolundan çekildikleri sürece sorun yoktu. Ama dışısına ulaşmasını engellemeye çalışırlarsa...

O zaman Dünya'nın daha önce hiç görmediği türden bir kan banyosu yaşanacaktı.

Yeraltı dünyasına giden tünellere ulaştıklarında muhafızlar acımasızca öldürülmüştü. Isan en yakındaki cesedin üzerine bastı, insanın gözleri hâlâ açılıp kapanıyordu ve hayat kanı paslı metale ve zeminin kirene akıyordu. Çoktan ölmüştü. Beyni henüz mesajı almamıştı ve umutsuzca yaşamın son kırıntılarına tutunmaya çalışıyordu.

Raalt'ın kolundaki eli kapıları tekmelemesini engelledi.

"Önce düşün. Öfke sonra gelir," dedi *İzaean* lideri dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. "Sence insanlar benden neden bu kadar korkuyor?"

Isan başını salladı. Her ne kadar tek yapmak istediği içeri dışısını bulana kadar yeraltı dünyasındaki herkesi ve her şeyi yerle bir etmek olsa da, topyekûn bir saldırı en iyi hareket tarzı olmayabilirdi. Özellikle de Shannon'ın çapraz ateşte yaralanma ihtimali çok yüksekken.

İki savaşçıya başıyla işaret ederek önlerindeki kapıların açılmasını emretti ve savaş grubu yeraltı dünyasının ana salonuna yayıldı.

Isan'ın hatırladığından çok farklıydı. Daha önce burada bulunan şirin küçük kasaba ortadan kaldırılmış, pazar gitmiş ve yerini sıra sıra yataklar almıştı. Büyük Latharian savaş gemilerinden birinin kışla salonuna benziyordu.

Ortada, kolayca dövüş çemberleri olarak tanımlayabileceği büyük kafesler doluydu; iri yarı, vahşi görünümlü bir insan erkeği, rakibini tek dizinin üzerine düşürürken zaferle kükrüyordu. Kemiklerin keskin çatırtısı küçük erkeğin öldüğünü ilan etti, ceset kafesin kenarlarında sıralanan diğerlerine katılmak üzere kenara itilmeden önce sırtı kırılmıştı.

Isan'ın bakışları mağaranın ortasında kümelenmiş olan kalabalığı taradı. Başka bir küçük kafes dövüş ringinin üzerinde asılı duruyordu ve içinde bir figür toplanmıştı. Kızıl saçların parıltısı Isan'ın nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu.

Shannon.

"Sakin ol..." Raalt'ın derin sesi sadece onun için değildi. Havadaki şiddet aurası bazı *İzaean*'letkiliyor, kötü niyetli hırıltıları mağaranın kenarlarında gizlendikleri gölgeleri dolduruyordu. Raalt'ın uyarı sesiyle birlikte gürültü neredeyse sıfıra indi. Isan'ın içindeki akademisyen büyülenmişti ve bu komut karşısında öfkesinin biraz yatıştığını hissetti. Nasıl

Raalt bunu yapmış mıydı... diğer *Izaean* üzerinde nasıl kontrol sağlıyordu?
Böyle mi?

"Ödülünüz!" diye bağırdı bir kadın büyük dövüş kafesinin yan tarafına yerleştirilmiş bir podyumdan. Isan'ın gözleri kısıldı. Bu sesi tanıyordu.

"Sarah Lees," diye nefes aldı. "Birinci Terra'nın lideri," diye ekledi Raalt ve etrafındaki kıdemli *Izaean* için. Grupta bir insan binbaşı vardı, kadın başını sallarken yüz ifadesi asıktı.

"Bu o işte. Yıllardır başımızın belası oldu. Onu canlı getirmek için emir aldık."

Isan ona sert bir bakış fırlattı. "Lathar sizin başkanınızdan emir almaz..."

"... ve *Izaea* neredeyse hiç kimseden öneri almıyor," diye ekledi Raalt, sesinde bir eğlence vardı.

"Benim için her şey yolunda!" Binbaşı eldivenli ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Biz sadece emirleri yerine getiriyoruz," diye omuz silktilti. "Sizin ne yaptığınızın bizimle bir ilgisi yok. Sadece söylüyorum."

Sarah Lees bugün hayatta kalamayacaktı. Bundan emin olan Isan, etrafındaki kalabalığı coştururken bakışlarını kürsüdeki kadına dikti.

"Eğer meydan okur ve kazanırsan... o ! Saf bir insan damızlık. Çocuklarınızın saf olduğundan emin olun... Terra First askerlerinin yeni nesli!"

Binbaşı, Isan ve Raalt'a bakarak, "Bu kadın piknikten birkaç sandviç eksik," diye nefes aldı. "Pekâlâ koca adam, bizi nerede istiyorsun? Patron sizi yedek olarak bırakmamızı söyledi. Nasıl gidiyor?"

Isan, Raalt'ın cevap vermesini beklemedi. Bunun yerine gölgelerin arasından ilerledi ve bağırarak kalabalığın arkasındaki insanları dağıttı.

"MEYDAN OKUYORUM."

"Draanth, gidiyor!"

Izaea ve insan meslektaşları dağılırken arkasından gelen mırıltıları duymazdan geldi. Aceleci davranmış olması umurunda değildi, bakışları kafesteki hayduta sabitlenmişti. Bu *erkek*, Isan'ın dışisine sahip olabileceğini düşünüyordu. Shannon'ını.

Hayır. *Bir şey çizmek.*

Olmuyor. Nefes aldığı sürece olmaz.

Sarah Lees, Isan'ı fark ettiğinde kalabalık dağıldı ve kargaşa içinde dönmeye başladı. Onu önce tanıyıp sonra da tanıdığını anlayınca ağzı bir an için açık kaldı

Ne olduğunu.

Yüzündeki panikle bağırdı, "UZAYLILAR! KI-"

Isan'ın blasterı bir kalp atışı içinde elindeydi, mermi Lees'in uzun saçlarından bir tutamı kopararak ayaklarının dibindeki podyuma düştü.

"*Izaea* aslında," dedi yumuşakça, anlayabilmeleri için Terran dilinde konuşmaya özen göstererek. İçindeki öfkenin derisinin altında biriktiğini hissetti. Garip bir duyguydu, sanki bekliyormuş gibi orada duruyordu.

"Sadece uzaylılar değil, diğer uzaylılara kabuslar gördüren türden. Bu bir *Izaean* kan birliği. Öldürme oranları yüzde yüzdür. Kımıldayan olursa," dedi konuşurcasına, "odadaki her insanı katlederiz. Anladın mı beni?"

Lees ağızını açtı ama söylemek üzere olduğu şey bir blaster atışının sesiyle kesildi. Kór bir gümbürtü duyuldu ve bir insan bedeni sertçe yere çarptı.

Isan omzunun üzerinden baktı, kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

Grubun arkasına yakın bir *Izaean* omuz silkti. "Göz kırptı. Hareket ediyor."

Isan geri döndü. Haklı bir noktaydı.

"Şimdi burada fareler gibi ne yaptığınız umurumda değil. Davanız ya da herhangi birinizin hayatta kalıp kalmaması umurumda değil. Tek umursadığım yukarıdaki kadın," diyerek dövüş ringinin üstündeki kafeste bulunan Shannon'ı işaret etti. "En mantıklı hareket onu bana teslim etmeniz ve siktirip gitmenizdir."

"SIKTIR GIT, UZAYLI PIÇ!" Sarah Lees bağırdı, yüzü öfkeden iki büklüm olmuştu. "HEPSİNİ ÖLDÜRÜN!"

"Isan?" Lees tabancasına uzanırken Raalt'ın derin sesi ona ulaştı. "Evet, baba?"

"Artık düşünmek yok."

Isan başını salladı ve öfkesinin onu ele geçirmesine izin verdi.

(Kan banyosu değildi.

Tam bir katliamdı.

Shannon kafesinin parmaklıklarına yapışmış, bir yandan aşağıda olup bitenleri izlerken, bir yandan da serseri bir atış ihtimaline karşı kendini olabildiğince küçük göstermeye çalışıyordu.

Sarah Lees'in emriyle Terra First askerleri kükreyerek Lathar'a saldırdı. Sayıca uzaylılardan bire on üstündüler. Kağıt üzerinde, kazanmaları . Ama işler öyle yürümedi.

İnsanlar saldırdıkça, *Izaean* savaş çığlıkları atıyor ve onları etten bir duvar, ölümcül keskinlikte bıçaklar ve mutlak bir öfkeyle karşılıyordu. Acımasızca insan güçlerini kılıçtan geçirdiler, tereddüt eden ya da kendilerine aynı şiddette karşılık vermeyenleri katlederken sapla samanı birbirinden ayırdılar. Önce Terra'ya arkadaşları yüzünden ya da bunun kolay bir seçenek olduğunu düşündükleri için katılanlar, davalarına gerçekten inanmayanlar ilk ölenler oldu ve geriye sadece uzaylı çılgının kudreti ve öfkesiyle yüzleşecek fanatikler kaldı. Bazıları kaderlerinden için korku içinde dağılıp kaçtı, ancak *Izaean*'ı destekleyen TDF güçleriyle karşılaştılar.

Bakışları Isan'a kaydı ama kaosu içinde onu göremedi. Kafesinin parmaklıklarının etrafında dolanırken kalbi küt küt atıyor, göğsüne acı yayılıyor, asılı yapı onun ağırlığıyla inliyor ve eğiliyordu. O neredeydi? Panik onu pençeledi, onu ararken boğazının arkasını sıktı. Her an onu yerde ölü ve parçalanmış bir halde görmeyi bekliyordu, güzel gözlerindeki ışık sönmüştü.

"Nononono, lütfen iyi ol."

Kuş yuvası kafesinin diğer tarafına doğru kayarken gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. Üzerindeki zincir uyarı anlamında gıcırdıyordu ama umurunda değildi. Onu bulması gerekiyordu. Ölmüş olamazdı... olamazdı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Ona o kadar kızmış ve sinirlenmişti ki bir mesaj bile bırakmadan çekip gitmişti. Onu sevdiğini söyleme şansı bile olmamıştı. Ama o buraya onu kurtarmaya gelmişti.

"Tek umursadığım şey yukarıdaki kadın..."

Onu önemsiyordu. Onu kurtarmak için bir *Izaean* sürüsünü, Lathar'ın öcülerini getirecek kadar.

Karmakarışık bir kavga yığını dikkatini çekti. İnsan askerler birilerini sıkıştırmış, öylesine zehir ve şiddetle üst üste yığılmışlardı ki nefesini tuttu. Boğuk bir kükreme duyuldu ve ardından Isan yığının dibinden patlayan bir volkan gibi çıkarak düşmanlarını üzerinden attı. Yüzü, onu aynı anda hem korkutan hem de dehşete düşüren bir öfke ve hiddet maskesiydi. Elinde devasa bir savaş kılıcı, boşta kalan elinde de bir tabancayla etrafına yayılırken, saçları uçuşuyor, örgülerinin yarısı kana bulanıyordu.

Adam dönerek kılıcını ona saldıran bir askeri ikiye bölmek için indirdiğinde nefesini tuttu. Hareketin hızı ve acımasızlığı iki rakibinin daha ona saldırmayı düşünüp geri çekilmeye başlamasına neden oldu. Kaçmalarına izin vermedi, onları kovaladı ve soğukkanlı bir acımasızlıkla ortadan kaldırdı. Dönüp ona baktı, göz göze geldiler ve kadın nefesini tuttu. Yüzünde tanıdığı şifacıya dair hiçbir şey kalmamıştı. Sevdiği adamdan.

Tanrım, onu seviyordu. Sahip olduğu her şeyle. Ve o da onun için gelmişti. Onu kurtarmaya gelmişti.

Üzerindeki zincir şingirdadı ve inledi. Nefes nefese kaldı ve eğilirken kendini yakalamak için uzandı. Parmaklıkları ıskaladı ve kafesin kenarına çarptı, aşağıdaki dövüş ringinin üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanırken nefesi kesildi. Kahretsin. Eğer düşerse... bu canını yakacaktı. Hem de çok.

Zincir tekrar şingirdadı ve kadın başını çevirdi. Ringde zafer kazanmış olan iri yarı, tıraşlı bir dövüşçü, krankı çalıştırıp kafesi yavaş yavaş indirirken ona baktı.

"Seni ikiye böleceğim kaltak," diye sırttı, kasıklarını tutarken gözlerinde kötü niyet vardı. "Bakalım o piç uzaylı, o amcık *gerçek* bir yarak tarafından parçalandıktan sonra seni hâlâ istiyor mu?"

Shannon'ın bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Sen bir dene pislik, ben de o lanet şeyi koparıp sana yedireyim," diye karşılık verdi.

küçümseyerek bir aşağı bir yukarı. "Eğer onu bulabilirsem. Asla onun yarısı kadar adam olamayacaksın."

Haydut hırladı ve daha hızlı çevirdi, kafesi bir sarsıntıyla ringin ortasına düştü. Kadın onun için hazırды, adam kapıyı açıp onu dışarı çıkarmaya çalışırken çizmeli ayağıyla saldırdı. Kadının sert tekmesi adamı kolundan yakaladı ve adam öfkeyle böğürdü.

"Buraya gel, seni küçük orospu. Seni öldüreceğim!" diye öfkelenildi ve ona doğru tekrar hamle yapmaya çalıştı.

"Önce beni tutmalısın. Tanrı aşkına, senden daha hızlı hareket eden seksenlik insanlar gördüm."

Kızın alayları adamın tekrar hırlamasına neden oldu, kafesi tutup iterken gözlerinde öfke vardı. Bu hareket onu ayağından kaldırdı ve derme çatma metal zemine sertçe düştü. Daha ayağa kalkmadan adam onu ayak bileğinden yakaladı. Tekmeledi ve çığlık attı, onu kafesten dışarı sürüklemesini engellemek için vahşi bir kedi gibi savaştı.

Aptal değildi. Dövüş eğitimi almış ve göğüs göğüse dövüş konusunda deneyimli olabilirdi ama adam ondan *çok daha* iriydi. Yapabileceği en iyi şey kafeste mümkün olduğunca uzun süre kalıp onu yıpratmaktı. Eğer onu dışarı çıkarıp sıkıştırırsa... işi biterdi.

Bu yüzden çığlık attı ve adam onu kafesten sürüklerken boştaki ayağıyla adama tekme attı. Adam küfretti, kız parmaklıklara tutunduğunda daha sert çekti ve kendini çevreleyen parmaklıkların güvenliği içinde tuttu.

Ağır bir beden saldırgana çarpmadan bir saniye önce bir uyarı hırıltısı geldi. Ayak bileğine yapılan acımasız baskı bacağını yana doğru bükerken nefesi kesildi ama sonra kayboldu.

Yere düşen kadın, Isan'ın insan haydutu kafesin kenarına fırlattığını görmek için arkasını döndü. Aralarında durdu, göğsü kabarırken omuzları kamburlaştı, elleri iki yanında kenetlenip gevşedi. Haydut ayağa kalkarken sırttı ve kafasını temizlemek istercesine salladı Güzel. Adamın lanet kafatasının içindeki tüm mantığı tamamen söküp atmış olmasını umuyordu.

Sonra kıpırdandı, kılıfından çirkin görünümlü bir hançer çıkardı omurgası boyunca ve o dondu. Isan silahsızdı. Yaralanabilirdi.

"Seni küçük parçalara ayıracağım," diye hırladı ve Lathar'a doğru ilerlerken iğrenç bir şekilde sırttı.

Shannon etrafına bakınıp silah olarak kullanabileceği bir şey, herhangi bir şey ararken kalbi göğsünün yan tarafına çarptı. İşte... diğerlerinden daha gevşek görünen bir çubuk. Sırt üstü dönmek daha iyiydi

ödüllü bir break-dansçıdan daha fazla, bir ayağını ona çarptı. Sertçe. Kafes takırdadı ama çubuk kırılmadı. Kahretsin.

"Bundan emin misin, *küçük insan*?" Isan hırladı. Ona küçük insan dediğinde, derin sesini yumuşatarak sevecen bir şekilde seslenirdi. Şimdi ise bunu bir hakaret olarak kullanıyor, sesini küçümsüyordu.

"Sence o küçük..." Isan başını yana çevirdi. "... iğne... seni benden koruyacak mı?"

Sesi o kadar alçak ve kötü niyetliydi ki Shannon bile durakladı. Haydut küfretti ve bıçağı başının arkasında döndürdü, belli ki gözdağı vermek için tasarlanmış gösterişli bir hareketti. Isan sadece güldü, gülüşünde bir çılgınlık vardı. Bara tekrar tekme atarken bu ses tüylerini diken diken etti. Çıtırdayarak kırıldı.

"Evet!" Ayağa fırladı ve onu çekerek kurtardı.

Dönerek, Isan saldırırken kafesten dışarı adım atmaya gitti.

Hızlı ve acımasızdı. Büyük Lathar yıldırım gibi ilerledi. Lathar'ın ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştü ama bu başka bir şeydi. Haydutun silahlı olması hiçbir şeyi değiştirmede. Isan bıçağı sert bir ters vuruşla savuşturdu ve adamın suratına bir yumruk indirdi. Adam sendeleyerek geri çekildi ve uzaylı cerraha saldırmadan önce hırladı. Yumrukların ve ayakların havada uçuştuğu bir arbede içinde yere yığıldılar.

İkili kafesin zemininde birbirlerinin etrafında yuvarlanırken Isan da aldığı darbeleri umursamıyor gibi görünüyordu. Shannon havada asılı duruyordu, elindeki demir çubuk hazırda ve yukarı kaldırdıkça havada sallanıyordu. Isan'a vurmaktan korktuğu için insana vuramıyordu.

Birbirlerine küfürler savurdular, Isan karmaşık bir hareketle rakibini kısıtırken küfürleri İngilizceden Latharca'ya dönüştü. Kolunu insanın boğazına dolamadan önce, Isan'ı döndürdü ve yere çarptı.

Nefes nefese kalmıştı, tam ileri atılıp sopayla haydudu indirecekti ki sert bir el bileğini yakaladı.

"Hayır... bunu yapmak zorunda," diye derin bir ses duyuldu.

Döndü ve kendini o *güne* kadar gördüğü en iri, en korkunç görünümlü Lathar'a bakarken buldu. Uzun boylu ve ağır kaslıydı, Isan'ınki gibi omuzlarına kadar uzanan dalgalı saçları ve çarpıcı mavi gözleri vardı.

"Isan'ı öldürecek!" diye tısladı, bileğini adamın kurtarmaya çalışıyordu. Ama adam sadece homurdandı ve sert bir kolla onu .

beline dolayarak onu ayağa kaldırırken bir yere gitmesini engelledi.

"O *Izaean*," diye gürledi iri adam. "İzle."

Onu tekmelemeye çalışmayı bıraktı ve yeniden Isan'a odaklandı. Adam kendini yerden kaldırırken hırladı ve gözlerindeki bakış kadının nefesini kesmesine neden oldu. Öfkeden kapkara olmuşlardı ve rakibine odaklandıklarında dehşet vericiydiler. İnsan bile tereddüt etmiş, birkaç adım geri çekilmiş gibiydi. Kafesin etrafına bir bakış, Shannon'ın kendisinin de yeni fark ettiği şeyi ortaya çıkardı.

Uzaylılar kazanmıştı, sessiz sıralar halinde duruyorlardı. Her biri kana bulanmış, silahları ellerinde sıkıca tutuyorlardı. Mesaj açıktı. Haydut kazansa bile buradan canlı çıkamayacaktı.

"Cesedin soğumadan senin bağırsaklarını deşeceğim ve kadını benceceğim!" diye bağırdı ve kendini Isan'ın üzerine fırlattı.

Lathar'ın yüz ifadesi tamamen duygudan yoksun bir şekilde bükülürken ayağa kalktı ve sert bir kol fırlattı. Yıkıcı bir darbeye haydutun boğazının ön tarafına çarptı. Ama Isan orada durmadı, rakibini ve bir dansçının tüm zarafetiyle etrafında döndürdü. Üç ağır darbe insanın burnunu parçalayarak yüzüne yayıldı. Isan arkasına geçerken ayakları titriyordu, Lathar'ın yüzü öfke dolu bir diktüs halindeydi ve bir kolunu insanın boğazına dolamıştı.

"Hiç kimse..." diye eğilip sersemlemiş rakibinin kulağına hırladı, "eşimi tehdit edemez. Asla."

Vahşice döndü ve aniden sessizleşen kafeste yankılanan korkunç bir çığırıyla insanın boynunu kırdı.

Isan bıraktığında Shannon nefesini tuttu, artık ölmüş olan insan ayaklarının dibinde küçük bir yığın haline gelmişti. Isan cesedi görmezden gelerek bakışlarını ona dikti ve onun diğer Lathar tarafından tutulduğunu fark edince kaşları birbirine çarptı. Adamın odadaki herkesle savaşıma tamamen hazır olduğunu, gözlerinde hatırladığı o şefkatli sevgiliye dair hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde yüz ifadesi kadının ürpermesine neden oldu.

"Bırak. Onu. Gitsin," diye hırladı, sesi tehlikeliydi. "O benim."

"Doğru düşündüğünden emin olana kadar olmaz," dedi arkasındaki adam, Isan onlara doğru yürürken.

"Hayır. Ben hallederim." Shannon kurtulmak için kıvrandı ve onu "esir alan kişi" tarafından şaşkınlıkla karşılandı. Shannon Isan'a doğru yürüyemeden onu kolundan kavradı, yüz ifadesi endişeliydi.

"Öfke içinde. Size zarar verebilir."

Gülümsedi ve başını salladı. "Daha önce yapmadı. Şimdi de yapmayacak."

Onları izleyen Isan'a bir bakış atarken iri adamın gözleri büyüdü. "Daha önce mi? Onu ilk öfkesinden sen mi kurtardın?"

Başını salladı ve adamın elinden kurtuldu.

Dönerek sevdiği adamla yüzleştirdi ve onun kendisini yalancı çıkarmamasını umdu.

"Isan?" diye mırıldandı usulca, ona doğru ilerlerken hareketlerini nazik ve tehditkâr olmayan bir şekilde tutuyordu. Daha önce olduğu gibi bakışları onun her hareketini takip etti, gözleri karanlıktı. Dudağını ısırды, sinirlerinin yüzüne yansımaya izin vermemeye çalışıyordu. Kuduz bir kaplana yaklaşmak gibiydi. Onun bu haldeyken bir sonraki hamlesinin ne olacağından emin değildi. Tek bildiği, içindeki her şeyin ona dokunmaya, sarılmaya ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye ihtiyacı olduğuydu.

"Bana geri dön, Isan," dedi usulca, bir adım daha atarak.

Hareket etti, onu yakaladı ve kollarına aldı, kafesin arkasına doğru sürüklerken diğerlerine hırladı. İri adam yüzünde endişeyle ilerlemeye başladı ama kız elini uzattı.

"Hayır... geri çekilin!" diye uyardı onları, kendini Isan'a olabildiğince yaklaştırarak. Adamın kanlar içinde olması umurunda değildi. Hiçbiri ona ait değildi. Bundan emindi.

"Isan... lütfen," diye yalvardı, parmakları yüzünde, çenesindeydi, onu öpebilmek için aşağı çekiyordu. "Benim... Shannon. Lütfen, bana geri dön. Gittiğim için özür dilerim. Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. *Seni seviyorum.*"

Kelimeler karmakarışık bir yığın halinde üst üste yuvarlanarak ağzından döküldü. Gözlerini kırıştırdı, gözleri aydınlanmaya başlamıştı.

"*Shannon,*" diye *homurdandı*, sesi normalden daha derindi ve onu daha yakına çekerek yüzünü boynunun kenarına gömdü. Sanki ruhundan geliyormuş gibi hissettiren, tüm vücudunu kaplayan bir hareketle ürperdi ve kadın onun yeniden kendisiyle birlikte olduğunu anladı.

"Tanrım," diye inledi onun tenine karşı. "Seni kaybettiğimi sandım. Gemiye döndüğümde orada değildin. Taraas dedi ki..."

Ona bakmak için geri çekildi. "İmplant için özür dilerim. Sadece kendimi düşünüyordum, eğer hamile kalırsan ve sonuçta ben *Izaean* olursam ne olacağını..."

Parmaklarını adamın kirli çenesine bastırdı. "Ee? Öyleysen ne olmuş?"

Öyleydi. Öyle olduğunu biliyordu. Kendi uzaylı çılgını.
Gülümsemesi hüzünlüydü. "Öyle olsaydım senden vazgeçmek zorunda kalırdım diye düşündüm."

"Ne?" İçinden şok geçerken sesi keskindi.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı. "*Izaean* genellikle eş almazlar. Onlar... biz... laneti istemiyoruz."

Hayır, hayır, hayır. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı. Böyle bir şey olamazdı. Onu sadece kaybetmek için geri almış olamazdı.

"Yani... bana ne anlatıyorsun?" diye sordu, adamın kollarından kurtulmak için çırpınmaya başlamıştı. "Bu kadar mı? Bitti mi? O zaman bunu neden yapıyorsun? Neden beni kaderime terk etmiyorsun? Ya da başka birini göndermiyorsun?"

Onu tuttu, sanki bir haftalık bir kedi yavrusundan daha güçlü değilmiş gibi çırpınışlarını kolayca bastırdı.

"Çünkü ben normal bir *Izaean* değilim," diye mırıldandı saçlarına karşı. "Ve gitmene izin veremem. Sen benimsin. Her zaman da öyle olacaksın. Gitmene asla izin vermeyeceğim, Shannon. Asla."

Gözlerini kapattı, rahat bir iç çekiş onu ürpertti. Güçlü parmaklar çenesinin altına girdi ve yukarı bakmasını sağladı. Gözleri neredeyse normale dönmüştü, sadece öfkeden kalan koyu bir halka vardı.

"Ayrıca, tanrılar bizim için bu kararı çoktan vermiş gibi görünüyor." Bileklerine bakarken dudakları büküldü. Diğer bazı Lathar'larda da gördüğü koyu renkli izler bileklerini çevreliyordu. Çiftleşme izleri.

"Seni seviyorum, küçük kıızıl saçlı. Benimle kal. Benim olur musun?"

"Bana Raalt'ın baban olduğunu söylemedin!" Shannon, Latharian gemisine inebilmek için hava kilidinin açılmasını beklerken tısladı. Isan'ın ceketine sarılmış, sahiplenici bir tavırla onun yanına sokulmuştu. Kafesten beri onu bırakmamıştı, hatta tünellerden iniş gemisine kadar ve gemide bile. Sahiplenme duygusu hoşuna gitmişti ve ona dokunmadan duramıyordu, artık onun gerçekten kendisine ait olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Temelli olarak.

"Parac'Norr'da büyüdüm. *Izaea*'dan satın alınan tek çocuktum..." Isan gülümsedi ve Raalt'ın bölmeye yaslanmış, kapıların beklediği yere baktı. Kocaman ve korkutucuydu,

Ama Şimdi baktığında, onunla Isan arasındaki bazı benzerlikleri görebiliyordu. Adam onun bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. Oğluyla gurur duyduğu her halinden belliydi.

Rampadan inmeye başladılar, ancak yollarının imparator ve bir Lathar mangası tarafından kesildiğini gördüler.

"Başarılı bir görev geçirdiniz o zaman?" Daaynal bakışlarını Isan, Shannon ve Raalt arasında gezdirerek sordu. İki grup arasındaki ani gerilimi hissetmek için telepat ya da savaş tecrübesi olan bir asker olmaya gerek yoktu.

"Isan, Raalt'tan önce konuştu ve sesi daha önce imparatora hitap ettiğini hiç duymadığı kadar sertti. "Eşim güvende. Terra First olarak bilinen insan grubu etkisiz hale getirildi. Sarah Lees yüzeyde gözaltında tutuluyor."

"Uh-huh." Daaynal başını salladı ama bakışları Isan'ınkilerden ayrılmamıştı. Bir an için Isan'a bakarken gözlerinde acı gördüğünü sandı ama sonra yüz ifadesini gizledi. "Biliyorsun."

Isan başını salladı. "Evet. *Amca*."

Nefesi kesilen tek kişi Shannon değildi, Isan'a sertçe baktı. Kıkırdadı ama sesi mizahtan yoksundu. "Sessiz kalacağımı mı sandın? Annemin hayatını kurtarmak için öfkelendi diye onu eşinden nasıl uzaklaştırdığın konusunda mı?  zg n m, böyle bir şey olmayacak. Annem ve babam * iftleştiler*..."

Omzunun  zerinden Raalt'a hırladı. "Göster onlara."

Dönüp Isan'ın omzunun üzerinden baktı. Raalt bilekliklerini çıkardığında, bileklerinde Isan'ınkilere benzer izler vardı. Soluk ama oradaydı. Gözleri irileşti. Lathar'ın eşiyle olan bağının ne kadar güçlü olduğunu duymuştu ve Isan'la arasındaki bağı hissedebiliyordu. Ve Raalt eşini terk etmek zorunda kalmıştı...

Daaynal'ın yüzü sertleşmişti. "Anlamıyorsun-"

Isan elinin keskin bir hareketiyle onun sözünü kesti. "Onlar  iftleşmişlerdi. Onları zorla ayırdın çünkü o artık 'yeterince iyi' değildi çünkü o *Izaean'dı*."

"Bir kan prensi tarafından bu şekilde konuşulmayacağım!" Daaynal hırladı. "Sen İmparatorluk hanedanının bir  yesisin-"

"Ben. . *Izaean*." Isan topraktan  ıktı. "Ben ne Şimdi ne de hiçbir zaman bir K'Saan olmadım. Annemi benden vazge irdiğin ve doğumumu gizlediğin andan beri değilim."

Daaynal gözlerini kırpıştırdı. " fkeye kapılmadın."

Raalt bir adım öne çıktı. "İki kez döndü. Ve her ikisinde de eşinin varlığı onu geri getirdi. Görünüşe göre laneti kaldırmanın yolu Lathar'ın *Izaean*'dan her zaman esirgediği tek şey... eşlerimiz."

Daaynal bir an için gözlerini kapattı. Shannon bile bunun onun için bir halkla ilişkiler kâbusu olduğunu söyleyebilirdi, bu tür haber bomba gibi ortadaydı.

"Yani..." Raalt devam etti. "İmparatorluğun bir seçeneği var. Bizi eşit olarak kabul etmek.

Eş bulmak için bize adil bir şans verin."

"Yoksa?" Daaynal diğer erkeğe odaklandı, ikisi arasındaki irade savaşı aşikârdı.

Raalt omuz silkti. "Bir savaş daha *Izaea* için hiçbir şeyi ."

"Bana bir prensle evleneceğimi söylememiştin!" Isan onu arkalarındaki savaşçılara göstermek için döndüğünde Shannon tısladı. İmparator az önce akranlarının önünde onları bağladığını ilan etmişti, sadece bir savaşçı olarak değil, aynı zamanda Isan'ı da kandan prens ilan etmişti.

Onu kendine doğru çekerken dudaklarının kenarında küçük bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. Rütbe ya da unvanlar umurunda değildi. Tek umursadığı kollarındaki küçük, kıvrımlı insandı. Eşi. Karısı.

Her zaman onun.

"Çünkü daha önce bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, benim için umurunda değil," diye mırıldandı ve eğilerek dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Sadece seni kraliyet prensesi yaptığı için kabul ettim."

Tören kıyafeti içinde, boğazındaki süslü bağ kolyesine hayranlıkla bakmak için geri çekildi. Bu annesinin hiç takamadığı kolyeydi; geçmişî telafî etmek isteyen amcasının önerdiği K'Saan kolyesi değil.

-Ama babasının soyundan gelen biri.

Bu ona uyuyordu.

Eğilerek burnunu kızın burnuna soktu. "Ee... dostum. Daha özel bir yer bulup birbirimizi biraz daha yakından tanımaya ne dersin?" diye önerdi ve kızın etrafına bakıp skandal yaratan soluğuna gülümsedi.

"Misafirler bunu kaba bulmayacak mı?"

"*Draanth*, hayır." Sırıttı ve onu kollarının arasına aldı. "Muhtemelen neden hâlâ burada olduğumuzu merak ediyorlardır."

Kıkırdadı, kollarını adamın omuzlarına doladı. "O halde Bay Seksi Uzaylı, ne bekliyorsun?"

"Yani artık seksi uzaylıyım, pislik değil," alay etti.

"Evet, şey. Sen beni büyüttün," diye itiraf etti adam kollarında onunla salondan çıkarken. Onları, küçük arkadaşının yüzünü kızartan, başını eğip kalbini yeniden çalacak şekilde göğsüne yaslanmasına neden olan uğultular ve çığlıklar izledi.

O kadar güzeldi ki. Ne kadar şanslı bir piç olduğuna inanamıyordu ama tanrılar onu gerçekten de kutsamıştı. Kollarında ete kemiğe bürünmüş bir tanrıça vardı ve bileklerindeki izler onun kendisine ait olduğunu kanıtlıyordu. Onu kamarasına geri götürmesi uzun sürmedi, kapılar arkalarından kapandı ve içeri girip yatağın yanında durdu.

Bir an durdu ve yukarıdaki yıldızların yansıyan ışığının ona baktı. Kızıl saçları başının üzerinde kıvrılmıştı, saçlarının arasında küçük *Herris* çiçekleri vardı. Onlara sadece imparatorluk gelinleri izin verirdi ve kalbi kabardı. *Izaean* olabilirdi ama eşine iyi bir hayat sağlayabilirdi.

"Ne?" diye sordu dudaklarında bir gülümsemeyle, parmak uçları ensesindeki saçlarda oynuyordu. Bu kadar basit bir dokunuş bile adamın tüylerini diken diken etmişti. "Yüzümde bir şey mi var?"

Ona cevap vermedi, dudaklarını almak için eğildi. Öpücüğü doymak bilmezdi, talepkârdı. Başka bir şey olamazdı. Nasıl olacağını bilmiyordu. Kız onun kanında bir ateşti ve artık onundu, aralarındaki bağ bizzat imparator tarafından onaylanmıştı, hiçbir şey onu eşi olarak sahiplenmesine engel olamazdı.

Yumuşak bir solukla dudakları onunkilerin altından ayrıldı ve adam onu yatağa yatırıp ardından aşağıya doğru takip ederken dudaklarını yağmaladı. Onu öpmek için acele etmeyen adam, kız talepkâr bir şekilde ona bastırana kadar ağzının sırlarını yeniden öğrenirken, kızın yumuşak formu onun altında sabitlenmişti. Kendini onun üzerine bırakarak, elinin vücudunda gezinmesine izin verdi; kadının kıvrımlarını kendi kıvrımlarında hissettiğinde içinden bir ürperti geçti. Parmakları elbisesinin bağlarını buldu ve onları nazıkçe çekti. Yavaşça.

Elinden geldiğince bunun tadını çıkarmak istiyordu. Öfke, birlikte geçirdikleri ilk zamana dair anılarından bazılarını almıştı ve daha fazlasını yapmayı planlıyordu. Çok daha fazlasını. Bunun hayatının geri kalanını alacak bir görev olduğunu düşündü.

Adam onu ortaya çıkardığında titriyordu, ağızı onunkine karşı talepkârı ve adam ihtiyaçlarının yumuşak ve nazik olamayacak kadar büyük olmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ve haklıydı da. Küçük elleri ceketinin altında yollarını bulduğu anda kabardı, nefesi kesildi ve pantolonunun içinde bir kaya kadar sert olan horozu karnına doğru nabız attı. Sonra parmak uçlarının yara izlerini takip ettiğini fark etti. O kadar nazik ve kibarca ki neredeyse o anda boşalıyordu.

"Senden iğreneceklerini düşünmüştüm," diye mırıldandı dudaklarına karşı, boynunun kenarından aşağıya doğru bir öpücük izi sürdü.

Onu ıldırtañ seslerden biri olan yumuşak bir zevk sesi çıkardı ve başını salladı. "Hayır. Senin bir baş belası olduğunu söylüyorlar. Benim seksi uzaylı cerrahım. Çok fazla kıyafet giyen. Özür dilerim... Yavaş istediğini biliyorum..."

Rahat bir nefes aldı, o ana kadar onun kendisini nasıl gördüğünden endişelendiğinin farkında değildi. Onun sözleriyle kıkırdadı, onu serbest bırakıp küçük bir elini sikine doladığında nefesini içine çekti. Kız onu her ikisinin de ihtiyaç duyduğu yere yaklaştırırken dizlerini onunkilerden ayırdı.

"Özür dilemek yok. Ben seninim, beni nasıl istersen..." Ona doğru bastırırken onu tekrar öptü. "Beni ne zaman istersen. Rage'i evcilleştirdin. Beni evcilleştirdin..."

Ve uzun, yavaş bir hamleyle ona sahip oldu.

EPILOG

H oğlunun bağ kurmasıdır. Bunu görebileceğini hiç düşünmemişti. Raalt gülümsedi, elinde büyük bir kadeh *Tarvorian* Birası, toplanan konuklara baktı. Çoğu Lathar'dı, birkaçı da Kollarında insan eşleri vardı ve hepsi de *Izaea*'yı şaşkınlık, temkinlilik ve biraz da huşu karışımı bir duyguyla *izliyordu*. Onları suçlamıyordu.

Çoğu, çocukluklarında *Izaea*'nın iyi olmadıkları takdirde onları ellerinden alacak olan büyük kötü olduğu masallarıyla büyümüştü. Toplumun kimsenin hakkında konuşmak istemediği bir kesimiydi, savaştaki katıksız vahşiliklerine ihtiyaç duyulana kadar gizlenmişlerdi.

"Görünüşe göre iyi entegre oluyorlar," dedi gelen bir ses.

Raalt Daaynal'ı yanında bulmak için gözlerini yana kaydırды. Bir zamanlar çocukluk arkadaşını gördüğüne sevinerek gülümseyebilirdi ama aralarında omuz silkmekten fazlasını yapamayacağı kadar çok su ve acı vardı.

"Henüz kimse kavga çıkarmadı, bu iyi bir şey."

Katılan tüm *Izaea*'ları, bir şey başlatırlarsa kendisiyle uğraşmak zorunda kalacakları konusunda tehdit ettiğinden, herhangi bir şey patlak verirse suçlular Lathar olacaktı.

Daaynal başını salladı, çift sessizce durup içmeye devam etti.

"Teşekkür ," dedi Raalt aniden. "Isan'ı bir K'Saan olarak kabul ettiğin için. Bir prens olarak."

Daaynal uzun süre sessiz kaldı. "En azından bunu yapabilirim... işleri yoluna koymaya çalışabilirim."

Raalt'a döndü, yüzünde her zamanki maskeleri yoktu. "O gece bir arkadaş ve yeğenden daha fazlasını kaybettim. Kız kardeşimi de kaybettim. Beni asla affetmedi."

Raalt gözlerini kapadı ve hatırladığı acı karşısında sert bir nefes aldı. Bunca yıldan sonra pek düşünmediği bir şeydi bu. Düşünemezdi de.

"Miisan seçimini yaptı," dedi yükselen öfke dalgasını geri iterek ve eski arkadaşına bakarak. Kendisine destek olacak bir arkadaşı olan Isan'ın aksine, Raalt yıllar içinde geliştirdiği başa çıkma mekanizmalarına güvenmek zorundaydı. "Yaptığı şeyi neden yaptığını anlamış gibi davranmayacağım. Sadece bununla yaşamak zorundayım. O öfkeyi sana odaklamak çok daha kolaydı."

"Anlaşılabilir." Daaynal başını eğdi. Raalt bileklerine hızlıca baktığını fark etmedi ve imparatorun yüz ifadesi bir an için buruştu. "Yine de K'Saan'ın ellerinde çektiğin acılar için üzgünüm."

Aniden elini uzattı. "Ateşkes mi?"

Raalt uzatılan eli düşündü ama hareket etmedi.

"Belki zamanla. Ama bugün değil."

Daaynal sıkıca gülümsedi. "Fikrini değiştireceğin ve seni tekrar arkadaşlarımın arasına katacağım günü iple çekiyorum."

ALIEN SURGEON'S SEDUCTION'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!
Umarım Isan ve Shannon'ın hikâyesini okumaktan keyif
almışsınızdır.

Lathar Savaşçıları Serisi'nin bir sonraki kitabı, Mart 2020'de çıkacak olan
ALIEN KORUYUCUSU TARAFINDAN KURTARILDI olacak!

Arkadaşlarınıza anlatmak da dahil olmak üzere bu haberi yayma
konusundaki yardımlarınız için teşekkür ederim.
Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar bulmasına yardımcı olur! Lütfen favori
kitap sitenize bir yorum bırakın!

MINA'NIN HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN!

<https://minacarter.com/index.php/newsletter/>

AYRICA MINA CARTER TARAFINDAN

Mükemmel Eş

Altın kalpli bir hastane müdürü. Karanlık bir sırrı olan bir asker.

Lillian'ın hayatı... sıkıcıdır. Sıksa sıcak çikolatası dışında gününün en önemli olayı askeri kanatta çalışan yakışıklı gardiyanlardır. Bu gizli ve onun maaş derecesinin çok üstünde, ama yardım edemez Resepsiyonun önünden sürünerek geçen boş gözlü kadın ve erkeklere acıyorum. Sonra gece geç saatlerde acil bir hasta getiriliyor, karnı parçalanmış ve kan içinde. Burası bir acil servis değildir ama onu geri çeviremez ve ellerinde bir ölüm riskini göze alamaz.

Yakışıklı askeri aklından çıkaramayan Lillian gizlice yasak bölgeye girer ve kendini hiçbir şeyin mantıklı olmadığı bir dünyanın içinde bulur. Erkeklerin her zaman erkek olmadığı, ölümlerin yürüdüğü ve yakışıklı askerinin görüldüğünden çok daha fazlası olduğu bir dünya...

Kokusu onu çağırıyor. Kız onun. Şimdi onu hayatta tutmak zorunda.

Jack Harper bir askerdi, iyi bir askerdi... sonra Proje tanrıyı oynamaya karar verdi. Şimdi kalıcı öfke kontrolü sorunları ve içinde yaşayan bir canavar var. Bir silah olarak kullanıldı, karşılık vermek için bir şans bekliyordu. Ama Proje onun peşinde.

Dengesiz olduklarına karar verilen Jack ve ekibine öldürme emri verilir ve St.Margarets'e nakledilirler. Kafalarının arkasına sıkılan bir kurşun onları temelli öldürene kadar baş doktorlar için bir oyundan ibarettir. Ancak Jack, hayatı boyunca beklediği o narin koku etrafını sardığında o kadar kolay yıkılmayacaktır.

Narin insan kadın onun eşi. Ve onu kurtarmak için Proje'nin karşısına çıkardığı her şeyle savaşıacaktır.

Canavarlar vardır... ve onlar iyi adamlardır.

DEVAMINI OKU...

Cyborg'un Fiyatı

O galaksideki en tehlikeli yaratıklardan biri... öyleyse neden ellerini ondan uzak tutamıyor?

Birleşik Filo Gemisi *Valkyrie*'de kıldemsiz bir hemşire olan Samara'nın günleri genellikle ufak tefek çarpışmalar ve kavgalarla ve ara sıra yapılan sağlık veya çalışma alanı kontrolleriyle geçmektedir. Ancak gemiye tehlikeli bir mahkûm transfer edildiğinde, kendini hücre görevinde bulur. Büyük, ölümcül görünümlü askeri sınıf cyborg ile uğraşmak korkutucu olmalı, ancak yeşil gözlerine bir kez baktığında, büyük, sert vücudunun gri gemi kıyafeti altında nasıl görüneceğinden başka bir şey düşünemiyor...

O küçük, yumuşak ve kırılgan... Ellerini kendine saklamalı ve onu unutmalı.

Yakalanan ve incelenmek üzere tıbbi bir tesise götürülen cyborg Lyon, kendisini esir alanlardan acı ve aşağılanmadan başka bir şey beklemez. Ancak Samara diğerleri gibi değildir, yaralarını özenle tedavi eder ve içinde bir ateş yakar. Kelepçelerinin sıkıca kilitlendiğinden emin olmayı ihmal ettiğinde, kıyamet kopar. Hücre duvarına karşı sıcak, şehvetli bir cehennem. Ekibi geldiğinde, Lyon çekip gitmesi gerektiğini biliyor... ama yapamıyor. Küçük insanı onun derisinin altına girmiştir. Onu çektiği acıların bedeli olarak alacak, yatağında tutacak ve ilgisini kaybetmesi için gereken süre boyunca ikisine de zevk verecektir.

Ancak evrenin ve Filo'nun başka fikirleri vardır. Gemideki bir iz sürücü, filo gemilerinden oluşan bir sürüyü başlarına toplar. Lyon ve Samara ihanetten ve filo saldırısından kurtulabilecek mi, yoksa sonsuza dek sürecektir mutlulukları ateş altında dağılacak mı?

KOPYANIZI ŞİMDİ ALIN

YAZAR HAKKINDA

Mina Carter, *New York Times* ve *USA Today*'de birçok türde çok satan romantizm yazarıdır. Kocas, kızı ve otoriter kedisiyle birlikte İngiltere'de yaşamaktadır.

Mina ile çevrimiçi bağlantı kurun:

minacarter.com

S

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.